MARIE MICHAEL

Din aur și lumină

Traducerea și adaptarea în limba română de

ION NICULESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Vanina Antonelli străbătu în grabă parcajul ticsit și năvăli ca o furtună în clădirea albă și impunătoare a Centrului medical regional din Tallahassee. Cu sufletul la gură, se apropie de funcționara de la recepție.

– Fratele meu, începu ea, cu degetele crispate pe cureaua genții de umăr, e în sala de operație. A avut un accident de motocicletă. Trebuie să-mi găsesc familia în sala de așteptare.

– Luați-o pe culoarul de dincolo de ușă și faceți la stânga, îi răspunse recepționera liniștită, arătându-i o ușă la dreapta ei. Nu aveți cum să vă rătăciți.

Vanina îi aruncă un „mulțumesc“ rapid și se repezi în direcția indicată. Lumina crudă a neoanelor care lumina culoarul crea o atmosferă sinistră și dezolantă. La telefon, mama ei o asigurase că Daniel nu era în pericol de moarte, dar o făcuse cu o voce atât de tremurătoare...

Daniel rănit, pe o masă de operaţie. Părea atât de ireal! Desigur, toţi îl bătuseră la cap, atrăgându-i atenţia asupra pericolelor legate de mersul pe motocicletă – îl îndemnaseră de atâtea ori să vândă rabla aia nenorocită! Dar, de fapt, nici unul dintre ei nu credea că ar fi putut să i se întâmple ceva rău mezinului familiei.

„De ce a trebuit să iei nenorocita aia de motocicletă, când aveai o maşină în perfectă stare de funcţionare?“, se întrebă în sinea ei Vanina.

„Fiindcă pe motocicletă mă simt mai liber“,i-ar fi răspuns fără îndoială fratele ei mai mic, un puşti adorabil, dornic de aventuri şi senzaţii tari.

Întorcându-se precipitat la stânga, Vanina fu cât pe ce să răstoarne un bătrân care împingea un scaun cu rotile, gol.

– Scuzaţi-mă, spuse ea, făcând un mic salt într-o parte.

– Nu face nimic, îi răspunse bătrânul zâmbindu-i larg. Hei! Nu sunteţi cumva...

– Da, îi răspunse Vanina distrată.

Şi apoi adăugă, arătând spre capătul culoarului:

– Sala de operaţie este acolo?

Interlocutorul ei dădu din cap. Vanina îşi reluă mersul fără să-şi dea seama că bătrânul se oprise s-o privească. Era îmbrăcată în nişte blugi decoloraţi, care-i puneau în evidenţă rotunjimea genunchilor, şi un tricou verde anason, model talie unică, motiv pentru care mama ei îi spunea „vagon“. În picioare avea adidaşi albi cu dungi portocalii. Cu mutriţa ei delicios de inocentă şi corpul

desenat în rotunjimi diabolice, Vanina Antonelli era genul de femeie care ațâța imaginația tuturor bărbaților, fără a-și da prea mare osteneală pentru asta. Era frumoasă, dar mai ales avea un farmec personal irezistibil. Era frapantă. Adorabilă. Era imposibil să treci pe lângă Vanina Antonelli și să nu fii cuprins de dorința de a o lua în brațe și a o săruta pe obraji, și nu numai, dacă erai bărbat adevărat.

Vanina împinse ușa sălii de așteptare.

– Vanina! Slavă Domnului, exclamă doamna Antonelli imediat ce trecu pragul.

– Ai vești? se interesă fata neliniștită.

Mama ei scutură din cap.

– Este încă la chirurgie. Nu se știe cât o să dureze.

– De ce la chirurgie? Ce are? Ce i s-a întâmplat?

Doamna Antonelli se așeză din nou, frământându-și batista în mâini.

– Și-a sfâșiat degetul mare, interveni atunci tatăl Vaninei și aproape l-a pierdut pe cel mic.

Se uită în podea și adăugă:

– Pierdut e cuvântul pe care l-au folosit ei.

– Doctorii nu știu... reluă doamna Antonelli. Nu sunt siguri că...

Își lăsă fraza neterminată. Giorgio, unul dintre frații mai mari ai Vaninei, își trecu brațul după umerii mamei sale.

– Totul o să fie bine, mamă. Ai auzit ce a spus asistenta: Daniel este operat de un specialist.

Apoi se întoarse spre Vanina și-i preciză:

– Au chemat un neurochirurg. Nu operează decât mâini, sub microscop.

– Ziceau că o să-i preleveze piele de pe mână, dar n-am înțeles prea bine cum și de ce. Eram prea nervoasă.

O tăcere apăsătoare să instală în încăpere. Vanina își luă un scaun tapisat cu scai verde și scoase o revistă din străfundurile sacului său de voiaj.

– Ți-am adus de citit, îi spuse ea mamei sale, întinzându-i-o. O să te ajute să aștepți.

– Nu cred că mă pot concentra asupra vreunui lucru, răspunse aceasta, începând totuși să frunzărească revista.

Vanina se întoarse atunci spre tatăl ei:

– Nu mai are nici o altă parte afectată?

– Numai un cot spart și julituri cam peste tot.

– Uf! Mi-a fost frică să nu se fi lovit la cap.

– Știi bine ce fel de cap are Daniel, Vanina, interveni Giorgio. E dur, ca de beton.

– Dar nu atât de tare, încât să reziste unei borduri de trotuar, replică Vanina, prea puțin amuzată de obișnuita glumă despre încăpățânarea fratelui său mai mic.

– Avea casca pe cap, preciză domnul Antonelli.

– Slavă Domnului! suspină Vanina.

– Eu și tatăl tău l-am putut vedea înainte să-l ducă în sala de operație, spuse și doamna Antonelli, lăsând revista pentru o clipă. Știe că suntem aici și că-l iubim.

– Ce stare de spirit avea?

Mama inspiră adânc:

– Îi era frică, dar și-o stăpânea. Îl știi cât este de curajos. Sărmanul! N-are decât nouăsprezece ani.

– Era deja cam amețit de medicamente, mai preciză tatăl.

– I-au pus un tifon peste mână, reluă soția lui, ca și când ar fi gândit cu voce tare. N-am îndrăznit să privesc dedesubt.

Vanina se lăsă pe spătarul scaunului, suspinând:

– Le-ați spus lui Tony și Debie? întrebă ea, surprinsă de absența celor mai în vârstă dintre frați.

– Nu era nimeni acasă când i-am sunat, răspunse domnul Antonelli. Le-am lăsat un mesaj pe robot. Probabil au ieșit în oraș.

– Nu se pot întoarce prea târziu, preciză Giorgio, gândindu-se la cei trei copii ai fratelui lor mai mare. Mâine e zi de școală. Și Beth a vrut să mă însoțească, dar amândoi copiii...

– În nici un caz n-ar fi servit la mare lucru, remarcă mama. Tot ce putem face acum este să așteptăm și să ne rugăm ca totul să meargă bine.

După un lung moment de tăcere, Vanina scoase din geanta pe care o așezase pe podea scenariul pe care-l studia când primise telefonul de la mama ei.

– Ai primit noul clip? întrebă Giorgio.

Vanina dădu din cap.

– Și ce ți-au găsit tipii de la publicitate, de data asta?

– Ceva pentru noile sortimente de înghețată, cu arome de fructe.

– Și ce trebuie să faci?

– „Un cuplu și un puști, așezați în jurul unei mese de restaurant, începu Vanina să citească. Chelnerul vine cu o masă pe rotile și ridică unul din cele două capace aurite, descoperind un vas cu înghețată de vanilie în care se află o fată cu o zmeură uriașă în brațe...“ întâmplător, e vorba de mine.

Vanina își ridică privirea spre fratele său și continuă vorbind cu o afectare voită:

– După aceea, eu nu trebuie decât să mă las să alunec pe marginea vasului și să sar spectaculos într-un pahar de înghețată așezat în fața puștiului, oferindu-i apoi grațios zmeura pe care o țineau în brațe, sub ochii uimiți ai părinților.

– Și după toate acrobațiile astea îți mai rămâne suflu ca să poți spune replica?

– Eu nu trebuie să spun nimic. În timp ce întind zmeura, o voce din off spune: „Pinocchio, înghețatele naturale...“.

– Știe cineva cât e ceasul? le-o tăie doamna Antonelli.

Soțul ei se uită la ceas:

– Nouă și jumătate.

– A trecut o oră și jumătate de când e înăuntru, remarcă Giorgio.

– Numai? Doamne, credeam că au trecut secole! exclamă doamna Antonelli.

Tânărul se ridică, deșirându-și toți cei o sută optzeci și cinci de centimetri pe care-i avea.

– Se pare că o s-o mai facem câtăva vreme! declară el. Vrea cineva cafea?

– Eu aș vrea ceva răcoritor, zise Vanina ridicându-se. Te însoțesc, o să-mi facă bine.

– Ce n-aș da să pot bea acum o bere rece! spuse Giorgio pe când ieșeau din sala de așteptare.

– Erai aici când doctorii au vorbit cu mama și cu tata? întrebă Vanina.

Tânărul dădu din cap.

– Ce au spus exact?

– Nimic în plus față de ce știi. Că e destul de rău, dar că doctorul e formidabil și o să facă tot posibilul.

– Mama este în pragul unei crize nervoase.

– Da. Să ne rugăm ca veștile să fie bune.

Tocmai ajungeau lângă automatul de băuturi, când îl zăriră pe fratele lor Tony intrând în fugă în holul spitalului.

– Giorgio! Vanina! Sunteți aici. Ce se-ntâmplă? se interesă el. Am găsit mesajul de la mama imediat ce m-am întors acasă. Ce caută Daniel la chirurgie?

După câteva minute, Vanina și Giorgio se întoarseră în sala de așteptare împreună cu Tony, după ce-i explicaseră cum stau lucrurile.

Telefonul de pe perete se porni să sune. Văzând că nu-i nici o infirmieră prin preajmă, Vanina se ridică și răspunse ea.

– Sunt sora lui, o auziră ceilalți spunând.

Patru perechi de ochi o priveau cu neliniște când se întoarse.

– O asistentă din sala de operație, le explică ea. Operația decurge bine și se pare că Daniel reacționează favorabil la grefă.

La ora două dimineața, doamna Antonelli renunță la revistă și începu din nou să-și răsucească batista în mâini. Giorgio, încălecat pe scaun, picotise o vreme, iar acum dormea dus, sforăind răsunător. Domnul Antonelli se mai ridică o dată să se plimbe prin încăpere. Celălalt frate, Joseph, privea în gol de o bună bucată de vreme. Vanina se întinse, căscând.

– Oare cât mai durează? suspină mama ei. Simt că nu mai pot.

– Este semn bun că durează atât, o încurajă Vanina. Dacă nu era nici o speranță, terminau mai de mult.

Serghei Karol răsuflă ușurat. Mănușa de cauciuc scoase un sunet sec când o scoase de pe mână ca s-o arunce în recipientul pentru obiecte contaminate. Opt ore de stat în operație. Opt ore în care nu-și dezlipise ochii de microscop și în care nu se gândise la nimic altceva decât la mâna lui Daniel Antonelli. Își frecă obrazul. Era extenuat. N-ar fi crezut, cu opt ore în urmă, când abia se culcase să tragă un somn zdravăn, că se va trezi atât de repede și atât de brusc: soneria telefonului îl smulsese

din visele abia mijite, scoțând un sunet la fel de strident ca sirena unei mașini de poliție lansată în goană pe străzile din Chicago. Înghițise niște aperitive găsite prin bucătărie și se întoarsese în sala de operații, pe care o părăsise doar cu două ore mai înainte.

Acum nu dorea altceva decât o supă caldă și un pat.

– Bună treabă, remarcă Trish Watson, asistenta anestezistă.

– Încă o minune, răspunse Serghei.

Pe chipul asistentei apăru o expresie jenată.

– Familia pacientului așteaptă în sala de așteptare. Le-am telefonat să le spun că totul merge bine, dar cred că vor să vorbească și cu dumneavoastră.

Uriașul doctor Karl făcu o grimasă:

– Uneori îi invidiez pe poștași. Nu trebuie să stea de vorbă cu rudele speriate, în crucea nopții.

– V-ați regreta mașinuța, remarcă asistenta.

– În momentul ăsta aș fi gata s-o schimb pe opt ore bune de somn. I-ați curățat inelul?

– E încă în chiuvetă. Vi-l dau imediat.

Trish vârî mâna în apa cu detergent și scoase inelul lui Daniel Antonelli, pe care-l șterse cu o compresă sterilă înainte să i-l întindă chirurgului.

– Nu este gata să-l poarte, remarcă ea.

Serghei se uită neîncrezător la inelul cizelat, a cărui formă în secțiune părea un oval neregulat.

– Sper, totuși, că da. Dacă nu, o să am mari îndoieli în ceea ce privește calitatea muncii mele.

Scoțând un ultim suspin, Serghei se îndreptă spre sala de așteptare.

– Antonelli? întrebă el, deschizând ușa.

Toată familia sări în picioare.

– Noi suntem, răspunse capul familiei. Cum îi merge lui Daniel?

– Fiul dumneavoastră a suportat bine operația. Îi merge bine.

– Și mâna?

– Degetul mare este total devascularizat și a pierdut multă carne din zona asta. Dar, din fericire, articulația n-a fost atinsă, iar ruptura osului a permis o sudură corectă a bucăților.

Chirurgul se opri, așteptând întrebări, dar acestea nu veniră.

– I-am prelevat piele de la cot ca s-o grefăm pe degete, reluă el. În general, operația asta reușește excelent.

Doamna Antonelli duse mâna la gură și mormăi neliniștită:

– Asta vrea să însemne că o să aibă o cicatrice și pe braț?

– O cicatrice cam de zece centimetri.

– O cicatrice... repetă interlocutoarea lui, pe un ton de tragedie.

„Doamne, Dumnezeule! Ce spera oare?“, își spuse Serghei agasat.

– A scăpat ieftin, îi răspunse repede.

– Și degetul mic?

– A fost serios afectat, dar a rămas suficient țesut sănătos ca să-l „reatașăm“, ca să zic așa.

Serghei scoase din buzunar inelul lui Daniel și i-l întinse tatălui.

– Îmi pare rău, dar a trebuit să-l tăiem, explică el.

– Doamne! Era așa de mândru de inelul ăsta, spuse doamna Antonelli, cu un hohot reținut în voce.

Luă inelul și-l mângâie cu vârful degetelui arătător.

– O să-l reparăm, interveni domnul Antonelli, trecând un braț reconfortant după umerii soției sale. O să-l poarte din nou când va ieși din spital.

Doamna Antonelli ridică o privire întrebătoare spre Serghei.

– E adevărat?

– Dacă n-o să apară infecții ori complicații suplimentare, îi răspunse acesta.

– Ce vreți să spuneți? Credeți că s-ar putea întâmpla?

– E puțin probabil, doamnă. În acest moment, avem toate motivele de a fi optimiști. Fiul dumneavostră este tânăr și pare sănătos.

– Dar nu puteți garanta nimic.

– Corpul omenesc e o mașinărie complicată. Să refaci o mână nu-i totuna cu a repara un circuit electric. Dar, cum vă spuneam, pronosticul este optimist. Făcând

abstracție de niște posibile complicații, fiul dumneavoastră își va recupera mâna într-un procentaj convenabil și...

– Un procentaj? repetă doamna Antonelli, îngrozită. Dar are nevoie de mâna întreagă. Daniel vrea să devină designer, este atât de important pentru el!

Doamna Antonelli vorbise pe un ton categoric, iar Serghei se simți mai extenuat ca niciodată. După toate aparențele, doamna din fața lui nu reușea să evalueze corect consecințele accidentului.

Chirurgul își trecu o mână prin păr.

– Zilele care urmează vor fi decisive, anunță el. Dacă nu va apărea vreo infecție și dacă irigarea se va face corect în zonele afectate...

– Zilele? îl întrerupse din nou doamna Antonelli.

– Aș vrea să vă pot spune mai multe, dar în acest moment este imposibil.

Serghei era sincer. În clipa aceea își dorea să fie convins și să poată spune că Daniel Antonelli se va recupera în totalitate după operație. Așa cum ar fi dorit ca Daniel să-și fi petrecut seara privind la televizor, în loc să iasă la o plimbare cu motocicleta! Căci în asemenea situație ar fi evitat să ajungă să stea ore întregi în sala de operații și nici n-ar fi trebuit să răspundă unor întrebări al căror răspuns nu-l cunoștea nici el.

– Dar cred că bănuiți ceva, insistă doamna Antonelli. Sunteți chirurg. Dumneavoastră l-ați operat. Dumneavoastră...

– Doamnă, vă repet că avem toate motivele să fim optimiști, dar variabilele sunt prea numeroase, pentru ca să vă pot garanta un succes total.

– Dar sunteți doctor!

Serghei se simțea prea obosit ca să-și asume omnipotența medicală care-i era atribuită de interlocutoarea lui. Înainte să fie medic, era om. Un simplu om obosit și conștient de limitele sale. O mască de teamă și oboseală deformă trăsăturile doamnei Antonelli.

Ne ascundeți ceva, spuse ea în cele din urmă.

Serghei inspiră profund și declară:

– M-am arătat sincer atât cât este posibil doamnă, dar nu vă pot da nici o certitudine.

– Dar sunteți doctor, se încăpățână aceasta, sigură că a găsit un argument imparabil.

– Tot ce pot să vă spun este că fiul dumneavoastră va avea nevoie de tot sprijinul familiei în lunile care vor urma. Chiar dacă semnele sunt încurajatoare, terapia nu va chiar ușoară.

– Puteți da un pronostic în legătură cu rezultatul final?

Serghei se uită îndelung la doamna Antonelli. Îi înțelegea neliniștea, frustrarea și nu știa ce să-i spună ca

s-o liniștească. Și de altfel, de ce femeia asta nu se mulțumea cu bucuria de a-l ști pe fiul său în viață? Nu-și dădea seama că scăpase ca prin urechile acului?

– Nu vă cer să-mi garantați ceva, insistă ea cu surprinzătoare încăpățânare. Vreau doar o părere.

Serghei strânse din fălci. O opinie. Ea vroia o opinie. Ei bine, i-o va da.

Doamnă, v-am spus tot ce am știut cu siguranță, în legătură cu fiul dumneavoastră. Dar, fiindcă doriți o opinie, am să adaug că fiul dumneavoastră a avut un noroc extraordinar că s-a ales numai cu o simplă rană la mână. Mulțumiți Cerului că a avut inspirația să poarte cască și mai ales că nu s-a lovit direct la cap, ceea ce ar fi făcut ca și acest accesoriu să fie insuficient.

Acum, fiindcă tot își exprima exasperarea, Serghei nu se mai putea opri.

– Doamnă Antonelli, vă rog să remarcați că nu vă sugerez să-mi mulțumiți, dar mi-ar plăcea să vă gândiți puțin la norocul dumneavoastră. Ar trebui să vă bucurați că s-a rănit la mână și nu la coloana vertebrală. Dați-vă seama că, chiar dacă n-o să-și recapete total dexteritatea mâinii, totuși se va trezi în câteva ore și va ști că dumnevoastră ați fost ultima care l-ați văzut. Că va ști cine sunteți, cine este el și pe cine a văzut ieri, își va aminti numele președintelui SUA, și va ieși din spital pe picioarele lui... o perspectivă care ar face fericite foarte multe mame, vă asigur, doamnă Antonelli.

Serghei se uita în ochii femeii. Ea se uita la el cu gura căscată și privirea înnebunită. Dar cel puțin încetase să-l mai preseze cu întrebările.

Un suspin involuntar scăpă de pe buzele chirurgului.

– E târziu, spuse el. Dacă ați vrea să mă scuzați, aș vrea să mă duc să mă culc, și vă sfătuiesc să faceți la fel după ce-l veți vedea pe fiul dumneavoastră.

Serghei se răsuci pe călcâie și ieși din sala de așteptare. Nu parcurse nici doi metri că o mână îl prinse de braț. Se întoarse, convins că e vorba despre doamna Antonelli. Dar era o altă femeie, mult mai tânără, pe care o zărise în sala de așteptare cu restul familiei. Sora? Poate prietena. Tânăra se uita la el cu ochii bruni scânteind de furie.

– Cum îndrăzniți? îl întrebă ea indignată. N-aveți dreptul să vorbiți așa cu mama, mai ales după ce a suferit în noaptea asta.

„După toate aparențele, se pare că e vorba de sora“, se gândi Serghei. Până să-i răspundă, interlocutoarea lui reluă atacul.

– Vă dați seama ce a simțit când a stat în sala de așteptare, în timp ce alături o ființă dragă era operată? A fost infernal, pur și simplu. Și când o mamă trece printr-o asemenea încercare, n-are nevoie ca un chirurg arogant și fără inimă să-i vorbească așa cum ați făcut-o.

– Vanina!

Vocea bărbătească se auzi din capătul culoarului, autoritară. O secundă mai târziu, Giorgio o prinse de mână pe sora lui.

– Vanina, liniștește-te.

Trebuia să-i spună cineva, replică tânăra. N-avea nici un motiv să-i vorbească așa.

Apoi, întorcându-se către Serghei, spuse:

– Faptul că sunteți medic nu vă dă dreptul să-i tratați pe ceilalți ca pe niște slugi.

– Vanina!

Tonul era imperativ. Era tonul fratelui mai mare, care dădea un ordin surorii mai mici.

– Nu-i nimic, spuse Serghei împăciuitor, apoi se adresă tinerei:

– Îmi pare rău dacă am rănit pe cineva. Aveți dreptate. A fi medic nu înseamnă că ai toate drepturile. Dar este cu totul omenesc să mă simt obosit, așa că aș vrea să mă scuzați...

Vanina vru să-i răspundă, dar mâna fratelui său îi apăsă umărul:

– Lasă-l, Vanina. Și pentru dânsul a fost o noapte grea.

Serghei se îndepărtă grăbind pasul, pentru eventualitatea că tânăra ar fi putut scapa din mâna fermă a fratelui ei.

Afară, aerul răcoros și primele licăriri ale zorilor îi readuseră un pic de energie. Urcat la volanul mașinii, își aminti de scena prin care trecuse. Vanina Antonelli, iată cineva care nu trăda reputația strămoșilor săi italieni. Dincolo de mutrița sa adorabilă și de ochii mari și nevinovați, se ascundea un temperament de foc.

Capitolul 2

Cu un sac pe umăr, cu altul în mănă și cu pizza călduță în cealaltă, Vanina închise ușa automobilului cu o lovitură de picior. Traversă parcarea, de bine de rău, așa încărcată cum era, gândindu-se că epoca galanteriei masculine trecuse, într-adevăr.

Daniel își revenea rapid. În ajun, îi scrisese o listă cu toate lucrurile pe care le considera indispensabile pentru a supraviețui în mediul spitalicesc și pe care mama Antonelli, în ciuda marii ei bunăvoințe, omisese să i le aducă. Vanina adunase deci în sacul său negru accesoriile indispensabile și fundamentale - balade, casete rock, o grămadă de gumă de mestecat, romane de groază de Stephen King și un carnet cu adrese găsit în camera lui Daniel. Pizza și ultimul număr „Foto“ era o inițiativă personală pentru a-l distra pe fratele ei care, chiar dacă făcuse fericită întreaga familie, mișcându-și degetele după

trezirea din anestezie, nu reușise totuși să capete suficientă suplețe pentru a-și relua activitatea preferată: desenul.

Tânăra închise și deschise ușa de la cameră cu umărul.

– Muzică, reviste, pizza cu cașcaval, anunță ea veselă. Ți-aș fi adus și bere, dar mi-a fost frică de cerberul de la intrare.

I se uscă gâtul când zări cine este lângă patul lui Daniel. Nu un tip oarecare, ci chiar un medic. Sau mai degrabă, medicul. Acel medic pe care până atunci avusese norocul să-l evite la vizitele pe care le făcuse după operația fratelui său.

– Cerberul de la intrare? repetă acesta pe un ton amuzat.

– L-ai cunoscut pe domnul doctor Karol? întrebă Daniel.

– Hm... eu...

– Ne-am întâlnit deja, răspunse acesta întinzând o mână tinerei. Vanina Antonelli, nu-i așa?

Vanina dădu din cap, încurcată.

– Doriți o bucată de pizza, domnule doctor Karol? întrebă Daniel deschizând cutia de carton. Dar Vanina... ce este ciopârțeala asta?

– M-am gândit că ți-ar fi mai ușor dacă am s-o tai în bucățele mai mici.

– Poate, dar ai reușit să-mi dai bătaie de cap acum.

Doctorul Karol luă mai multe bucățele de pizza și le înghiți.

– Foarte bună, remarcă el. În ciuda felului în care arată. Aruncând o privire scurtă spre Vanina, adăugă:

– Ați avut noroc că ați scăpat de „cerberul“ de la intrare...

– Daniel nu e la regim, se apără Vanina. În sfârșit, lucrurile sunt depășite.

Doctorul Karol acceptă o altă bucată de pizza și apoi comentă profesional:

– În orice caz, fratele dumneavoastră mai mic ne-a uimit pe toți cu capacitatea lui de a se recupera. O să intre în tratatele medicale dacă va continua să progreseze atât de repede.

– Pur și simplu vreau să scap de aici, explică Daniel.

– Și asta nu va întârzia să se întâmple, răspunse doctorul ridicându-se.

– Bun, Daniel pizza te așteaptă, iar pacienții mei au cu adevărat nevoie de mine. E timpul să plec. O să trec să te văd mâine.

Pe urmă i se adresă Vaninei:

– Vi-l las pe fratele dumneavoastră, domnișoară. Mi-a făcut plăcere.

– Îți mulțumesc că te-ai gândit la pizza, Vanina, spuse Daniel după ce Karol ieși din salon. Ce ne dau de mâncare aici este infect.

– Mâine am să-ți aduc cheesburger și cartofi prăjiți. Nu vrem să-ți perturbi echilibrul alimentar, îl ironiză Vanina.

– Ar fi bună și o bere.

– N-ai voie să bei alcool.

– Dar când ai venit ai spus că...

– Uneori vorbesc cam mult... Ascultă Daniel, poți să rămâi un moment singur? Am ceva important de rezolvat.

Daniel luă o mutră fals neliniștită.

– Știu eu, dragă surioară. Nu ți-e frică de un eventual șoc pe care l-aș putea face în lipsa ta?

Făcând un gest de exasperare, Vanina își luă sacul pe umăr și ieși din cameră. Îl reperă imediat pe doctorul Karol în fața ușii de la ascensor și grăbi pasul ca să îl ajungă.

– Doctore Karol?

Serghei se întoarse și o privi cum se apropie, suprins și interesat totodată.

– Vreau să-mi cer scuze pentru data trecută, spuse ea. M-am lăsat dusă de val.

– Și eu la fel.

– Erați obosit. Ar fi trebuit să înțeleg.

O sonerie anunță sosirea ascensorului.

– Eu merg la bufet să mănânc ceva, spuse Serghei și urcă. Vreți să mergeți cu mine?

Vanina ezită:

– N-aș vrea să vă deranjez!

– Dacă m-ați fi deranjat, nu v-aș fi făcut invitația. Ușile ascensorului porniră să se miște.

Serghei întinse mâna și le opri. Vanina surâse și se urcă șI ea în lift. Constată cu surpriză că doctorul Karol era

foarte seducător, când nu era după opt ore de operație... Ochii catifelați constrastau cu trăsăturile voluntare ale chipului, dând un amestec tulburător de virilitate și blândețe. O atingere pe braț o scoase pe tânără din gândurile ei.

– Coborâm aici! o anunță el.

Bufetul era ticsit. Așteptară să se poată așeza cu sandvișurile și cafeaua la o masă pentru a relua conversația începută cu câteva etaje mai jos.

– Nu eram în apele mele noaptea trecută. Orele de așteptare mă aduseseră la capătul răbdării. Știți, mama mea vă consideră un adevărat zeu. Toată familia spune că ați făcut o minune.

Doctorul Karol o examină îndelung pe interlocutoarea sa:

– Și dumneavoastră?

– Cred că Daniel a avut mult noroc că a fost operat de unul dintre cei mai buni chirurgi din țară.

– Asupra punctului ăsta suntem de acord, răspunse el fără falsă modestie.

Serghei era unul dintre cei mai buni și știa asta. Vanina îl aprecie că nu se ascunde după deget.

Tocmai mușca din sadviș când auzi în spate o voce pronunțându-i numele. Se întoarse și văzu un băiețaș cu obrăjorii roșii. Avea în jur de opt ani și ținea de mână un alt băiat roșcat, care-i era probabil frate.

– Ne puteți da un autograf? întrebă el timid.

„Hm... tocmai acum?“, se gândi Vanina. Dar surâse privind bucata de șervețel mototolit pe care i-o întindea puștiul.

– E șervețelul tău preferat? întrebă ea.

– N-am avut altă hârtie.

– Am eu ceva mai bun, poate, îi spuse Vanina căutând în sac ca un Moș Crăciun în desaga lui. Câteva secunde mai târziu, scoase două fotografii pe care scrise câteva cuvinte drăguțe și semnă.

După ce primiră două sărutări sonore pe ambii obraji, puștii se îndepărtară ținând strâns în mână poza primită.

– Sunteți o celebritate? întrebă Serghei, surprins.

Înainte ca Vanina să-i poată răspunde, trei fetițe de vreo doisprezece ani se apropiară de ea chicotind și împingându-se una pe alta. În cele din urmă, una din ele întrebă:

– Sunteți Vanina Vanilla?

– Chiar eu sunt! răspunse Vanina, punând deoparte sandvișul. Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnișoarelor? Căldura din voce și surâsul său le făcu pe fetițe să prindă curaj.

– E greu să ajungi la televizor? se interesă una dintre ele.

Nu lipsi mult până și celelalte se deciseră să pună propriile lor întrebări.

– Părul dumneavoastră este ondulat permanent sau este natural?

– Chiar stați în înghețată?

– Ei, mai ușor, le opri Vanina râzând. Să le luăm pe rând.

– Mai întâi, nu este greu să apari la televizor. Trebuie doar să te uiți la camere și să nu te împiedici în cabluri.

– Apoi, buclele mele sunt naturale. În ceea ce privește înghețata, nu intru cu adevărat în ea, dar aș putea fiindcă ador așa ceva. Mai aveți și alte întrebări?

– Ați putea să ne dați o fotografie?

– Desigur, răspunse Vanina deschizându-și din nou sacul.

Nici nu apucă bine să termine de semnat cele trei autografe, că o altă fetiță se apropie însoțită de mama ei. Apoi un alt băiețel. Impresionat, Serghei admira răbdarea cu care Vanina le surâdea copiilor șI-i îmbrățișa după ce le dăruia o fotografie. Când ultimul dintre micuții curioși se îndepărtă, își îndreptă privirea spre sandvișul de care aproape nu se atinsese.

Serghei luă platoul.

– Veniți! îi spuse. Cu puțin noroc, o să ajungem la ieșire înainte ca un alt admirator de-al dumneavoastră să vă descopere.

– Unde mergem? întrebă Vanina urmându-l.

– Într-un loc mai puțin atrăgător, dar mai liniștit.

Coborâră două etaje, iar Serghei se îndreptă spre o ușă din capătul culoarului.

– A fi trebuit să vă atenționez, spălătoriile spitalelor au reputație mai degrabă dubioasă. Dacă veți fi văzută intrând aici cu unul din rarii medici celibatari din Tallahassee, se...

– Dacă sunteți gata să vă asumați acest risc, o voi face și eu, îi răspunse Vanina. Cel puțin ne vom putea continua discuția fără să fim deranjați.

– Desigur, dar în picioare..., preciză Serghei, făcându-i semn să intre în încăperea strâmtă, aglomerată de rufărie. El puse farfuria pe o etajeră goală și întrebă:

– Cu ce vă ocupați exact? Faceți o emisiune pentru copii?

Vanina surâse:

– Numai publicitate, pentru o întreprindere familială. Ați auzit de înghețatele Pinocchio?

– Vag. Am puțin timp să mă uit la televizor. Vanina vârî mâna în sac și scoase o poză de a sa.

– Eu, așa cum apar pe ecran, spuse ea întinzându-i-o lui Serghei.

Acesta studie îndelung fotografia. Vanina îi adresă un surâs fermecător, iar buclele brune îi cădeau cascadă în jurul chipului.

– Purtați întotdeauna același costum? întrebă Serghei făcând referire la tunica scurtă de culoarea vaniliei și la colanții cu dungi multicolore.

– Da, asta permite copiilor să mă recunoască în clipurile noi.

– Înțeleg, spuse Serghei nedezlipindu-și privirea de pe fotografie.

Ceea ce înțelegea cel mai bine era că Vanina exercita o fascinație deosebită asupra tinerilor săi admiratori. Și că aceștia nu apreciau probabil, la justa valoare, contrastul dintre carnația de culoarea vaniliei a decolteului său și linia perfectă a gambelor sale prelungi.

Serghei întoarse fotografia.

– „Înghețatele Pinocchio, organizăm mese festive și aniversări", citi el cu voce tare.

– „Sunați la 555-Vani", încheie Vanina.

– Societatea aparține tatălui dumneavoastră?

– Mama cu tata au fondat-o sosind aici, acum douăzeci și doi de ani. Frații mei mai mari îi ajută.

– Și Daniel?

– Daniel are alte planuri... De când era mic de tot voia să se facă designer.

Vanina se posomorî și întrebă cu voce neliniștită:

– Credeți că... accidentul nu o să...

– Sincer vorbind nu știu nimic, îi răspunse Serghei suspinând. Până acum, toate semnele au fost pozitive, dar...

– N-ar fi trebuit să vă întreb așa ceva. Vă rog să mă scuzați.

– E normal, Daniel e fratele dumneavostră și vă faceți griji pentru el.

– Și dumneavoastră, nu-i așa?

Citind surpirza pe chipul doctorului, Vanina explică:

– E evident că vă place. Felul în care-i vorbiți, în care-l tratați... Ceva în atitudinea dumneavoastră mă face să cred asta.

– E ușor să-ți devină simpatic Daniel. Este amabil, vesel, plin de viață. Pot să vă mărturisesc că atunci când a fost adus nu credeam că o să-i pot salva degetul. Când o să poată să-l miște din nou...

– Mă gândesc la noaptea aia blestemată! Toți eram așa de neliniștiți...

– Credeți-mă, și eu am fost la fel de neliniștit...

Vanina făcu ochii mari.

– Dar ar fi trebuit să fiți obișnuit cu așa ceva!

– Cu operațiile ușoare, da. Dar să refaci o mână din mii de bucățele, e cu totul altceva, îți asumi o mare responsabilitate! Asta nu e chiar obișnuit.

O licărire de profundă recunoștință se citi în ochii Vaninei.

– Dacă aș fi știut ce chirurg se ocupă de el, aș fi fost cu siguranță mai puțin neliniștită.

– Probabil că nu, zise el, așa se întâmplă. Familia își face întotdeauna griji.

Vanina își întoarse privirea de la Serghei. Vocea îi deveni un murmur când își reluă ideea:

– Totuși, Daniel a avut noroc să vă ocupați de el.

– Da, o aprobă simplu medicul.

Ea îi surâse și Serghei avu deodată impresia că spălătoria se transformase într-un loc călduros și

romantic. Un val de dorință se revărsă asupra lui, cu o asemenea spontaneitate și forță cum nu mai cunoscuse din adolescență.

Uitându-se la fată, văzu că și ea sesizase schimbarea atmosferei. Îl privea nu ca pe doctorul care avea grijă de fratele ei, ci ca pe un bărbat. Serghei se sili să-și întoarcă privirea. Ce va crede despre el? N-ar fi profitat de recunoștința surorii unui pacient ca s-o sărute într-o debara! Îi criticase adesea pe colegii lui care se complăcuseră în asemenea situații sordide.

Ca și când ar fi simțit hotărârea lui, Vanina se pregăti să muște din sandviș. Mâncară câtva timp în tăcere, apoi tânăra spuse:

– Aș vrea să vă spun că am glumit adineauri când am vorbit de cerberul de la intrare. Cu sau fără el, nu i-aș fi adus bere lui Daniel.

– Știam.

Vanina rămase surprinsă.

– Cum așa?

– Mi se pare evident faptul că aveți caracter. Dacă ați fi vrut să-i aduceți bere, ați fi făcut-o până acum. Daniel este norocos că are o soră atât de plină de solicitudine.

Se uită în ochii ei și adăugă malițios:

– Desigur, nu poate decât să mă bucure faptul că sunteți sora lui și nu a mea.

Capitolul 3

Vanina puse pe masa din bucătărie roșia pe care se pregătea s-o taie.

– Nu se aude soneria de la intrare?

– Trebuie să fie fără îndoială un prieten a lui Daniel, care a aflat că a venit astăzi acasă, sugeră doamna Antonelli.

– Mă duc să deschid. Cu gălăgia din casă,nu mai sunt sigură că a auzit altcineva.

Vanina traversă salonul plin de copii voioși, pe care soneria nu-i deranjase din joacă. Calmul nu domnise niciodată în familia Antonelli, dar astăzi, vacarmul petrecerii în cinstea întoarcerii lui Daniel era mai mare ca oricând.

Vanina tresări când văzu cine era vizitatorul.

– Doctorul Karol?

După o secundă înspăimântătoare, crezu că este vorba de o veste rea. Din fericire, surâsul medicului și imensul buchet pe care-l ținea în mână, o liniștiră rapid.

– Nu m-am înșelat asupra zilei? Petrecerea pentru întoarcerea lui Daniel nu are loc astă-seară? întrebă Serghei neliniștit.

– O, ba da! Intrați, vă rog.

Vanina făcu o grimasă: mama, cu tămbălăul din salon...

– Mi-e teamă că micuții au luat în posesie toată casa, spuse ea pe un ton de scuză. Urmăți-mă la grupul adulților care s-a refugiat în grădină.

Mai puțin dezordonată, animația domnea din plin și în grădina invadată de baloane multicolore. În timp ce tatăl Vaninei se ocupa de grătar, ajutat de Giorgio, Tony și Daniel instalau o ghirlandă luminoasă deasupra mesei pregătită pentru ospăț. Cum îl zări pe „doctorul care îi salvase fiul“ domnul Antonelli lăsă totul și veni să-l întâmpine. Daniel îl urmă imediat, fericit să-l revadă pe chirurg.

– Sunt bucuros că ați putut veni, îi spuse el întinzându-i mâna.

– Pot să vă scap de buchetul ăla? întrebă Vanina, văzându-l că nu știe cum să se descurce cu el.

– Hm... cred că oricum erau pentru dumneavoastră, ar fi trebuit să aduc și vin, dar...

– Sunt foarte frumoase, mă duc să le pun în apă.

Lăsându-l pe doctorul Karol în grija lui Daniel, Vanina se întoarse la mama sa în bucătărie.

– Era de la florărie? o întrebă aceasta.

– Nu, de la doctorul Karol. Știai că Daniel l-a invitat?

– A trimis flori?

– Nu, le-a adus personal.

– Vrei să spui că e aici? E de necrezut! Părea destul de nehotărât săptămâna trecută când eu și cu Daniel i-am făcut invitația... Dumnezeule! Sper să nu fie șocat de toată dezordinea asta.

În ciuda calmului relativ din timpul mesei, Vanina se întrebă și ea ce impresie își făcuse doctorul Karol despre zgomotoasa ei familie. Surâse văzându-l servindu-se a treia oară cu cotlet de porc la grătar.

– Sper că ați lăsat loc și pentru tort! îi spuse Daniel dându-i sosul de tomate.

– Tortul? Care tort? se miră Serghei, credeam că sărbătorești întoarcerea acasă.

– E o sărbătoare dublă, interveni domnul Antonelli, întoarcerea lui Daniel și ziua Vaninei. Serghei se întoarse spre Vanina, care fără să înțeleagă de ce, se pomeni că roșește.

Spre marea ei ușurare, conversația fu întreruptă de niște strigăte venite de la masa copiilor. Matthew, unul dintre cei doi băieți ai lui Giorgio, îi aruncase paharul cu lapte în cap vărului său, David. Beth se scuză și se ridică rapid pentru a restabili ordinea. Abia se întoarse că Jason, cel de-al doilea băiat își deșertă gura în farfurie cu un strigăt de dezgust.

– Jason, strigă Giorgio, unde ai învățat să te porți astfel?

– Ustură, răspunse Jason cu o strâmbătură.

– Este vina mea! interveni doamna Antonelli. Ar fi trebuit să fac o salată de cartofi special pentru el. Asta e prea condimentată.

– Jason este suficient de mare ca să mănânce condimentat, spuse Giorgio aruncând o privire către copilul său.

– Nici tu n-ai mâncat condimentat înainte de doisprezece ani, i-o întoarse doamna Antonelli. După ce-i dădu fiului său un pahar de lapte, Beth se întoarse lângă soțul ei.

Urmară zece-cincisprezece minute de liniște, apoi Brian, fiul mai mare a lui Tony și Debbie, se dădu jos de pe scaun și o luă de gât pe bunica lui.

– Când ne dai tort, bunico? o întrebă el cu voce plângăreață.

– După ce o să terminați tot din farfurie, inimioară.

– Am terminat, răspunse puștiul aruncând o privire către ceilalți copii care se grăbiră să-l aprobe.

– Da, supralicită David cu o voce pițigăiată, am terminat de mult.

– Și boabele de fasole de pe marginea farfuriei? interveni mama sa.

– Fasolea nu e bună!

– Nu e bună, nu e bună, scandă și fratele său mai mic, Cristopher.

– David, ție ți-a plăcut întotdeauna fasolea, interveni ferm Debbie.

– Bla! Bla! Bla!

– David...

– Las-o baltă Debbie, o sfătui Tony.

Profitând de aparenta resemnare a tatălui său, Brian reluă:

– Atunci, bunico, putem să mâncăm acum desert?

– O să mâncați desertul atunci când o să termine toată lumea de mâncat, îi răspunse doamna Antonelli. Până atunci, duceți-vă să vă jucați. Faceți o partidă de domino, de exemplu.

– Cristopher și Matthew sunt prea mici ca să joace domino.

– Nu-i adevărat, nu sunt prea mic, țipă Matthew.

– Matthew Antonelli, ajunge! îi ordonă Beth, pe un ton fără replică.

– Mami...

– Brian, tu să taci și să stai jos! i-o tăie Tony cu același ton autoritar cu cel al cumnatei sale. Dacă mai scoți un singur cuvânt, n-o să primești deloc desert.

Brian nu avu ce să facă și se întoarse la locul lui, fără să mai zică nimic.

– Bieții copii, e prea mult pentru ei, remarcă doamna Antonelli.

– Ne trăgeai un șut în fund pentru mult mai puțin, spuse Tony.

– Era altceva. Voi erați copiii mei, iar ei îmi sunt nepoți. Crescându-vă pe voi, am învățat să fiu mai răbdătoare și mai înțelegătoare.

– Adică te-ai moleșit o dată cu trecerea anilor.

– O să vezi tu dacă m-am moleșit! Te-ai făcut ditamai bărbatul, dar sunt încă în stare să te învăț să vorbești respectuos cu mama ta!

– Nu e decât o reuniune de familie, spuse Vanina aplecându-se spre Serghei, o atmosferă liniștită, relaxantă...

– Familia dumneavoastră este numeroasă, domnule doctor? întrebă doamna Antonelli dându-și dintr-o dată seama de prezența lui Serghei.

– Am doar o soră.

– Trebuie că sunteți obișnuit cu mai mult calm.

„E ultimul lucru pe care l-aș putea spune", se gândi Serghei, amintindu-și de mesele servite de bucătăreasă membrilor de familie, țepeni ca niște stâlpi, și el rugându-se ca nici o picătură de sos olandez să nu-i păteze cămașa.

– Am un nepot de doi ani. Asta aduce un pic de animație la reuniunile de familie.

– Ce vârstă are sora dumneavoastră? întrebă domnul Antonelli.

– Douăzeci șI cinci de ani.

– Și este deja la casa ei? Și când mă gândesc că noi n-am reușit încă s-o mărităm pe Vanina noastră...

– Tata!

– Nu-i reproșa nimic tatei, nu este vina lui că ești fată bătrână!

– Este adevărat, Vanina, accentuă Girogio.

Apoi se întoarse către Serghei șI-i spuse:

– I-am prezentat cel puțin o duzină de prieteni și nici unul nu i-a intrat în grații.

– Detest tatuajele.

– Chris Watson avea un tatuaj pe braț, unul singur. Dar lui Roger Beech ce ai să-i reproșezi, spre exemplu?

– Era incapabil să lege două cuvinte.

– Domnișoara joacă dur.

– Oprește-te puțin din tachinat Vanina, suspină Debbie. Se întâmplă același lucru la fiecare aniversare.

– Bineînțeles, pentru că este tot necăsătorită, comentă Daniel. Și, de altfel, cred că este din ce în ce mai iritată de acest subiect.

– E normal, fetele bătrâne își pierd simțul umorului, plusă Tony râzând.

Un țipăt ascuțit se auzi de la masa copiilor.

– Mamă! strigă Christopher pe un ton plângăreț. David m-a lovit cu piciorul!

– Câteodată mi-ar plăcea și mie să mai fiu fată bătrână, se plânse Debbie ridicându-se.

Vanina o opri cu un gest din mână.

– Mă duc eu, spuse ea, cred că e timpul ca bătrâna mătușă nemăritată să se ocupe de nepoți... Hai copii, toată lumea pe locuri! O să jucăm Cucamonga.

În secunda următoare, Vanina dispăru în bucătărie urmată de toți nepoții în șir indian, cu farfuriile în mână.

– Ce-i asta, Cucamonga? întrebă Tony.

Giorgio ridică din umeri:

– O știi pe Vanina! Trebuie să inventeze câte un cuvânt pentru fiecare ocazie.

– Sunteți cu adevărat incorigibili în ceea ce o privește pe sora voastră, declară doamna Antonelli. Sper că cel puțin pentru la anul n-o să-i mai faceți același cadou ca anul trecut.

– O, nu! Am găsit ceva mai rău, răspunse Tony râzând. Anul trecut n-avea decât un sfert de secol, anul ăsta are douăzeci și șase.

Serghei, care de la ultima întâlnire se tot gândise fără să vrea la Vanina, se bucură să afle că tânăra nu era decât cu zece ani mai mică decât el și nu cu treisprezece sau paisprezece, așa cum crezuse el. Cel puțin nu mai avea impresia că este pe cale să corupă o minoră! Pentru că n-avea nici un rost să ascundă adevărul: oricât ar fi ținut la Daniel, totuși nu pentru el venise în seara aceea. Dacă venise, o făcuse pentru Vanina. Vanina cea cu ochi jucăuși, piele de piersică și buze senzuale.

– La ce vă gândiți, doctore Karol?

Serghei tresări la întrebarea domnului Antonelli. Despre ce se discuta? De câtă vreme era departe de conversația celor din jur?

– Iertați-mă, visam, se scuză el. Despre ce este vorba?

– Vă ceream părerea în legătură cu echipa celor de la Bucs. Credeți că vor putea să câștige finala de baseball de anul acesta?

– Este adevărat că au făcut progrese în organizarea defensivei, dar mi-e teamă că asta nu este suficient pentru a ajunge printre primii. Problema echipelor provinciale, chiar și atunci când sunt foarte bune este că n-au suficienți bani pentru a cumpăra jucători care să facă diferența. Și apoi, toată mediatizarea făcută în jurul marilor echipe le sapă în mod obligatoriu moralul.

Prea teoretice pentru ceilalți participanți, aceste observații puseră capăt discuției. Din fericire, Vanina și nepoțeii aleseseră tocmai acest moment să reapară în grădină cu țipete și râsete zgomotoase.

– Tortul este gata să fie atacat, anunță Brian urcându-se în brațele primitoare ale bunicii sale. Vanina se lăsă și ea cadă pe un scaun, suspinând adânc.

– Nepoțeii tăi erau pe cale să mă ucidă, declară ea.

– Iată ce înseamnă să îmbătrânești, răspunse Joseph. Nu mai ai forța fizică de altă dată.

– Să nu uiți că o să am întotdeauna cu șapte ani mai puțin decât tine. Dacă o să mă șubrezesc, tu o să fii deja în scaunul cu rotile.

– Lovitură sub centură! Ai început cu adevărat să devii obraznică, Vanina. Dacă n-o să-ți găsești un bărbat anul acesta, ai să te acrești de-a binelea.

– A, stați puțin doctore! spuse atunci Daniel. Cred că n-aveți un tatuaj pe piept?

– N-am nici măcar o ancoră pe braț, îi răspunse Serghei.

– Deci, ce mai zici Vanina? Nu este tatuat și poate să lege o frază fără să se împiedice. Ar trebui poate să începi să-i zâmbești și să bați din pleoape.

– Se pare că au ajuns la concluzia că am căpătat ticuri și au început să-mi dea ordine. Nu-i așa? îl întrebă Vanina pe Serghei cu un surâs prietenesc.

– Să știți că eu sunt doar chirurg. Pentru ticuri ar trebui să vă adresați unui alt specialist.

– Nu de ticuri trebuie vindecată, ci de inimă! Recomandați-i un cardiolog care să poată s-o facă un pic mai sensibilă.

– Mi se pare că are o inimă destul de iubitoare, răspunse Serghei, aruncând o privire nedefinită spre Vanina.

Tânăra îi surâse cu recunoștință.

– S-ar zice că nu vă mai amintiți felul în care v-a abordat în seara operației, declară George.

„Nu-i adevărat", se gândi Vanina. Ce l-o fi apucat să vorbească iar de povestea asta?

Dar sosirea tortului și a cafelelor făcu discuția să se termine aici.

– Tortul! Tortul! urlară puștii.

Bunica lor puse tortul pe masă și, dată cu ceilalți, Serghei se ridică de la locul său pentru a-l examina.

Împărțit în două jumătăți, una cu vanilie și una cu ciocolată, avea scris pe prima parte „La mulți ani, Vanina!“, iar pe cealaltă, „Bine ai venit acasă, Daniel!“.

– Lumânările le-am ținut ascunse, spuse Tony văzând-o pe soția lui Debie scoțând niște lumânărele multicolore dintr-o hârtie. După ce aprinseră lumânările, toată lumea începu să cânte „Mulți ani trăiască“, vocile pițigăiate ale copiilor amestecându-se cu cele mai muzicale ale mamelor lor și cu cele grave și nu foarte corecte ale taților.

Serghei, a cărui tinerețe se petrecuse între recitalurile mamei sale, se surprinse emoționat în fața disonanței acestui cântec plin de dragoste și căldură.

Lampioanele fuseseră stinse și numai lumânările mai luminau încălzea chipul Vaninei. Serghei îi admira pielea catifelată, roșul buzelor cărnoase. Trebui să facă apel la toată rațiunea pe care o avea pentru a se abține să n-o sărute, acolo, de față cu toată familia, când ea se aplecă să sufle în lumânări, care se stinseră toate dintr-o dată. Luminile care se aprinseră imediat îl ajutară să-și recapete stăpânirea de sine.

Beth le servi cafeaua, în timp ce doamna Antonelli tăia tortul în felii, în fața ochilor pofticioși ai nepoților ei.

– Nu-i puneți prea mult Vaninei, spuse Giorgio. N-o să-și găsească nici anul acesta un bărbat dacă o să se îngrașe.

– Sunteți cu adevărat insuportabili, suspină Beth. Sub pretextul c-ați avut norocul să găsiți două femei minunate

care să vă ia de bărbați, nu puteți să v-o imaginați pe sora voastră fericită altfel decât măritată. Cu toate acestea, ea are tot ce-i trebuie: casă, mașină, o profesiune interesantă și o familie care o adoră. Ce și-ar mai putea dori în plus?

– Relații sexuale regulate? propuse Tony.

– Antonio Antonelli! exclamă doamna Antonelli indignată.

– Ce-a spus tata? întrebă Brian ridicându-se imediat de pe scaun și venind să tragă cu urechea.

O dată farfuriie golite, Beth și Debbie au strâns masa pentru ca Vanina să-și poată deschide cutiile cu cadouri. Începu cu cel făcut de părinții ei.

– Un mixer electric! Mamă, ți-ai adus aminte. Dacă mai aveam de bătut încă o dată ouăle cu mâna aș fi ajuns la cabinetul dumneavoastră, spuse Vanina adresându-se lui Serghei.

Acesta ar fi vrut s-o întrebe dacă gătea chiar așa de mult, dar Brian veni și el cu un cadou pe care i-l puse pe genunchi.

– Acum deschide-l pe al nostru.

Vanina să uită la Tony cu o grimasă:

– Mi-e teamă de ce-aș putea găsi înăuntru. Cine l-a ales, tu sau Debbie?

– Amândoi.

Mai liniștită, Vanina deschise ușor pachetul și scoase dintr-o cutie un încântător dezabie mov din mătase și dantelă.

– Dacă nici cu ăsta nu-ți găsești un bărbat… începu Tony. Dar se opri văzând privirea ucigătoare a soției sale.

– Cred că e mai drăguț decât veșnicele tale bluze cu „Înghețatele Pnicchio“ pe care le porți când dormi, spuse Debbie ca pentru a se scuza.

După ce-și îmbrățișă fratele și cumnata, își deschise celelalte cadouri. Dădu la toți să miroasă din flaconul de parfum adus de Beth și încercă telefonul mobil pe care Daniel, imobilizat în spital, îl cumpărase prin intermediul tatălui său. Giorgio așteptă să termine și-i întinse și el un pachet mic.

– Pentru nopțile albe.

Vanina se uită lung, cu un aer bănuitor și apoi deschise și acest ultim cadou, părând un pic neliniștită.

– Un joc video? întrebă ea suprinsă scoțând discheta.

– Căsătorii, anunță Giorgio. Cunoști regula. Fiecare carte are o pereche, mai puțin fata bătrână. Ai grijă să n-o păstrezi prea mult în mână.

Tânăra scutură din cap.

– Hotărât lucru, este vorba de-o obsesie, remarcă ea.

– Și dacă n-ajunge și asta, o să-ți cumpăr și-un manual de practică anul viitor. Ceva de genul „Cum să păcălești bărbații“ sau „Cum mi-am găsit un bărbat“.

– Mai sunt cadouri? întrebă deodată Matthew așezându-se pe genunchii Vaninei.

– Nu, răspunse aceasta, dar primesc cu plăcere un pupic pentru aniversări.

Urmă atunci un țocăit zgomotos pe obraz, repetat de toți nepoții. În cele din urmă, Vanina rămase cu micul Jason, de doi ani, pe un genunchi și cu Christopher, de trei ani, pe celălalt. Serghei ar fi dorit și el să-i dea un sărut de aniversare, dar asistența era cu adevărat prea numeroasă. Se mulțumi prin urmare s-o privească pe Vanina cum zâmbește, cum glumește și cum le cântă nepoților. I se părea că n-ar fi putut să se mai desprindă niciodată de acest sprctacol.

– Ce-ați zice să ne uităm la caseta cu Roger Rabbit? întrebă deodată tânăra femeie.

Copiii izbucniră într-un strigăt entuziast.

– Și în mașină se găsesc și cadourile pe care vi le-am adus.

Serghei nu lăsă să-i scape ocazia.

– O să vă ajut, îi propuse el

– O, nu vă deranjați...

– În nici un fel, tot trebuie să plec. Am o operație la ora șapte mâine dimineață și trebuie să fiu în formă.

După ce strânse mâna la toată familia și-i îmbrățișă pe cei mai mici, Serghei o însoți pe Vanina până la mașină. Avea impresia că toată lumea îi urmărește cu privirea. Erau oare intențiile atât de evidente?

– N-am știut că este ziua dumneavoastră, spuse el în timp ce Vanina aranja cadourile în portbagaj, altfel n-aș fi venit cu mâna goală.

– Ați adus florile.

–Erau pentru dumneavoastră și mama dumneavoastră. În schimb, dacă doriți ceva mai personal... un sărut de aniversare, de exemplu...

Vanina se întoarse spre el. Rămaseră un lung moment privindu-se în ochi, apoi, ușor, Serghei se apropie de tânăra femeie. Ea îi surâse. Apoi buzele li se atinseră. Serghei se uită cu intensitate în ochii tinerei. Vroia să profite din plin de momentul acesta atât de așteptat, să nu precipite lucrurile. Și atunci când se convinse că în privirea ei citește aceeași dorință care-l chinuia de atâta vreme, puse stăpoânire pe gura ei într-un sărut dulce și îmbătător.

– La mulți ani, Vanina, murmură el simplu după ce se desprinseră unul de celălalt. „Și încă multe altele“, adăugă el pentru sine.

Capitolul 4

Serghei își parcă mașina în fața casei Vaninei cu inima bătându-i puternic în piept. Îl aștepta o seară plină de promisiuni. Mai întâi concertul, apoi masa la un restaurant select, cu Vanina aproape de el, apoi Vanina în brațele lui...

Sună la ușă și rămase fără glas în fața minunii care-i deschise. Pentru prima dată de când se întâlniseră, Vanina purta rochie. Și ce rochie! Din mătase albastru deschis, care-i punea de minune în valoare formele și-i lăsa dezgoliți umerii rotunzi. Privirea lui Serghei alunecă pe strălucirile sugestive ale țesăturii.

– Ești magnifică, Vanina.

Și un surâs malițios îi apăru pe buze când adăugă:

– N-aș fi crezut niciodată că ești atât de vârstnică.

– Mulțumesc pentru compliment, îi răspunse Vanina făcând o figură nemulțumită. Nici dumneavoastră nu arătați prea rău pentru vârsta înaintată pe care o aveți.

– O, nu vorbiți de vârsta mea; când mă gândesc că v-ați sărbătorit săptămâna aceasta cei douăzeci și șase de ani, mă simt ca un bunic.

– N-am știut că bunicii sărută atât de bine, remarcă Vanina cu ochii strălucitori.

Serghei se apropie de ea și o mângâie pe obraz.

– O dată nu este suficient ca să-ți faci o părere corectă.

– În cazul ăsta, poate c-ar trebui să reîncepem, sugeră tânăra apropiindu-se mai mult de el.

– Desigur, cum de nu m-am gândit la asta mai devreme? îi șopti el la ureche.

– Vârsta, desigur...

Dar buzele lui Serghei apăsate pe ale ei o împiedicară să-și termine fraza. Primul lor sărut fusese blând, un pic șovăitor. Cel de-acum era arzător, pasionat, posesiv.

– Nu sărutați deloc ca un bătrânel, șopti Vanina cu un surâs, când buzele li se despărțiră.

– Și nici dumneata ca o fată bătrână. Frații dumitale s-au înșelat în ceea ce te privește.

Vaninei îi pieri surâsul.

– Frații mei nu știu nimic despre mine, răspunse ea pe un ton grav. De altfel, nu te încrede în aerul lor de băieți buni. În adâncul sufletului lor, sunt italieni. Dacă ar vedea un bărbat că se atinge de sora lor, ar începe să fiarbă sângele în ei.

– Vrei să spui că mă aflu în pericol?

– De ce? Ai intenția să mă atingi?

Spontan, Serghei o cuprinse în brațe și-o strânse lângă el.

– Să te ating, să te îmbrățișez...

– În cazul ăsta, doar un singur sfat...

– Aș prefera un alt sărut.

– Sfatul mai întâi.

– Te ascult, suspină Serghei lăsându-și buzele să alerge pe umărul ei dezgolit.

– Să nu le spui fraților mei.

În loc de răspuns, Serghei o îmbrățișă pe tânăra care uită instantaneu de frați. Pe urmă, gura lui Serghei se plimbă iar pe gât, pe umeri... În acel moment, se auzi un claxon... Tresăriră amândoi, dându-și seama că rămăseseră în pragul ușii.

– Ar trebui poate să mergem, remarcă atunci Serghei cu regret.

Vanina își ridică și ea privirea, înciudată.

– Să fii obligată să te întâlnești cu părinții unui bărbat când ești pentru prima oară cu el nu este tocmai norocul cel mai mare, îi declară ea câteva secunde mai târziu, când se urcau în mașină.

– Eu m-am întâlnit cu familia ta înainte să ne dăm întâlnire prima oară.

– Era altceva. Îi salvaseși mâna fratelui mai mic. Familia mea nu putea să aibă pentru tine decât sentimente favorabile.

– Nici a mea n-o să te mănânce și nici n-o să dureze mult. Numai câteva minute înainte de concert.

– Un toast cu un violoncelist și cu un judecător, preciză Vanina cu o grimasă.

– Și cu un avocat și cu un profesor de economie, dacă-i pui la socoteală pe sora mea și pe soțul ei. Dar ce importanță are?

– Ușor de vorbit pentru un chirurg! Dar eu ar fi trebuit să mă adresez Lydiei Pulver ca să aflu ce se cade să îmbrac pentru un concert.

– Cine este Lydia Pulver?

– Proprietara buticului cel mai șic din oraș.

– Este cea care ți-a vândut bucata aceasta de mătase?

Vanina se uită panicată la interlocutorul ei.

– Nu-mi stă bine?

Serghei începu să râdă.

– Dimpotrivă, e perfect. Toți bărbații care or să te vadă or să se concentreze cu greu asupra muzicii.

– Vrei să spui că e prea provocatoare?

– Vreau să spun doar că îți pune farmecul în valoare, nimic mai mult... hai nu mai face mutra asta, Vanina! Te asigur că ești perfectă! Ce vrei mai mult? Să o declar sub jurământ?

– Ai putea s-o faci. Cu un părinte judecător și o soră avocată...

Oprindu-se la stop, Serghei se întoarse s-o privească pe tânără în ochi. Ea scoase un suspin.

– Iartă-mă, sunt cu adevărat nervoasă la gândul să petrec seara cu un judecător. Habar n-am ce ar trebui să spun.

– Întreabă-l, pur și simplu, ce crede despre ultimele rezultate ale semifinalelor la fotbal. Tatălui tău îi place fotbalul?

– E nebun după el. A fost „aripă" în echipa universității în Florida. Nu ratează niciodată vreun meci.

– Și mama ta?

– Să nu-ți închipui, mai ales, că o să schimbi rețete culinare cu ea. Nu, nu este realmente genul care să frecventeze adunările Tupperware. Te pricepi la muzica clasică?

– Am văzut „Amadeus" de două ori.

Serghei clătină din cap, sceptic.

– În cazul acesta, mulțumește-te s-o aprobi, concluzionă el. În orice caz, mama nu este niciodată vorbăreață înainte de concert. Este prea preocupată.

După câteva momente de tăcere, Vanina întrebă:

– Îți prezinți des prietenele părinților tăi?

– Aproape niciodată.

– Atunci, de ce o faci cu mine?

– Pentru că vroiam să te văd în seara aceasta și pentru că în seara asta are loc concertul. Concluzia este simplă, nu puteam să te văd decât la concert.

– Și nu te temi că ei ar putea să tragă niște concluzii false?

– Care să fie acele concluzii? Că te găsesc frumoasă și că tu mă placi? Asta n-o să surprindă pe nimeni.

– Așadar, le-ai spus doar că vii cu o prietenă, insistă Vanina. Fără nici o explicație?

– Vanina, am treizeci și șase de ani. Am încetat de mult să dau explicații părinților mei. Dar dacă – ceea ce m-ar surprinde – or să insiste să știe mai mult, am să le spun pur și simplu adevărul.

– Și care-i adevărul, doctore Karol?

– Că îmi place cum săruți, răspunse simplu Serghei.

Și apoi, fără să-i lase timp Vaninei să protesteze, mai adăugă pe un ton glumeț:

– Dat fiind evoluția relațiilor noastre, ai putea s-o lași baltă cu doctore Karol. Știu că numele meu este un pic bizar, dar Serghei este mai agreabil să-l aud șoptit într-un monent de pasiune decât doctore Karol.

– Serghei. Bun... O să încerc să-mi amintesc în următorul moment de pasiune.

Serghei parcă mașina în fața intrării unui imobil impozant, construit în stilul tradițional din cărămidă.

– Din nefericire, va trebui să mai așteptăm puțin, îi spuse el ținând-o de mână. Dar nu profita ca să uităm de idee.

– De acord, doctore Karol, îl aprobă Vanina cu un surâs șăgalnic.

Ușa le-o deschise judecătorul Karol în persoană. Îi primi pe fiul său și pe Vanina cu un surâs larg, dar formalismul manierelor sale o surprinseră puțin pe tânără.

– Mama ta se pregătește, îi preciză el lui Serghei, după ce își strâseră mâinile. Tu știi în ce stare de spirit se găsește când are concert. E agitată, cu mintea aiurea...

Îi introduse într-un salon decorat sobru, cu mobile grele și așteptă până când Vanina se așeză pe canapea, pentru a se așeza în fața ei pe un fotoliu confortabil. Serghei se așeză alături de tânără și o atinse ușor pe umăr pentru a o liniști.

– Ce mai e pe la spital? se interesă judecătorul Karol.

– Ca de obicei, îi răspunse Serghei.

Vanina era din ce în ce mai surprinsă de răceala relației dintre tată și fiu. Oare asta se întâmplă din cauza faptului că era ea de față?

Judecătorul o examină cu o privire scrutătoare.

– Sunteți asistentă, domnișoară Antonelli?

– Nu, eu... răspunse ea.

– Vanina este agent comercial la afacerea părinților ei, interveni Serghei sesizând încurcătura însoțitoarei lui. De fapt, turnează în clipurile lor publicitare.

O!... trebuie că este interesant. Remarcă judecătorul.

– La început eram fascinată, dar cu timpul a devenit mai puțin extraordinar, răspunse Vanina. Urmă un lung moment de tăcere jenantă. Serghei se pregătea să spună ceva când Vanina declară cu aplomb.

– Serghei mi-a spus că vă place mult fotbalul, domnule judecător Karol. Ce credeți despre echipa din Noles?

Privirea bătrânului se lumină:

– Urmăriți și dumneavoastră fotbalul? A-ți văzut ultimul meci al celor din Noles? Ultimul punct a fost o adevărată minute. O adevărată coregrafie. Rector, este un jucător de mare clasă.

– Exact așa i-am spus și eu fratelui meu, Tony. El era de părere că pasa dintre Wiston și Rector s-a datorat norocului, dar eu n-am fost de acord. Rector știa exact unde arunca pasa și cine va primi balonul.

– Cum v-am spus, punctul acela n-a avut nimic de-a face cu norocul, spuse categoric judecătorul. De altfel, este suficient să asculți comentariul lui Rector de la sfârșitul meciului ca să înțelegi că Winston și cu el au dat un recital pregătit îndelung.

– Asta i-am spus și eu lui Tony, repetă Vanina.

Conversați se întrerupse brusc la apariția doamnei Karol. Judecătorul și Serghei se ridicară imediat în picioare. Vanina îi imită examinând-o cu interes pe femeia în rochie lungă de crep negru, care se apropie de ea într-o atitudine imperială. Fragilă și longilină, își purta părul grizonant și ondulat într-un coc jos care-i punea în evidență și mai mult pomeții proeminenți.

Judecătorul o prinse galant de mâini.

– Ești splendidă, ca de obicei, Evelyn, declară el.

Soția lui își înclină ușor capul pentru a se lăsa sărutată pe frunte.

– Mulțumesc, Alexandru.

– Ți-o prezint pe prietena lui Serghei, domnișoara Antonelli. Am schimbat câteva impresii despre ultimul meci al celor din Noles.

– Iarăși? spuse doamna Karol, ridicând ochi spre cer. N-am să înțeleg niciodată cum niște persoane inteligente pot fi interesate de asemenea jocuri brutale.

Iar apoi uitându-se spre Vanina adăugă mai blând:

– Vanina este un prenume drăguț.

– Mulțumesc, îi răspunse tânăra. Îl moștenesc de la bunica. A murit înainte de mă naște eu.

Dar doamna Karol deja nu mai asculta. Părea că se întorsese la gândurile ei.

În cele din urmă soțul ei întrebă:

– Ai fost studentă la Universitatea din Florida, Vanina?

– Nu. Am făcut numai doi ani de marketing, după liceu.

– Marketing? repetă doamna Karol revenind la realitate. Ciudat. Și la ce vă servește?

– La afacerea părinților mei. Tata spune că aș putea să vând înghețată și eschimoșilor dacă aș vrea. Remarca sa nu fu urmată de nici un surâs. Așezată pe marginea unui scaun, doamna Karol părea că plecase din nou departe. Tresări când se auzi soneria de la intrare.

– Trebuie că sunt Dory și Scott, spuse ea și se ridică să deschidă.

Se întoarse după câteva momente urmată de fiica și de ginerele ei.

– Serghei are o invitată, anunță ea. Domnișoara Vanina...

– Vanina Vanilla, i-o tăie scurt fiica ei recunoscând-o pe Vanina.

Se întoarse spre fratele ei și adăugă:

– Nu mi-ai spus că aduci o celebritate. Gator, o adoră pe Vanina Vanilla.

– Gator este nepotul meu, explică Serghei. Are doi ani.

– Aleargă de cum aude că sunteți la televizor, reluă Dory. O să fie încântat când o să afle că v-am întâlnit. Oh! Am uitat. Eu sunt Dory, sora lui Serghei. Și el este Scott, soțul meu.

„Avocata și profesorul de economie“, se gândi Vanina. Formau un cuplu elegant și potrivit. aureolat de încrederea în sine și reușita în viață. Vanina observă că Dory avea același păr negru și strălucitor ca fratele său.

Doamna Karol, care profitase de prezentări pentru a dispărea în bucătărie, se întoarse cu o tavă pe care se aflau cinci cupe de șampanie și o puse pe masă.

– Cum au mers repetițiile, mamă? se interesa Dory.

– Minunat, răspunse doamna Karol. E o asemenea plăcere să cânți Bach!

– Sunt realmente fericită că o să vă pot asculta în concert, spuse Vanina. Am fost adesea la concerte rock, dar e prima oară când cunosc pe cineva care face parte din lumea muzicii.

O tăcere de moarte urmă acestei observații. O expresie destul de ciudată, ceva între plăcere și durere, apăru pe

chipul domnului Karol. Vanina îl simți pe Serghei cum se crispează. Doamna Karol se uita în cupa de șampanie cu buze strânse.

„Doamne, ce oi fi spus?“ se întrebă Vanina, neliniștită. În cele din urmă, doamna Karol rupse tăcerea, declarând sec:

– Aveți dreptate, trebuie să fii întotdeauna deschis spre experiențe noi.

Vanina ar fi dat o împărăție ca s-o înghită canapeaua. Simțea nevoia să strige... Și atunci simți strângerea de mână a lui Serghei care o îmbărbăta, iar blândețea surâsului său o ajută să-și mai revină puțin.

– Pentru judecător, spuse doamna Karol când avură toți cupele în mâini.

Judecătorul ridică șI elcupa:

– Pentru tine Evelyn și pentru noul concert al orchestei filarmonice din Tallahassee.

Ciocniră paharele.

– Detest să dispar așa, spuse doamna Karol după ce își bău șampania, dar...

– Te conduc la mașină, Evelyn, i se adresă judecătorul Karol ridicându-se.

După ce părinții ieșiră Dory se întoarse spre Vanina.

– Nu pot să cred că idolul băiatului meu este aici, în carne și oase, spuse ea surâzând larg.

– Fiul dumneavoastră are doi ani? întrebă ea.

– Doi ani și patru luni.

– Se pare că doi ani este perioada dificilă, interveni Scott. De aceea, numărăm lunile.

– Exagerezi! spuse Dory. Gator nu e chiar așa dificil.

– Nu, dar n-am fi din cale afară de nemulțumiți dacă s-ar liniști puțin.

– Cunosc niște puști de trei ani mult mai impetuoși decât cei de doi, remarcă Vanina.

Scott făcu o strâmbătură.

– Vrei să spui că o să fie și mai rău?

– Nu mai rău, doar diferit.

– După toate aparențele, vă pricepeți la copii.

– În afară de fratele meu mai mic, mai am cinci nepoți, cu vârste cuprinse între trei și șase ani.

– Cinci? întrebă Dory, surprinsă.

– Cromozomii familiei Antonelli sunt un pic cam misogini.

– Vrei să vezi poza lui Gator? întrebă Scott deodată.

Dory izbucni exasperată.

– Oh, nu. Nu începe iar cu pozele copilului... E un tată mândru de progenitura lui, adăugă Dory pentru Vanina, pe un ton resemnat.

– Ador genul ăsta de fotografii, îi răspunse aceasta înainte de a se extazia în fața nepotului lui Serghei, făcute la vârsta de șase săptămâni, la șase luni, la prima aniversare, la a doua aniversare.

– Și uite fotografia preferată a lui Serghei, anunță Scott, râzând.

– Oh! este atât de micuț! exclamă Vanina în fața unei fotografii reprezentând un nou-născut înfășurat într-un scutec de culoare albastru lavandă.

– Serghei nu ți-a vorbit de nașterea mea?

– Dory! interveni Serghei pe un ton amenințător.

– Nu i-ai povestit? întrebă Dory ca și când o asemenea omisiune i se părea de neconceput. Vanina se uita la Serghei.

– Ce era de povestit?

– A leșinat, spuse Dory pufnind.

– Tocmai terminasem o operație grea când m-au anunțat că Dory este pe cale să nască, se apără Serghei. Am făcut o criză de hipoglicemie. Nu nu a fost...

– Ce încurcătură! Își aminti Scott, scuturând din cap. Serghei a leșinat în momentul în care Gator a scos primul țipăt. A trebuit ca asistenta să alerge caute pe cineva care să se ocupe de el.

Mai mult decât situația în sine, stânjeneala evidentă a lui Serghei o făcu pe Vanina să izbucnească în râs.

– Nu-i nimic extraordinar, spuse Serghei prompt. Oricine poate face o criză de hipoglicemie.

– Oricine poate leșina de emoție, replică Vanina.

Dory se uită la fratele său.

– Îmi place mult de prietena ta, Serghei. Nu se lasă impresionată.

– Este ultimul lucru care s-ar putea spune despre ea! S-o fi văzut în seara când am întâlnit-o prima oară.

– Mmm... Povestea asta pare interesantă, remarcă Dory instalându-se confortabil în fotoliu, ca să audă mai bine.

– Cine povestește ceva interesant? întrebă judecătorul intrând în cameră.

– Serghei. Ne va povesti cum a întâlnit-o pe Vanina.

Și, spre marea disperare a acesteia din urmă, Serghei porni să depene povestea.

– Bravo, Vanina! Foarte bine ai făcut, exclamă Dory la sfârșit.

– Eram atât de... nervoasă, răspunse tânăra.

– Dacă nu era decât enervare, atunci sper că n-o să te văd niciodată furioasă, comentă Serghei.

– Asta nu este prea departe, dacă mai continui să spui povestea asta la toată lumea, îi răspunse Vanina cu un surâs suav.

Dory râse din tot sufletul și Scott se uită la cumnatul său cu o privire înțelegătoare și aprobatoare.

– Gata, am înțeles, mă predau, spuse Serghei. Despre ce am putea vorbi atunci?

În cele din urmă conversația se îndreptă spre un proces aflat în derulare și spre diferitele zvonuri care circulau prin birourile tribunalului în legătură cu acest subiect.

– Doamnelor și domnilor, este timpul, anunță în curând judecătorul Karol auzind pendula din salon.

***

Rămas lângă tatăl său care închidea ușa de la intrare, urmări cu privirea silueta subțire a Vaninei care mergea lângă Dory și Scott. Tatăl său îi surprinse privirea.

– Care va să zică așa, ar vinde înghețată și eschimoșilor, glumi el. Serghei avu un surâs încurcat.

– Cred că ar putea să îmi vândă și un vapor în plin deșert, îi răspunse el.

Judecătorul suspină.

– E chiar atât de serios?

– Până acum, nu e mare lucru. Dar sper.

– E foarte tânără!

– Are un surâs fermecător.

– Și un spate foarte interesant.

– Ah, da? Nu remarcasem.

Judecătorul făcu o față neîncrezătoare.

– Spune-mi asta sub prestare de jurământ, fiul meu, și o să te arestez pentru mărturie mincinoasă.

Capitolul 5

– Serghei?

– Mmm...?

– Nu pornești?

Trecuse mai mult de un minut de când mașina lui Scott și Dory dispăruse pe alee. Serghei avu un surâs enigmatic.

– Poate, răspunse el.

– Ceva nu e în regulă?

– Dimpotrivă!

– Atunci, de ce am rămas aici în fața casei părinților tăi?

Serghei se întoarse spre Vanina și o luă de bărbie.

Flacăra care îi strălucea în privire, o făcu să se cutremure de plăcere pe tânăra femeie.

– Fiindcă, în sfârșit, am rămas singuri, spuse el, aplecându-se spre ea.

Când buzele li se atinseră, simțiră ca o descărcare electrică. Vanina nu mai fusese niciodată sărutată astfel. Ce forță puteau avea sărutările lui Serghei de o amețeau atât de tare și o făceau să simtă o dorință atât de mare încât simțea că este gata să i se ofere total, acolo, în mașină, în parcarea din fața casei judecătorului Karol?

Serghei se redresă și cu ochii fixați în ai ei, scoase un lung suspin.

– Vaina, Vanina... spuse el. Mă faci aproape să uit...

– Să uiți ce?

Serghei răsuci cheia în contact și apoi răspunse.

– Că mi-a mai rămas mai puțin de un sfert de ora înainte de a ajunge la concertul ăla blestemat, care dacă n-ar fi existat aș fi putut să te invit la masa în vreun restaurant. Aș fi putut să privesc fără grijă acestei mici luminițe care îți dansează în ochi când îmi surâzi, aș fi putut să ascult muzica râsului tău...

– Serghei...

Vanina ar fi vrut să-i spună mii de lucruri, dar nu reușea decât să-i pronunțe numele. Romantismul companionului ei aproape că o înfricoșa. Era sincer sau un maestru al seducției? Toate frazele astea corespundeau atât de mult cu ceea ce orice femeie ar fi vrut să audă!

Serghei îi simți ezitările. Pentru a destinde atmosfera puse o casetă în casetofon.

– Nu vreau să te neliniștesc, Vanina, comentă el în timp ce primele note ale unei sonate răsunară în mașină. Dacă sunt prea insistent, te rog să-mi atragi atenția... o lovitură în cap sau în tibie, de exemplu.

Vanina se mulțumi să surâdă.

– Care este programul concertului? Întrebă ea ca să schimbe subiectul conversației?

– Numai Bach.

– Am spus ceva șocant înainte?

– Când?

– Știi foarte bine. În seara asta, când lumea a devenit țeapănă de parcă ar fi înghițit o coadă de polonic.

Serghei surâse.

– Nu e nostim, reluă Vanina. Am comis o gafă și nu știu care.

– Ai comparat orchestra filarmonică din Tallahassee cu un grup rock. Pentru mama mea, rockul nu este muzică.

– Și probabil că m-a considerat complet incultă... nu-i așa?

– Probabil. Pentru ea toți cei care nu fac diferența între un concert și un studiu sunt niște analfabeți. Dar nu te neliniști, restul familiei știe foarte bine că bebelușii nu mănâncă neapărat Bach or Mozart cu biberonul. Scott se pricepea mai bine la Beatles decât la Beethoven, când a întâlnit-o pe Dory.

– Și acum?

– Adoră Bach și nu ratează nici un concert pentru nimic în lume. Iar mama mea este încântată că i-a dezvăluit deliciile muzicii clasice ginerelui ei.

În ciuda experienței de la cafenea, Serghei nu se gândise nici clipă că sosirea Vaninei la ateneul din Tallahasee o să provoace atâta agitație. La intrarea lor în hol, conversațiile se întrerupseră pentru câteva secunde. Mulți se uitară după Vanina, scormonindu-și în memorie să găsească motivul pentru care această tânără frumoasă și elegant îmbrăcată le amintește de ceva. Serghei avu surpriza să fie salutat călduros de niște demnitari pe care-i cunoștea prea puțin și care sperau prin ricoșeu, să fie prezentați celebriei sale însoțitoare. Până și primarul orașului veni să-i ceară lui Vanina un autograf pentru băiețelul lui de opt ani și chiar un membru al biroului guvernatorului, care-i smulse o duzină de semnături pentru copii lui și pentru cei ai colegilor.

– Acum o să ai deschise ușile chiar și la guvernator, glumi Serghei la urechea Vaninei.

– Le am deschise deja, îi răspunse aceasta cu un surâs glumeț. Am primit o invitație la un dineu. Dar nu m-am dus.

– Ai refuzat o invitație a guvernatorului?

– Tata e democrat înfocat. Și guvernatorul e republican. Și chiar dacă ar fi fost democrat tot n-aș fi lăsat să se servească de mine în scop electoral.

Serghei o cuprinse pe Vanina pe după umeri și o sărută ușor pe obraz. Nu era un gest prea discret dar îl amuza ca toată lumea să știe că el, doctorul Karol, fiul lui Evelyn Karol, fondatoare a orchestrei Filarmonia din Tallassee o găsea pe domnișoara Vanina Antonelli irezistibilă.

Scott Davy și judecătorul erau deja așezați când Serghei și Vanina ajunseră la ei. Luară loc lângă ei.

– Interesant? întrebă Serghei surprinzând-o pe Vanina scufundată în lectura programului.

–Așa și așa. În sfârșit, aș fi vrut ceva mai detaliat.

Luminile se stinseră. Serghei luă programul din mâinile Vaninei și îi cuprinse degetele cu ale sale.

– Nu te lua după program, îi șopti el. Muzica e o funcție de emoție, de efecte! Așază-te confortabil și lasă-te purtată de ea.

Lucrul ăsta era cel mai ușor de făcut pentru Vanina, căci se simțea minunat de bine, cu mâna strânsă de a lui Serghei, a cărui parfum îmbătător și masculin o răscolea.

Muzicienii cântau de mai puțin de o oră când o funcționară a Ateneului veni și-i șopti ceva lui Serghei la ureche. Acesta se întoarse spre Vanina.

– Un apel de la spital, îi explică acesta apăsându-i ușor mâna. Mă întorc imediat... În sfârșit, așa sper.

Dar în locul lui veni plasatoarea. Îi spuse că doctorul Karol o aștepta în hol.

Vanina remarcă imediat trăsăturile încordate și aerul contrariat al chirurgului.

– De ce a trebuit să se întâmple tocmai în seara asta? suspină Serghei când ajunse lângă el.

– O urgență?

– O ciocnire pe autostradă. Trei mașini și șase răniți. Din care unul are mâna sfârtecată.

Vanina se sili să-și ascundă decepția. Nu putea uita că în urmă cu două săptămâni și fratele ei avusese nevoie de ajutorul doctorului Karol

– Înțeleg, spuse ea.

– Poți să rămâi să iei masa cu familia mea. Scott și Dory or să te conducă.

Vanina clătină ușor din cap.

– Dar dacă nu-ți place să-ți petreci seara în compania unor persoane pe care nu le cunoști prea bine, o să chem un taxi.

– O să merg, răspunse Vanina cu un mic surâs. Promit să nu mai confund orchestra simfonică și un grup rock.

Serghei o luă pe tânără în brațe și o strânse tandru lângă el. Apoi își slăbi, cu regret, îmbrățișarea și-i zise:

– Este prima oară când îmi blestem profesia. Aș vrea să te sărut dar dacă aș face-o risc să nu mai pot pleca.

Atunci Vanina îl sărută ea. Se ridică pe vârfuri șI-i dădu un sărut cast pe obraz.

Urmă un moment de tăcere penibilă și apoi Serghei se întoarse.

– O să-ți telefonez, promise el înainte să plece.

***

Vanina apăsă pe tasta calculatorului și făcu o grimasă. Pierduse, pierduse încă o dată! Hotărât lucru, n-avea noroc la jocurile elctronice. De fiecare dată când dorea să împerecheze două figuri, calculatorul i-o lua înainte.

Girogio își imaginase că darul o să-i servească surorii mai mici să-și păcălească singurătatea? La ora două dimineața, juca jocul „Căsătorii“ pentru a uita plecarea irezistibilului chirurg, cu care ar fi trebuit să-și petreacă seara din ajun.

Vanina începu din nou să joace când soneria de la intrare o întrerupse. Inima începu să-i bată cu putere: o singură persoană putea s-o caute la ora aceea, fără să-i telefoneze înainte.

Uitând se obrazul fără machiaj, de părul în dezordine și de tricoul prea mare, cu inscripția „Înghețată Pinochio“, se repezi la ușă.

Serghei stătea pe palier, cu trăsăturile ușor marcate de oboseală, dar cu privirea arzătoare.

– Am văzut lumină pe sub ușă, spuse el, surâzând.

Cu gâtul uscat, Vanina îl privea fără să-i poată răspunde. Rămaseră tăcuți și nemișcați, apoi Serghei deschise brațele și Vanina se precipită spre el, iar în momentul următor buzele li se căutau cu sete.

Fără să înceteze să se sărute, avansară spre interior și merseră împleticit până la canapeaua din salon pe care căzură împreună, râzând.

– Vanina! Aștept de atâta vreme clipa asta, suspină Serghei, strângând-o. N-am putut să mă întorc acasă după operație, simțeam nevoia să te văd, să te țin în brațe.

– Nu mai speram să adorm, îi mărturisi Vanina. Erai în fața mea de câte ori închideam ochii.

– Oh, frumoasa mea, Vanina!

Ușor cu tandrețe, el o sărută pe ceafă, pe ureche, pe gât.

Vanina se cutremură de plăcere și dorință când el își strecură mâna sub tricoul ei. Degetele lui experte, se rătăciră pe pielea ei, înnebunindu-I delicios simțurile.

– Vanilia a fot întotdeauna parfumul meu preferat, îi șopti el scoțându-i tricoul.

Lăsându-se pradă mângâierilor lui provocatoare. Vanina simți cum corpul i se aprinde ca un vulcan.

Niciodată cu simțise o dorință atât de imperioasă. Serghei o înnebunea, o elibera de toate interdicțiile, de toate inhibițiile.

Dintr-o dată simți nevoia să-i atingă corpul gol și începu să-i desfacă nasturii de la cămașă și i-o aruncă pe covor alături de tricoul ei. Curând, celelate haine luară aceeași direcție.

Un suspin prelung îi scăpă de pe buze atunci când își lipi obrazul de bustul fierbinte și puternic al amantului ei.

Buzele li se-ntâlniră din nou într-un sărut arzător și pasional și Serghei o cuprinse în brațe ridicând-o.

– Dormitorul e pe aici? o întrebă șoptit arătând spre o ușă întredeschisă, în dreapta lor.

Vanina îi confirmă.

Și câteva sărutări mai târziu, o puse pe pat.

– Ce faci? se neliniști Vanina văzându-l să se așază de partea cealaltă a patului.

– Te privesc, îi răspunse Serghei. Ești atât de frumoasă.

Vanina se apropie de el.

– Ești sigur... că... să mă privești e suficient? punctându-și întrebarea cu mici săruturi.

– Dacă încep să te gust, mă tem să nu te devorez pur și simplu.

– Și cine ți-a spus că nu doresc să fiu devorată!

Lui Serghei nu-i trebui mai mult pentru ca să se arunce râzând asupra ei, savurând deliciile întregului său corp. În curând, de pe buzele ei își luară zborul mici gemete de plăcere.

– Oh, Serghei, vino! îl rugă ea.

Plină de dor, se încolăci în jurul lui ca o liană.

– Vanina, Vanina, murmură Serghei într-un delir de iubire și tandrețe.

Scoaseră un suspin adânc de satisfacție când, într-un târziu se contopiră unul în celălalt. Cu privirile adâncite unul în ochii celuilalt, își acordară ritmul cu cel al dorinței și pasiunii de care erau cuprinși. Apoi respirația li se acceleră, vocile deveniseră mai răgușiți și în cele din urmă un strigăt răsună în cameră și se afundară amândoi într-un ocean de delicii și voluptate.

Capitolul 6

Serghei se aplecă și o sărută pe fruntea rămasă lipită de el.

– E târziu spuse el. Aș vrea să rămân toată noaptea cu tine.

– Doar fiindcă e târziu?

– Desigur, ce alt motiv aș avea?

Vanina nu-i răpunse și își întoarse privirea.

– Glumeam Vanina, o liniști rapid Serghei. Dacă vreau rămân, este fiindcă vreau să mă trezesc mâine alături de tine.

– Adevărat? întrebă tânăra femeie, nesigură.

– Adevărat.

O lucire ironică apăru în ochii tinerei femei.

– Ai noroc că te cred, glumi ea ca să-și ascundă tulburarea. Altfel te-aș fi dat pe ușă afară, chiar dacă ora e atât de târzie.

Serghei surâse și-i îmbrățișă cu dragoste capul la pieptul lui.

– Știi la ce mă gândesc, Vanina?

– Nu.

– Chiar dacă frații tăi or să afle ce s-a întâmplat între noi și o să-mi ceară socoteala, n-am să-mi cer scuze fiindcă nu regret nimic.

– Lingușitorule.

Te asigur că sunt cât se poate de sincer. Ca dovadă. sunt gata s-o luăm de la început.

Vanina se întoarse pe partea cealaltă în pat dar nu scăpă de gâdilătura de pe obraz. Deschise în cele din urmă ochii și zări surprinsă chipul lui Serghei, aplecat asupra ei, zâmbindu-i. Își aminti cele întâmplate în noaptea aceea și surâse și ea.

– Bună dimineața, spuse Serghei.

– Nu se poate să se fi făcut dimineață, atât de repede!

– Tare mi-e teamă că da, îi răspunse interlocutorul ei, întinzându-i un pahar de suc de portocale. Mai aveam nițel și-ți trăgeam una la tălpi.

– Să-mi tragi una la tălpi?

– Este metoda obișnuită de a-i trezi pe leneși la realitate.

Vanina făcu o strâmbătură.

– Nu e prea atrăgător, remarcă ea.

Luă paharul întins de el și bău puțin după care adăugă:

– Nu sunt obișnuită să mă culc la ora trei dimineața!

– Iubiții tăi se tem atât de tare de frații Antonelli încât nu mai au curaj să umble noaptea?

Serghei vorbise pe un ton de glumă, dar Vanina nu se lăsă înșelată.

– Iubiții mei? repetă ea, pentru a limpezi lucrurile. Tu ești singurul care ar trebui să se teamă.

– Cu atât mai bine. Întotdeauna mi-a plăcut să fac față singur primejdiilor, spuse Serghei surâzând.

Apoi, redevenind serios, adăugă:

– Trebuie să mă pregătesc, sunt așteptat la spital. Și apoi, i-am promis lui Scott și Dory să-l duc pe Gator, în parcul de distracții. Știu că nu e nimic entuziasmant în asta dar dacă ești liberă...

O luă de mână.

– Îmi pare rău, nu-i ce aș fi vrut eu pentru prima oară când ieșim împreună, dar doresc foarte mult să fiu cu tine. Aseară...

– De acord.

Chipul lui Serghei se însenină.

– E adevărat? Ești minunată, Vanina. Trec să te iau când mă întorc de la spital. Nu cred să dureze mai mult de două - trei ore.

– Am o idee mai bună, spuse Vanina, așezându-se în mijlocul patului.

– Și eu.

Gravitatea neașteptată cu care pronunțase aceste cuvinte o făcură pe tânăra femeie să tresară.

– Nu mă gândeam la asta, spuse ea îmbujorată față de lucirea malițioasă ce se citea în ochii lui Serghei.

Acesta se așeză pe marginea patului și o mângâie.

– Ești sigură? o întrebă el, seducător.

– Nu crezi că ar trebui să pleci?

– Cred că...

Și o secundă mai târziu erau din nou înlănțuiți în așternuturile calde încă.

– De data asta, chiar trebuie să plec, declară Serghei, sărutând-o pe frunte pe Vanina. N-am de făcut nici o operație, dar trebuie să-i vizitez pe pacienții mei.

Se ridică și se îndreptă spre sala de baie. Vanina auzi zgomotul făcut de apa de la duș. Atât de firesc. Niciodată nu i se întâmplase să cadă atât de repede vrăjită de farmecul vreunui bărbat, dar Serghei o atrăgea cu o forță irezistibilă, aproape înfricoșătoare. Era oare izvorâtă din bunătatea sufletească, această profundă umanitate care o simțea la el și care o determinase, în ciuda unor îndoieli, să creadă cu tărie că nu va pleca pe furiș, în zori?

– De fapt, care era ideea pe care o aveai? îl auzi cum strigă în baie.

– Te însoțesc la spital, îi răspunse ea, ridicându-se. N-am mai fost de luni de zile într-o secție de copii.

– Într-o secție de pediatrie? Ce să faci acolo?

Zgomotul dușului încetă.

– Să-i vizitez pe copii. Și asta face parte din rolul Vaninei Vanilla.

– Oh! comentă Serghei, pe un ton distrat sau prea puțin entuziast...

– Sunt gata într-o jumătate de oră. E bine?

Serghei ieși din sala de baie cu un prosop înfășurat în jurul coapselor și Vanina putu să-i admire torsul larg și brațele musculoase. Un surâs pofticios îi apăru pe buze.

– Nici o problemă, dă-i drumul, îi răspunse el îmbrățișând-o. Dacă n-ar trebui să-mi fac datoria, aș rămâne bucuros să te masez pe spate.

– O să-mi amintesc de asta data viitoare, spuse Vanina, eliberându-se pentru a intra în baie.

***

– Te-ai mișcat rapid.

– Exact douăzeci și cinci de minute, răspunse Vanina cu mândrie. Un record.

Serghei puse masă ziarul pe care-l citea și o examină pe tânăra femeie.

– Ești splendidă, spuse el. Dar nu observasem că Vanina Vanilla poartă minijupă din blugi.

– Nu poartă ea, dar poartă Vanina Antonelli. Nu pot merge prin prin parcaj îmbrăcată doar în tunică și colanți.

– Asta ți-ar mări serios cota de succes, dar nu cred că numai printre copii... în fotografie aveai și o pălărie în mână.

– E în sac, cu albumele de colorat.

– Albumele de colorat?

– Pentru copii. Se plictisesc în spital și eu încerc să le ofer puțină distracție...

Vanina se opri zărind un pachețel pus pe masa din salon.

– Ce este asta?

– Un mic cadou pentru tine. Ți l-aș fi dat ieri dar... să zicem că împrejurările m-au distras.

– Nu trebuie să te deranjezi.

Dar expresia de pe chipul ei arăta că este impresionată.

– Pot să-l deschid? întrebă Vanina.

– Doar pentru asta l-am luat.

Cu nerăbdarea unui copil, se așeză pe canapea și începu să desfacă funda cu care era legat pachetul.

– Ușurel, îi recomandă el. Poate că e fragil.

– Nimic nu poate fi atât de greu și atât de mic și fragil, în același timp.

Și după ce deschise pachetul, mai adăugă:

– Mai puțin cristalul, desigur... Oh, Serghei este magnific!

Ridică vasul cizelat pentru a-l putea admira mai bine.

– Nu am dreptul la o răsplată? se interesă Serghei, scoțând-o din contemplare.

– Oh, desigur... Să vedem cum aș putea să te răsplătesc? Un pupic, poate?

– Nu-mi plac pupicurile.

– În cazul acesta o să renunț la idee.

Vanina se uită la el cu niște ochi tot atât de nevinovați pe cât îi era surâsul de poznaș.

– Cer un sărut serios. Imediat.

Ea făcu o mutră indignată.

– Mă întreb dacă nu cumva urmărești ceva interese cu cadoul tău.

Dar se grăbi să-și plătească datoria.

– Doctore Karol!

Chiar dacă el n-o recunoștea pe asistenta care-l interpelase, nu se miră că-i știa numele. În spital, doctorii elibatari erau puțini și tinerele asistente îi reperau destul de repede.

– Nu știam că aveți un pacient la pediatrie, remarcă tânăra femeie.

Micuță și drăguță, avea o voce blândă care probabil îi liniștea pe micii ei pacienți.

– Nu am nici unul, răspunse el. Dar caut o prietenă care trebuie că mai este încă aici. Domnişoara Vanina...

– Vanina Vanilla, completă asistenta.

Serghei înţelese, după expresia ei, că deja se întreba ce legătură ar putea fi între doctorul Karol şi celebra Vanina Vanilla.

– A vizitat toţi bolnavii de pe etajul acesta. Acum cred că este la urologie. L-am auzit pe doctorul Lipper întrebând-o dacă nu vrea să-l vadă pe unul din pacienţii săi.

– E cu Lipper? nu se putu abţine Serghei.

Tipul apărea întotdeauna când o femeie frumoasă era prin împrejurimi.

– Camera 4417, cred, spuse asistenta.

Serghei îi mulţumi şi se îndreptă rapid spre camera indicată. Dacă îi mai lăsa timp lui Lipper, acesta ar fi fost capabil s-o invite pe Vanina la cină chiar în seara aceea. Din fericire, ea nu era chiar atât de naivă să...

Imaginea feţei Vaninei îi apăru în faţa ochilor: buze senzuale şi cărnoase, ochii mari şi miraţi, expresie vulnerabilă... O... până la urmă, era totuşi naivă!

Grăbi pasul pe culoar şi intră în cameră fără să bată la uşă, elanul fiindu-i temperat de scena ce o avea în faţa ochilor: aşezată pe pat, Vanina stătea faţă în faţă cu o fetiţă blondă de aproximativ opt ani, amândouă fiind preocupate de conţinutul unul album de colorat. Vanina era îmbrăcată într-o tunică de culoarea vaniliei care-i sublinia tenul strălucitor, în contrast cu cel al fetiţei, care era palidă şi bolnavă, îmbrăcată într-o pijama roz.

Vanina îi întinse un creion fetiţei.

– Tu colorezi maimuța.

Fetița râse înveselită.

– Maimuțele nu sunt de culoare verde.

– Ba da, maimuțele sunt întotdeauna verzi duminica.

– Nu…

– Poți fi sigură, îi răspunse Vanina.

Se întoarse apoi către doctorul Lipper care stătea lângă fereastră și-l întrebă.

– Știați că nimeni nu i-a spus lui Amy că elefanții sunt mov, în luna ianuarie?

S-o vadă pe Vanina cum îl privește cu ochi inocenți pe frumosul și mulțumitul doctor Lipper era prea mult pentru Serghei. Înaintă în încăpere ca să-și facă simțită prezența. Trei chipuri se întoarseră imediat înspre el. Unul surprins, altul prietenos și al treilea neliniștit.

Doctorul Lipper vorbi primul:

– Doctore Karol, aveți un pacient pe etajul acesta?

– Nu un pacient, răspunse Serghei fățiș pe Vanina care-l răsplăti cu un surâs larg.

– Bună ziua, doctore Karol, spuse Vanina veselă. Amy, ți-l prezint pe doctorul Karol. Repară mâinile rupte.

Amy dădu impresia că devine ușurată, aflând că specialitatea noului venit n-avea nici o legătură cu motivul pentru care stătea închisă în încăperea aceea.

– Bună ziua, spuse ea timidă.

– Bună ziua, îi răspunse Serghei.

Apoi se apropie ca să arunce o privire în albumul de colorat și întrebă:

– Ce-i ăsta? Un elefant?

Amy aprobă din cap.

– Dar este mov.

Amy schimbă o privire complice cu Vanina și scoase un chicotit pițigăiat.

– Elefanții sunt întotdeauna mov în ianuarie, răspunse ea surprinsă de ignoranța interlocutorului său.

– Așa e, desigur! exclamă Serghei lovindu-se cu palma peste frunte. Dar credeam că suntem în februarie, când devin portocalii.

Vanina făcu cu ochiul și se aplecă spre fetiță șoptindu-i la ureche.

– Să nu-i spui de maimuțele de duminică.

Amy pufni în râs și se apucă din nou de colorat maimuța în verde. Vanina se uita la ea iar Serghei se folosi de prilej ca s-o privească. Simți, o dată în plus, că este fascinat de frumusețea ei. Nu numai de frumusețea fizică, de buclele ei brune, de tenul de culoarea mierii ori de buzele senzuale. Nu, o vedea pe Vanina, așa cum era așezată pe pat, înconjurată de o aură de lumină, izvorâtă din adâncul sufletului și inimii sale.

Ar fi vrut s-o privească zile întregi, dar simțind că relația specială pe care Vanina o avea în acel moment cu fetița nu avea nevoie de martori, se eclipsă discret și o așteptă pe culoar.

Se mai scurse un sfert de oră până când ieși și Vanina. O văzu cum închide ușa încetișor și se lipește o secundă

cu spatele de ea. După aceea își reveni și înaintă pe culoar. Serghei merse și el în întâmpinarea ei.

– Mergem? o întrebă imediat.

– Doar să-mi pun fusta, răspunse ea. E o baie pe aici pe undeva?

În timp ce Serghei aștepta ca prietena lui să se schimbe, veni și doctorul Lipper, care tocmai se despărțise de Amy.

– Zvonurile sunt întemeiate, care va să zică, îi spuse acesta pe un ton complice.

Serghei încruntă din sprâncene.

– Ce zvonuri?

– Se zice că dumneavoastră și celebra Vanina Vanilla ați apărut împreună în spălătoria spitalului acum o săptămână sau două.

Serghei nu-și putuse imagina niciodată cât de rapid poate fi telefonul fără fir în spital.

– Era singurul mod ca să ne putem mânca sandvișurile fără ca tinerii fani ai Vaninei să ne întrerupă, preciză el.

– Mda, se vede! declară interlocutorul său abordând un aer neîncrezător. Dar de fapt, cărui fapt datorezi norocul acesta?

– Care noroc? Acela că am întâlnit-o?

Lipper dădu din cap.

– L-am operat pe fratele ei.

– Uff, de ce nu mi s-a întâmplat mie așa ceva? Tot ce-mi pică sunt numai niște mame isterice.

– Ah, nici mie nu-mi lipsește așa ceva, îl liniști Serghei gândindu-se la atitudinea mamei Antonelli, din seara aceea.

Remarca asta nu i se păru destul de convingătoare lui Lipper care reluă atacul.

– Ei, și este serios?

– Ar putea să fie chiar fatal, răspunse Serghei cu convingere.

Iată că o spusese. Acum nu-i mai rămânea de sperat decât ca mesajul să fie recepționat și ca Lipper să nu încerce s-o adauge pe Vanina pe lunga listă a cuceririlor sale.

– Sunteți cu adevărat un norocos nemaipomenit, comentă doctorul Lipper.

– Asta mi-am zis și eu de dimineață.

Sosirea Vaninei îmbrăcată în minijupă și adidași puse capăt conversației. Serghei remarcă privirea pofticioasă a celuilalt bărbat, care întârzia pe picioarele tinerei în timp ce venea spre ei.

– Un norocos formidabil, repetă acesta cu un pic de regret în glas.

Apoi întinzând mâna Vaninei îi spuse:

– Vă rămân îndatorat domnișoară.

– O să-i meargă mai bine?

– Fără îndoială.

– Mă simt mulțumită.

Serghei suportase să-i vadă strângându-și mâinile, dar nu avea nici cea mai mică dorință de a lăsa ca recunoștința doctorului Lipper să degenereze.

– Vrei să te ajut să-ți duci geanta? o întrebă el pe Vanina. Pe curând, Lipper, îi aruncă din mers urologului, surâzând triumfător.

Mergeau de mai mult de zece minute fără ca Vanina să scoată un cuvânt, când Serghei declară:

– Încetează să te mai gândești la fetiță. Nu servește la nimic.

Tânăra se întoarse spre el, surprinsă că-i ghicise gândurile.

– N-am să înțeleg niciodată cum faceți voi doctorii să vă obișnuiți cu lucruri de felul ăsta.

– Chestiune de supraviețuire. Dacă nu ne luăm un pic de distanță, nu ne rămâne decât să ne schimbăm profesia.

– Dar soarta lui Amy este atât de nedreaptă. Știi de ce plângea când am ajuns la ea?

Serghei dădu din cap.

– Pentru că a făcut prima dializă săptămâna trecută și mâine trebuie să facă alta. Îți dai seama ce simte o fetiță înțepată, legată cu tuburi și înconjurată de tot felul de mașinării? A spus că nu mai vrea să ajungă acolo și sincer o înțeleg.

Din tremurul vocii ei, Serghei înțelese că Vanina este pe punctul de a izbucni în plâns.

– Va trebui să suporte aceste dialize toată viața dacă spitalul nu va găsi un donator de rinichi, reluă ea. Și nu este decât un copil...

Vanina nu-și termină fraza. O tăcere grea se instală în cabină.

Apoi, cu o voce abia auzită tânăra întrebă:

– Sunt puține șanse să se găsească un donator, nu-i așa? Și o viață întreagă de dialize...

– Se va obișnui, i-o tăie Serghei. Desigur, va rămâne întotdeauna o obligație neplăcută, dar mai puțin înspăimântătoare. Mai puțin confortabilă de asemenea atunci când zona de perfuzie se va cicatriza.

– Inconfortabilă? repetă Vanina șocată. Dar este vorba de ace mari legate la tuburi. Voi doctorii uitați câteodată că lucrați cu oameni, nu cu obiecte.

– Vanina, înainte să te ambalezi aș vrea să-ți amintesc că suntem aici pentru a îngriji și pentru vindeca. Crede-mă, dacă am putea înlocui acele cu medicamente am face-o cu bucurie.

Vanina își încrucișă brațele fără să răspundă.

– Asta vrea să însemne că n-o să mai am niciodată dreptul la un sărut? întrebă Serghei ca să mai destindă atmosfera.

Vanina suspină.

– Iartă-mă, spuse ea. Este atât de nedrept... Amy este atât de mică.

– Ai făcut tot ce-ai putut pentru ea. Doctorul Lipper face și el tot ce poate. Nu suntem decât niște bieți oameni, Vanina.

Urmă un lung moment de tăcere apoi Vanina întrebă:

– Îl cunoști bine pe doctorul Lipper?

– Mai ales după reputație. Bun medic, arivist și seducător notoriu.

– Trebuie că este greu să practici urologia într-o secție de pediatrie.

– Greu?

– Nu vede decât copii foarte bolnavi. Ce curaj...

„Ar trebui poate să i se decerneze o medalie“, se gândi Serghei, prea puțin dispus să-i plângă de milă colegului său.

În loc de asta, îi răspunse cu răceală:

– El și-a ales specialitatea asta.

– E o specialitate relativ recentă, nu-i așa?

– Care?

– Urologia pediatrică.

– Da, este una dintre cele care au evoluat cel mai mult în ultimii zece ani.

– Și tu? De ce te-ai specializat în microchirurgie?

– Am fost întotdeauna fascinat de mâini, spuse Serghei sărutând din nou degetele însoțitoarei sale.

– Și săruți întotdeauna degetele pacienților înainte să-i operezi? spuse Vanina cu un surâs poznaș.

– Numai pe cele ale femeilor frumoase...

Vanina încetă să mai surâdă.

– Vorbim despre munca ta, spuse ea retrăgându-și mâna.

Era rândul lui Serghei să surâdă. Vanina putea să fie și geloasă.

– A, da, spuse el. Funcționarea mâinilor este de o complexitate incredibilă. Ca să redai dexteritatea unei

mâini zdrobite, constituie de multe ori o sfidare sau în cel mai bun caz o operație extrem de dificilă.

– Și îți place să faci asta?

– Dacă obții rezultate, ai și o mare satisfacție.

Mașina intră pe aleea unei case, mare și albă.

– Am ajuns, anunță Serghei oprind motorul. Te previn că tânărul bărbat pe care o să-l întâlnești este unul dintre cei mai mari admiratori ai tăi.

– Poate c-ar trebui să-mi pun pălăria.

– Ori să-ți scoți fusta.

Nu fusese decât o glumă, dar după un moment de reflexie, Vanina declară:

– Poate că ai dreptate. Până la urmă, să jucăm jocul. Poți să-mi dai geanta?

Fără să-și dea seama de efectul gestului său asupra lui Serghei, Vanina își scoase fusta din blugi, apoi își scoase pălăria în formă de floare de vanilie, își aranjă părul. Puse în ordine o șuviță de păr și ieși din mașină.

– Gata pentru o după-amiază de vis? întrebă Serghei ironic.

Îl adora pe nepotul său, dar ideea de a petrece o după-amiază cu el în parcul de distracții îi surâdea mai puțin decât să rămână singur cu Vanina. Dar fiindcă îi promisese...

Scott făcu ochii mari de surpriză când o văzu pe Vanina.

– Vanina Vanilla, ca la televizor! exclamă el. Ei bine, cunosc pe cineva care o să devină nebun de bucurie...

Gator! A venit Serghei! Are o surpriză pentru tine. Un copilaș adorabil de doi ani, blond, în pantaloni și bluzon de blugi apăru în fugă venind de pe culoar.

– Salut Gator, îi zise vesel Serghei îngenunchind. Cum mai este viața ta?

– Călușeii, unchiule Serghei? întrebă Gator.

– Aha, exclamă Serghei, văd că n-ai uitat de parcul de distracții.

– Parcul de distracții, repetă Gator cu un surâs strălucitor de dințișori perlați.

Serghei îl luă de mâini.

– O să mergem în parcul de distracții. Dar mai întâi uite cine a venit cu mine!

Se dădu puțin în dreapta pentru ca Gator s-o poată vedea pe Vanina. Băiețelul o examină pe tânără preț de câteva secunde, cu gura deschisă și apoi scoase un chicot ascuțit și se refugie la umărul unchiului său.

– E Vanina Vanilli. Știi, Vanina de la televizor. N-o recunoști?

Gator continua să se ascundă.

– Nu vrei să-i spui bună ziua Vaninei? întrebă Serghei uitându-se perplex la tânăra femeie.

– E normal, s-a intimidat, spuse Vanina cu blândețe. Crede c-am ieșit din televizor.

– Nu-mi vine să cred...

– Cel mai bine să nu insistăm. O să se uite la mine atunci când o să aibă chef.

Scott, care urmărise scena în tăcere, le propuse să-i urmeze în salon.

– Dory o să vină și ea în câteva minute. Tocmai își usucă părul, le explică el.

Vanina se instală în fotoliu, apoi lăsându-i pe cei doi bărbați să discute luă o carte pentru copii pusă pe o măsuță, printre ziare și reviste. Pe când răsfoia paginile plinbe de desene strălucitoare, îl observa pe Gator care de pe genunchii primitori ai unchiului său se uia la ea cu un aer ostil.

– C de la canar, citi ea deodată cu voce tare.

Apoi uitându-se spre Gator adăugă:

– Știai asta?

Micuțul nu răspunse nimic, dar nu se mai ascunse.

– S, de la sări. Atenție să nu cazi.

– O de la...? întrebă atunci Serghei.

– O de la.. oușor, care seamănă cu un balon. P de la prăjitură, care trebuie mâncată caldă.

Gator se dădu jos de pe genunchii unchiului său.

– Vanina Vanilla știe să citească, spuse el.

– Bineînțeles că știe.

– Iepuraș! strigă micuțul.

Vanina dădu paginile până ajunse la litera I și citi:

– I de la iepuraș, care aleargă printre brazi.

– Oglindă.

– O de la oglindă, în care te poți vedea.

De data asta, Gator părăsi brațele lui Serghei și se apropie de Vanina, așezându-se în fața ei, apoi repetă înveselit:

– Vanina Vanilla știe să citească. Vanina Vanilla știe să citească.

Vanina puse cartea jos, în așa fel încât micuțul să poată vedea ce citește și imaginile.

– Ș de la șarpe, urmă după aceea.

– Șarpe! Șarpe! repetă Gator arătând spre un șarpe desenat în galben cu ochii mari și un surâs viclean.

Când în cele din urmă piciul se sprijini de genunchii Vaninei și începu să întoarcă singur paginile, tânăra îi făcu un semn triumfător din ochi lui Serghei.

După câteva minute apăru și Dory, îmbrăcată într-un compleu de in bej.

– Mamă, Vanina Vanilla citește cărți, o anunță imediat Gator.

– Adevărat? îi răspunse Dory.

Și apoi adăugă:

– Încântată să te revăd, Vanina. Asta înseamnă că Serghei te ia și pe tine în parc cu nepotul lui?

– Dacă vrea Gator, răspunse Vanina întrebându-l din priviri pe micuț.

– Parc? repetă acesta. Vanina Vanilla vine în parc?

– S-ar zice că e de acord, comentă Serghei. Afacerea e încheiată. Putem profita de vremea bună ca să luăm masa la iarbă verde.

– Așteptați să mă schimb și vă stau la dispoziție, declară Vanina ridicându-se să-și ia geanta.

Capitolul 7

După o oprire la pizzeria preferată a lui Gator, Serghei o luă pe drumul spre parcul de distracții.

– Te ocupi des de Gator? îl întebă Vanina pe doctor.

– În fiecare săptămână, dacă nu intervine ceva neprevăzut la spital. Asta le dă posibilitatea lui Scott și Dory să ia masa la restaurant, ca doi îndrăgostiți, iar mie ocazia să profit de drăgălășenia nepotului meu.

– Tu și Dory păreți apropiați.

– Suntem, răspunse Serghei surâzând. Chiar dacă unele lucruri s-au mai schimbat după căsătorie și nașterea lui Gator.

– Ce vrei să spui?

– Înainte, Dory era sora mea mai mică. Acum ai zice că ea e cea mai în vârstă. Nu se mai oprește, întrebându-mă tot timpul când o să-mi întemeiez o familie și mă critică pentru viața mea singuratică. Sunt sigur că nici nu-ți imaginezi cât de interesată e de tine!

Privindu-l în ochi pe Serghei, Vanina îi spuse cu un aer neîncrezător:

– Nu prea cred că duci o viață chiar singuratică, Serghei. Chirurg și necăsătorit, ești o partidă bună. De altfel, nu ți-am spus că atunci când ne-am întâlnit la mama, aproape că era să leșine la perspectiva că... Iar la spital, doar dacă ai vrea să acorzi puțină atenție, ai putea să...

– Să zicem că nu mă interesează să acord atenție cuiva, oricum ar fi acel cineva. Am hotărât însă să aștept pe cineva care să nu se gândească numai la interesul propriu și imediat. Cred că am avut dreptate.

În dimineața aceea însorită, parcul era plin de lume. Serghei și Vanina găsiră totuși un loc liniștit, la umbra unui copac, pentru a întinde masa de picnic.

În orele următoare își petrecură timpul ducându-l pe Gator de la un manej la altul și la fiecare Vanina era recunoscută și asaltată de admiratorii săi, cu rochițe și pantalonași scurți. Serghei profită de un moment de acalmie și își lăsă capul pe umărul însoțitoarei sale, scoțând un suspin obosit.

– Ce se întâmplă? întrebă Vanina. Nepoțelul tău a reușit să-ți epuizeze rezervele de energie?

Nepotul în cauză le făcea semne entuziaste dintr-un avion albastru. Serghei răspunse la salut și apoi i se adresă Vaninei:

– Cred că mă prăbușesc, dacă nu se ocupă cineva de mine. Poate o respirație gură la gură...

O prinse în brațe pe Vanina și se pregătea s-o sărute când nişte strigăte izbucniră în spatele lor, făcându-i să se oprească.

– Uau! Hei, tu, Vanina! Nu ne uita și pe noi!

Serghei se întoarse brusc și zări doi adolescenți zâmbăreți, îmbrăcați în blugi și tricouri uzate. Aceștia izbucniră în hohote la vederea mutrei lui furioase și se porniră să le trimită bezele sonore.

Vanina îl prinse de braț pe Serghei ce să-l calmeze.

– Nu sunt decât niște puști, spuse ea.

– Niște delincvenți în devenire, da.

– Nu le face jocul, reluă Vanina, făcând un semn amical adolescenților.

Își puse apoi deliberat mâna pe ceafa însoțitorului ei și se apropie pentru un sărut cast.

Cei doi începură din nou să fluiere și să strige.

– Ticăloșilor, murmură Serghei, printre dinții strânși.

– Nu-i băga în seamă.

– Nu-mi închipuiam că atâția oameni se uită la clipurile publicitare. Mi-aș fi închipuit mai degrabă că ăștia doi se uită la emisiunile de muzică rock.

– Poate că ceva din clipurile despre înghețata Pinochio le-a reținut atenția.

– De asta nu mă îndoiesc, spuse Serghei trecându-și un braț după talia ei. Este cu adevărat dificil să iasă cineva cu tine, Vanina. Până acum credeam că te împart numai cu toți copii din oraș – și mi se părea suficient de deranjant – dar acum văd că trebuie s-o fac și cu adolescenții aflați la vârsta primelor emoții.

– Nu mă împarți cu adevărat cu ei, Serghei. Ei trebuie să se mulțumească să privească doar, tu poți să mă și atingi.

– Dacă ar avea cea mai mică șansă...

– Dar n-o au.

Vanina se desprinse din brațele lui șI, privindu-l drept în ochi, îl întrebă:

– Doar nu-ți închipui că sunt gata să cedez oricărui bărbat care-mi face curte. Desigur, lucrurile între noi am fost rapide, dar...

Serghei îi luă obrajii în palme.

– Nu m-am gândit niciodată la așa ceva, Vanina. Poți să fii sigură de asta. Dar văzându-i pe puștii ăștia... Nu știu ce m-a apucat. Tu chiar ai reușit să mă faci gelos. Când mă gândesc la toți bărbații care se uită la televizor și care probabil reacționează la fel cu mine, văzându-te în tunica aia minusculă și în colanții ăia multicolori, simt că înnebunesc.

– Iată ceva care înseamnă o problemă serioasă, în cazul în care relația noastră va deveni mai importantă, suspină Vanina.

– Dar este deja importantă. Să nu-mi spui că ai uitat noaptea asta!

– Nu vorbeam doar de relațiile noastre fizice.

– Nici eu. Ce-ți închipui Vanina? Că e de ajuns ca o femeie să fie atrăgătoare, pentru ca să-i sun la ușa la ora trei dimineața?

Vanina se uită după Gator, care continua să se învârtă în avionul lui.

– Nu știu. Ți se-ntâmplă des?

– Tot de atâtea ori de câteți se-ntâmplă ție să deschizi unui bărbat la asemenea oră, răspunse Serghei strângându-și degetele în jurul brațului ei. Știu că noaptea aceasta a fost la fel de neobișnuită pentru mine ca și pentru tine, Vanina. Între noi s-a întâmplat ceva unic și amândoi suntem conștienți de asta.

Vanina se uită intens în ochii lui Serghei.

– Și îți e frică de asta?

– Mă îngrozește.

Tânăra își întoarse privirea.

– Și pe mine, mărturisi ea.

Oprirea caruselului puse capăt conversației. Abia coborât din avion, Gator vroia să se urce în farfuria zburătoare.

– Nici un carusel, astăzi, îi răspunse Serghei hotărât. Acum mergem cu toții acasă la unchiul Serghei.

– Merge și Vanina Vanilla?

– Trebuie s-o rogi.

Gator înălță o privire neliniștită spre Vanina.

– Da, vin și eu, spuse aceasta, luându-l de mână pe băiețel.

Serghei locuia într-un imobil vechi de cărămidă ce dădea spre parcul Lafayette, la câțiva metri de spital. Vanina avu impresia ciudată că intră într-un spațiu nelocuit. Numai salonul și camera de dormit păreau să servească la ceva, judecând după hainele aruncate pe spătarul scaunelor ori după cărțile stivuite într-un colț!

Restul era de o ordine și curățenie perfectă, datorat fără îndoială grijii unei menajere.

Gator alergă dintr-o cameră în alta, fiind în mod evident familiarizat cu locurile. După ce termină de făcut turul proprietății, se întoarse la Vanina ținând o carte în mâini.

– Vanina Vanilila citește „Pisica în pălărie“, spuse piciul și-i întinse cartea.

– Hei Gator, mai ușor, interveni Serghei, las-o pe Vanina să se odihnească puțin.

Și, întorcându-se spre tânără, adăugă:

– Nu te simți obligată să-i satisfaci toate capriciile.

– Vanina dădu din umeri.

– Nu uita că am promis, unchiule Serghei. Vanina Vanilla trebuie să citească „Pisica în pălărie“.

Luă cartea pe care Gator continuă să i-o întindă și se așeză comod într-un fotoliu. Piciul i se cățără imediat pe genunchi pentru a putea privi imaginile colorate.

– Ei bine, atunci eu mă duc să pregătesc apa la baie, oftă Serghei. Și atunci când bătrânul motan o să sară afară din pălărie, o să doresc să-l văd pe domnul Gator Rowland cum intră la săpuneală.

Gator își îndreptă privirea spre unchiul său fără să-i răspundă și apoi și-o întoarse iar pe carte.

După ce cada se umplu, se întoarse în salon. Povestea nu se sfârșise, așa că se instală confortabil pe una din pernele canapelei și se lăsă legănat de vocea muzicală a Vaninei.

Când deschise ochii, nepotul lui era tolănit lângă el, iar Vanina îl privea cu o ceașcă de ceai în mână.

– Atenție, să nu-l trezești pe Gator, murmură ea văzându-l că se ridică.

Serghei se retrase cât mai delicat posibil și îngenunche lângă ea.

– Ce s-a întâmplat o întrebă el, luând-o de mână.

– Cred că nu ți-a plăcut „Pisica din pălărie“. Ai adormit înainte de deznodământ.

Serghei o sărută cast pe obraz.

– Dacă mai stăm aici, o să-l trezim pe Gator și aș vrea și eu cafea. Așa că te însoțesc la bucătărie.

După ce aruncară o ultimă privire pe chipul de îngeraș al lui Gator, ieșiră din încăpere în vârful picioarelor.

– Gator doarme des după-amiaza? întrebă ea, în timp ce Serghei pregătea cafeaua.

– Numai când este obosit.

– Are un obicei comun cu unchiul său. De fapt, am descoperit și un alt secret în timp ce îți puneai în ordine emoțiile de peste zi.

Serghei privi întrebător spre interlocutoarea sa.

– Rățoiul de plastic din dulapul din baie. Gator mi-a spus că de fiecare dată când face baie Oscar iese de acolo.

Serghei puse două cești de cafea aburindă pe masă.

– Dacă o să mai afli și alte secrete de felul acesta, va trebui să te iau de nevastă, ca să fiu sigur că păstrezi secretul, spuse el.

Vanina își plimbă degetul pe marginea ceștii. S-o ia de nevastă? Probabil că nu vorbea serios.

– Ce alte secrete mai ai? îl întrebă, ca și cum n-ar fi auzit ultima parte a remarcei lui.

– Oh! Nimic, atât de important precum Oscar rățoiul. Și n-ar mai fi secrete dacă le-aș divulga... mai vrei cafea?

– Doar ca să-ți țin de urât.

– Nu e nevoie. Mi-am atins deja limita în ceea ce privește cafeaua. Evit în general să beau.

Vanina închise ochii surprinsă.

– De ce?

– Din același motiv pentru care nu beau alcool și nu fumez.

– Profesia?

Serghei aprobă cu o mișcare a capului.

– Dar... la ziua mea ai băut vin!

– Și a mai fost șampania din seara concertului pe care-l susținea mama mea, îți amintești? Astea sunt excepții. De aceea, Dory mă acuză că trăiesc ca un ascet.

Se întunecă ușor, înainte de a adăuga:

– Mă crezi un maniac, nu-i așa? Și cu toate astea, îți spun că în compania ta uit foarte ușor de obligațiile profesionale. Dar nu cred că am dreptul să pun un pacient în pericol fiindcă îmi tremură mâinile, ori îmi zboară gândul aiurea.

– Doar din cauza unui pic de alcool, ori cofeină?

Serghei suspină.

– Chiar nu știi cu ce mă ocup, nu-i așa?

– Operezi mâinile oamenilor.

– Exact, Vanina, dar asta nu spune mare lucru, în sine.

Serghei se ridică deodată și luă mâna tinerei.

– Vino, vreau să-ți arăt ceva.

O conduse într-o cameră, pe jumătate laborator.

– Nu ești singura care apare la televizor, spuse el, punânâd o casetă în aparatul video.

Pe ecranul televizorului apăru o sală de operații.

– Vezi dispozitivul suspendat de plafon? E un microscop chirurgical. Este conceput în așa fel încât dă o

imagine tridimensională. Chirurgul îl controlează cu ajutorul unei pedale, ceea ce-i permite să-și păstreze mâinile libere și sterile.

– Ca o mașină de cusut, remarcă Vanina.

Serghei acceleră imaginile de pe ecran.

– Am trecut peste detalii, ca să ajungem la partea cea mai interesantă: sutura. Acolo. Privește. Imaginile sunt luate prin lentilele microscopului. E vorba de o grefă de țesut, asemănătoare cu aceea făcută fratelui tău. Aici pun la loc țesutul donat, pe partea afectată.

Îi arătă cu degetul un instrument metalic.

– Vezi clama asta? Servește la ținerea, una lângă alta, a două extremități de venă, fără să le deterioreze. Așa se poate coase vena, astfel încât, la sfârșit, sângele să curgă liber, fără riscul unei hemoragii.

– Ăsta e un ac? întrebă Vanina, arătând un ac curbat ca un os de pește.

– Da, se manevrează cu un clește special. Să nu uiți că tot ce vezi, este mărit prin microscop și că în realitate este vorba de dimensiuni minuscule. Tipul ăsta de chirurgie a devenit posibil grație dezvoltării.

– Ce înțelegi prin minuscul?

– Vena asta, de exemplu, are cam un milimetru. Aproape cât vârful unui creion subțire. Asta implică mișcări precise și sigure.

– Și cum reușești să faci totul cu atâta precizie?

– Un pic de talent și multă practică. Ore și ore de practică.

Vanina îl privi pe Serghei cu un aer surprins.

– N-am crezut că se poate ajunge la o asemenea performanță.

– Voința și răbdarea omenească pot învinge multe dificultăți. Recentele progrese ale microchirurgiei au făcut posibilă suturarea de nervi și vase de sânge de grosimea unui fir de păr.

Serghei stinse magnetoscopul și televizorul. Vanina se uită cum ia două tuburi de cauciuc și diverse ustensile dintr-un sertar.

– Ce ai zice să încerci și tu acum? întrebă el. Știi să coși?

– Cusătură de însăilare, cu pas de un centimetru, răspunse Vanina strâmbându-se

Îl văzu pe Serghei cum pune tuburile de cauciuc pe o masă din mijlocul camerei. Apoi scoase dintr-o cutie de piele căptușită o pereche de ochelari care avea atașată la lentilă un fel de binoclu.

– Astea sunt lupe, preciză el. Nu chiar atât de puternice ca cele de microscop, dar suficiente pentru tuburile astea de cinci milimetri. Acolo ai ac și material de sutură.

Se aplecă și-i depuse un pupic pe nas.

– Ei, acum dă-i drumul.

– Trebuie să-mi pun chestiile aastea, ca niște ochelari? îl întrebă ea punându-și lupele pe nas.

– Exact. Cum se vede?

– Se vede enorm. Ca într-o oglindă care mărește.

– Perfect. Acum, acul și materialul de sutură, le vezi prin lentile?

Vanina confirmă printr-o mișcare a capului.

– Iau acul cu penseta. Puneți mâna pe a mea, așa o să-ți faci o idee despre genul de mișcare pe care trebuie s-o faci. Simți ce fac?

Vanina inspiră adânc și se sprijini de Serghei.

– Da, spuse ea. Pariez că nu sunt prima cu care te joci de-a doctorul.

– Ai pierde.

– Într-adevăr?

– Fără discuție. Tu ești prima femeie care se atinge de pensetele astea și de ochelari. Și o să rămâi singura, dacă nu te concentrezi mai mult la ceea ce faci.

– Iartă-mă doctore. Acum ce doriți să mai fac?

– Mișcarea care trebuie realizată pentru a înfinge acul în extremitatea tubului din dreapta, apoi de a-l face să treacă în extremitatea celui stâng, și tot așa până când cele două margini ajung să se lipească perfect. Înțelegi?

– Cred că da.

– Atunci, încearcă singură. Din partea dreaptă aproape de margine, treci în partea stângă aproape de margine și apoi, strângi ușor până marginile se unesc perfect și apoi începi un alt punct. Ușor, încearcă să fii relaxată...

– Ție îți vine upor să vorbești! dar am impresia că străpung întregul tub, aproape fără să mă mișc.

– Prima oară n-a fost niciodată ușor pentru nimeni, cometă Serghei, sărutând-o pe tâmplă. Nu-ți face probleme, nu-i decât o bucată de cauciuc, nu rănești pe nimeni!

Vanina încercă din nou și reuși să înțepe în tubul din dreapta, dar înaintă prea mult și străpunse peretele și-n partea opusă, astfel încât obtură tubul în loc să-l lipească.

– Bravo! Încă câteva puncte ca acesta și realizezi o ligatură perfectă, problema ar fi însă că dorim să restabilim circulația, nu s-o stopăm!

Vanina îi dădu un cot în coaste.

– Ei, uite așa se pierde simțul umorului! spuse Serghei ironic. Hai, lasă-mă să tai și încearcă din nou.

După lungi minute de încercare, Vanina reuși în cele din urmă să realizeze un punct de sutură aproape corect.

– Excelent, comentă Serghei. Treci repede și fă altul, înainte să treacă efectul anesteziei.

Următorul punct fu realizat aproape la fel de greu ca primul, dar la al treilea Vanina căpătase o dexteritate reală. Al patrulea însă îi dădu din nou de mult de furcă.

– Asta e, am terminat? întrebă Vanina după cel de-al șaselea punct.

– Da, și o dată cu asta și scurta ta carieră de chirurg, răspunse Serghei. În condiții reale însă, vena asta ar curge ca un jgheab ruginit.

– Punctele de sutură nu sunt suficient de apropiate?

– Mi-e teamă că nu. Pentru un vas mult mai mic sunt necesare zece, iar tu n-ai făcut nici șapte.

Vanina își luă ochelarii de pe nas și se-ntoarse către Serghei.

– Dacă n-ai fi atât de pretențios, ți-aș spune cât de mult respect ceea ce faci.

– Nu-i nevoie să-mi faci complimente. O simplă plecăciune îmi ajunge, răspunse Serghei.

– Am respectat întotdeauna profesia de medic, dar acum când știu mai bine în ce constă, te admir, zise Vanina ducând mâna iubitului ei la buze.

– Am glumit, Vanina. Nu mă transforma într-un sfânt. Nu sunt decât un simplu muritor care este irezistibil cuprins de dorința de a face dragoste cu femeia din fața lui.

– Chiar dacă nu este în stare să coasă două tuburi unul de celălalt?

– Mai ales dacă nu e în stare să coasă două tuburi unul de altul.

Serghei își apropie buzele de ale ei.

– Serghei...

– Nu e momentul pentru vorbe, Vanina.

– Eu cred că dimpotrivă, unchiule Serghei, îi răspunse Vanina, arătându-i cu bărbia în direcția ușii, unde Gator, pe jumătate adormit, se uita la ei.

– Unchiul Serghei o sărută pe Vanina Vanilla? întrebă puștiul.

– Da, unchiul tău o sărută pe Vanina Vanilla, răspunse Serghei.

Ceea ce și făcu... dar într-un fel mai cast și mai scurt decât dorise inițial.

– Dar tu nu vrei un pupic?

Lui Gator nu-i trebui mai mult ca s-o rupă la fugă spre Serghei, care se aplecă pentru a-l prinde în brațe.

– Ei și acum după ce ai dormit bine, ce ai zice de un suc de portocale, după care mergem acasă la mama și la tata?

– Vanina Vanilla mi-a promis că o să-mi citească „Jack și vrejul de fasole“.

– Așa e, i-am promis.

– Atunci, nu rămâne decât să-ți ții promisiunea zise Serghei, punându-l jos pe Gator. Ar trebui poate să profit și eu să fac un duș... rece, bineînțeles.

Capitolul 8

– Acum, fiindcă am rămas în sfârșit singuri, aș putea să te invit la restaurant?

Vanina surâse, încurcată.

– Cred că nu-mi e prea foame, spuse ea. Dar dacă vrei o masă adevărată.

– Ce ai fi mâncat în seara asta, dacă nu eram eu aici?

– Duminică seara, cel mai adesea, mă duc la „Micul chinez“ care vinde mâncare pentru acasă și e aproape de mine.

– Pare ispititor.

– Adevărat?

– M-am rugat în gând să nu-mi răspunzi: o omletă cu brânză și o supă de roșii.

– Detest supa de roșii.

Serghei râse.

– Hotărât lucru, ești genul meu de femeie, Vanina Antonelli.

– Ți-ai dat singur seama de asta? îl ironiză Vanina.

– Da. De fapt, bănuiam mai de mult.

– Ei? întrebă Vanina, ceva mai târziu, după ce Serghei apucă să guste prima oară din „rulourile de primăvară“ aduse de la My Sing. Nu sunt cele mai bune rulouri din toată Tallahassee?

– În orice caz... mai bine decât o supă de roșii.

Stăteau față în față la măsuța din bucătăria Vaninei, mâncând pui cu nucă de cocos, friptură de rață și orez cantonez.

– Nu regreți că n-am mers la restaurant? întrebă Vanina.

– Dimpotrivă. Îmi place că sunt aici, destins, fără să fie nevoie să țin seama de convenții.

– Convenții?

Serghei se gândi câteva secunde, apoi întinse mâna peste masă, luând-o pe a Vaninei.

– Nu ne jucăm unul cu celălalt, Vanina. Asta îmi place. Timpul este prea prețios ca să fie pierdut cu minciuni, ori atitudini de conveniență.

Vanina înțelese ce voia el să spună. Și ei îi plăcea această intimitate, acest firesc care caracteriza relația lor încă de la început.

– Asta înseamnă că pot să-ți propun să jucăm „Căsătorii“ în loc să mergem la teatru sau la film.

– Găsesc că sugestia ta este cea mai pasionantă dintre ele.

După ce terminară de mâncat, căutară în răvașele din prăjituri ce le rezervă viitorul.

– Mai întâi tu, zise Vanina nerăbdătoare.

Serghei despături biletul și citi cu accent asiatic:

– Un bărbat respectabil care va avea norocul să facă dragoste cu o femeie foarte frumoasă, căreia îi plac „rulourile de primăvară“ și detestă supa de roșii.

Îi surâse drăgăstos și adăugă:

– Acum e rândul tău.

– Tânăra femeie căreia îi plac rulourile de primăvară, ar vrea să facă baie mai înainte.

– De acord. În timpul ăsta, o să spăl vasele.

Vanina se aplecă să-l sărute pe frunte.

– Și tu ești genul meu de bărbat, Serghei Karol. N-o să stau prea mult.

Ești genul meu de bărbat, doctore Karol. Și în seara asta am să-mi pun dezabeiul de mătase pentru tine, își zise Vanina lunecând în cada plină cu apă parfumată. După aniversarea zilei sale de naștere, Vanina se grăbise să probeze halatul de mătase mov și apoi îl pusese într-un sertar din sala de baie. Îl scoase cu teamă și-l îmbrăcă. Oare tânăra asta atrăgătoare, îmbrăcată în mătase și dantelă era tot Vanina Vanilla? Aceeași Vanina care nu dormea decât îmbrăcată în tricou prea mare pentru ea și nu se îmbrăca decât în fuste de blugi și adidași?

Cum să intre în salon și să meargă până lângă Serghei fără să roșească?

Totuși, lunându-și cea mai țanțoșă atitudine posibilă, simțind însă un gol în stomac, ieși din baie și se îndreptă hotărâtă spre salon, unde o aștepta Serghei. De ce oare se simțea ca și când împrumutase hainele surorii mai mari?

– Asta-i halatul pe care ți l-a dăruit fratele tău!

– Mă simt cam ridicolă, răspunse Vanina cu o mutră încurcată. Mătasea și dantela nu fac parte din stilul meu obișnuit de a mă îmbrăca.

Serghei se așeză pe canapea.

– Ai dreptate, o aprobă el.

– Ah, da? Așa crezi?

– Negreșit.

– Nu-ți place dezabieul ăsta?

– Ba da, e foarte frumos. Culoarea e drăguță. Dar, așa cum spuneai, nu ești tu, îmbrăcată cu el.

– Nu găsești că e... sexy?

– Ba da, desigur. Dar o haină capătă viață doar atunci când se află îmbrăcată de cineva. Și dacă acel cineva nu se simte bine în interiorul ei...

Urmă un moment de tăcere. Vanina se așeză pe fotoliu în fața lui Serghei, dar privea în altă parte...

– Vanina?

Tânăra se întoarse.

– Am să te ajut să-ți revii.

Vanina avu puțină vreme ca să înțeleagă aceste ultime cuvinte căci Serghei se apropie și își strecură mâna sub

dezabie. Se simți imediat pierdută în contact cu căldura corpului lui, cu parfumul lui viril, sub blândețea mângâierilor lui. Îmbătată de dorință, descheie cămașa iubitului ei și își lipi obrazul de pieptul lui.. Buzele lui Serghei alergau pe corpul ei înfierbântat, dându-i fiori de delicii, ce o făceau să geamă și să tremure. Rugându-se să nu se oprească niciodată, se abandonă total, supusă și provocatoare, blândă și exigentă. Când plăcerea o copleși, îl strânse pe Serghei cu toată forța pasiunii sale și-l simți și pe el încordat deasupra ei. Apoi o conduse pe culmile voluptății, întâlnind-o într-un strigăt prelung și răgușit.

Rămaseră multă vreme înlănțuiți, fără să se miște, lipiți cu tandrețe unul de celălalt. Momentului de pasiune intensă îi urmă o perioadă de tăcere prelungă și apoi Serghei , cu o voce surprinzător de gravă, declară cu toată convingerea:

– Dacă mai porți asemenea desuuri, n-am să reușesc niciodată să mă opresc din a mă arunca asupra ta ca un nebun și să ne savurăm pe îndelete, în loc să ne devorăm.

– Eu personal am savurat totul, îi răspunse Vanina cu maliție.

Serghei o privi cu intensitate.

– Lenjeria asta te-a făcut cam libertină, remarcă el.

– Disperat de libertină...

Serghei o sărută pe gât, chiar în locul unde începea decolteul dantelat al dezabieului.

– Trebuie să ne mișcăm cumva de aici, altfel am să te sfâșii.

– Voi fi descoperită peste sute de ani și voi constitui subiectul principal al telejurnajului: „Fosila une femei a fost găsită, ascunsă într-o canapea. În acest moment se găsește la muzeul de istorie naturală, unde specialiștii încearcă să-i stabilească vârsta cu ajutorul carbonului. Detalii în jurnalul nostru de la ora opt".

– Uite ce știre interesantă.

– Nu ne putem explica totuși pe deplin expresia extaziată care persistă pe chipul fosilei. După părerea mai multor specialiști, ar putea fi datorată unei experiențe sexuale deosebit de satisfăcătoare.

– Glumești. Specialiștii vor explica dar că este vorba de o rigiditate post-mortem deosebită ori o durere gastrică acută chiar înainte de deces.

– Specialiștii ăștia... cât pot fi de lipsiți de romantism.

– În cele din urmă ai de gând să mă înveți jocul ăla: „Căsătorii".

– Da. Am în cameră pachetul de cărți.

– Perfect. Putem să jucăm în pat...

Se instalară imediat în pat cu jocul de cărți între ei.

– O să vezi, e foarte ușor, preciză Vanina.

– Recomandare explicită: vârsta peste patru ani. O să fiu cam supărat dacă n-o să înțeleg.

– Scopul jocului e de a împerechea două câte două.. și de a evita să-o ții în mână pe Miss Julie, fata bătrână; singura care nu are pereche. Merge?

– Atâta vreme cât nu trebuie să mă însor cu Miss Julie, îi răspunse Serghei, uitându-se la desenul de pe cărțile pe care le avea în mână. Am doi polițiști Stewart și doi jucători de baseball Eddy.

– Iar eu două vrăjitoare Alice. Acum trage o carte din ale mele.

– Al doilea doctor Smock, spuse Serghei, punând deoparte perechea. Smock mă face să mă gândesc mai degrabă la un miner decât la un doctor, așa cum arată cu lampa pe frunte. Dar îmi place ideea cu ursul de pluș pe post de pacient.

– Apropo.

Vanina se apleca și scoase de sub pat un urs brun de pluș.

– Ți-l prezint pe Egbert, relua ea. Poate că încerci să-l tratezi, suferă de depresie, de ieri seară. De obicei doarme cu mine, dar noaptea asta a trebuit să doarmă pe covor.

– Viața e grea pentru toată lumea, remarcă Serghei, fără nici o urmă de compasiune pentru urșuleț.

– Bravo! Frumoasă atitudine pentru un doctor! Îți amintesc că tu ești cel care i-a luat locul în pat.

– Să-și găsească pe altcineva cu care să șușotească. Tu ești ocupată... Hai, jucăm sau nu?

După câteva tururi, perechile deveniră mai rare și Miss Julie tot mai sâcâitoare.

– Bun, dă-mi cartea care-mi lipsește și să terminăm jocul acesta stupid.

– Nu-ți face iluzii, îi replică Vanina. Joc de ceva vreme jocul ăsta și mi-am format deja o strategie.

– Nu poate fi vorba de strategie la un joc pentru puști de patru ani.

– Vei vedea, îi răspunse Vanina, greblând astronautul care-i lipsea dintre cărțile adversarului. Ah! Acum se hotăra soarta jocului. Bătrâna Julie sau detectivul Ripley?

Luă un aer perfid și-i întinse lui Serghei cele două cărți care-i mai rămaseseră.

– Hai, doctore Smock, curaj... Uah! Ai luat-o! Ai tras-o pe miss Julie!

Serghei se strâmbă, apoi surâse dându-și seama că putea răsturna situația. Cu o figură bine dispusă amestecă îndelung cărțile și i le întinse.

– Trebuie să te anunț ceva, spuse el pe un ton grav. În tot acest timp, de când jucăm, te-am dorit cu disperare.

– Încerci să-mi abați atenția de la joc. Dar eu am nervi de oțel, răspunse Vanina.

– Și pielea de catifea.

Vanina surâse enigmatic , întinse mâna și fără ezitare îl scoase pe Ripley detectivul din cărțile lui Serghei.

Serghei se uită la ea printre pleoapele strânse.

– Știi ce vrea să însemne asta? întrebă el cu o atitudine fioroasă.

Vanina îi aruncă o privire nevinovată.

– Un război fără milă și fără crutare, îi explică el, aruncându-se asupra ei.

Dar în locul războiului anunțat, îi spuse că o iubește și, așa cum îi promisese, o savură în loc s-o devoreze. Îmbrățișarea lor fu tot atât de tandră și blândă pe cât fuseseră celelalte de violente și pasionale. Vanina gemea sub mângâierile delicate și pline de grijă ale iubitului său. Și încă o dată corpurile lor se contopiră până la voluptate.

O dată simțurile satisfăcute, izbucniră în râs la vederea cărților împrăștiate prin toată încăperea și se strecurară unul lângă altul, sub plapuma groasă.

– Mmm.... mă simt atât de bine. N-aș vrea să mă mai mișc de aici, murmură Vanina, înfundându-și fața la umărul cald al bărbatului.

– În cazul ăsta, n-o să pot pleca, răspunse acesta.

– Și de ce ai face-o?

– Am o operație mâine dimineață, la șapte. Am nevoie de o noapte de somn zdravăn.

– Culcă-te aici. O să am și eu parte de o noapte mai bună dacă ai să rămâi. Dar desigur, dacă tu crezi că nu e o propunere serioasă...

– La drept vorbind...

– E atât de bine să mă trezesc alături de tine...

Vanina ezită înainte să continue.

– Să nu crezi că vreau să te oblig, Serghei. Nu-ți cer nimic altceva decât să rămâi noaptea asta. Pur și simplu îmi place să fiu lângă tine și nu știu când... În sfârșit...

Săptămâna viitoare s-ar putea să fiu ocupată, și nu sunt sigură că... Ce mai, vreau să rămâi în noaptea asta aici, dar n-aș vrea s-o interpretezi în vreun fel.

– Vanina, i-o tăie Serghei.

Tânăra femeie se opri dintr-o dată. Îi surâse tandru.

– Să înțeleg că rămâi? întrebă ea.

– Neacordarea asistenței unei persoane aflate în pericol... va fi alibiul meu! În orice caz, mă simt incapabil să mă smulg din brațele tale.

– Minunat, concluzionă Vanina, ghemuindu-se în brațele lui.

– Și de fapt, reluă Serghei, după un moment de tăcere, ce ai atât de important de făcut săptămâna viitoare?

– Filmăm un nou clip publicitar.

– Toată săptămâna?

– Aproape. Știi, nu se limitează la a te așeza în fața camerei și a recita un text.

– A, da! Trebuie să te și miști puțin...

Vanina se bosumflă.

– Ar fi trebuit să dorm cu Egbert. El cel puțin nu-mi critică niciodată clipurile.

– Nu e critică Vanina, te asigur. Trebuie să ai talent ca să devii atât de celebră cum ești tu.

– Cody pretinde că e un talent, că am naturalețe pe ecran.

– Cine e Cody? se neliniști deodată Serghei, nu prea sigur că vrea să afle răspunsul.

– Impresarul meu. Din Los Angeles.

– De ce ai nevoie de un impresar? Nu lucrezi pentru părinții tăi?

– Nu numai. Am semnat contracte și cu alți producători de înghețată, din diferite state. Înghețata Pinocchio se distribuie numai local, așa că n-au fost probleme. Am vândut clipul și am schimbat sloganul.

– Stai... Vrei să spui că apari pe canalele de televiziune din toate Statele Unite?

– Din treizeci și opt, și în două provincii canadiene.

– Asta înseamnă că dacă vom vizita un parc de distracții din Chicago ori Kansas City o să avem aceeași revoluție ca în Tallahesse?

– Hm... e posibil.

Serghei se strâmbă.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama: ești o celebritate.

– Ai remarcat-o și la bufetul spitalului și la concert.

– Știu, știu. Dar este mai rău decât credeam.

– Ce importanță are? răspunse Vanina, ridicând din umeri.

În loc de răspuns, auzi un suspin.

– Te deranjează atât de mult să dormi cu o celebritate? insistă ea, ridicându-se să-l privească pe Serghei.

– Nu prea tare, îi răspunse acesta, sărutând-o ușor pe buze. Și oricum, presupun că va trebui să mă obișnuiesc.

Capitolul 9

– Nu sunteți chirurgul care l-a operat pe Daniel?

Serghei surâse tinerei care se apropia de el.

– Da, sunt doctor Karol. Iar dumneavoastră sunteți soția lui… Tony.

– Da, Debbie Antonelli.

– Nu știam că lucrați în magazinul familiei.

– Din când în când. Asta îmi dă prilejul să scap de copii și de gospodărie pentru câteva ore. Dar pe dumneavoastră ce vă aduce pe aici? Vreți să cumpărați înghețată?

– Speram s-o găsesc pe Vanina.

– Oh! spuse Debbie, nereușind să-și ascundă surpriza. Vanina nu vine azi la magazin. Impresarul ei a venit astăzi de la Los Angeles și presupun că va petrece ziua cu el.

– Sunt pe platoul de filmare?

Serghei știa că Vanina nu spusese nimic familiei, dar nu se putu împiedica să nu insiste. Patru zile, fără s-o vadă ori s-o audă îl aduseseră într-o stare jalnică.

– Nu, cred că noul clip s-a terminat, răspunse Debbie, din ce în ce mai mirată de insistența doctorului Karol.

Apoi, pe când interlocutorul ei se întreba cum ar putea obține mai multe informații, zise pur și simplu:

– Dacă am înțeles bine, impresarul i-a propus un nou contract. Fără îndoială că acum discută la ea acasă. Vreți să-i telefonez?

– Nu, mulțumesc, răspunse Serghei. Spuneți-i că am trecut pe aici.

Refuzând să asculte de glasul rațiunii care-i spunea să nu-și vâre nasul în treburile Vaninei, se duse direct la locuința tinerei. Cu puțin noroc, va da ochii cu faimosul impresar din Los Angeles. Cody! Ce nume ridicol...

– Serghei! exclamă Vanina, surprinsă, deschizând ușa. Surâse larg și adăugă:

– Sunt cu Cody, impresarul meu. Intră să ți-l prezint.

Cody, californianul, era un bărbat tânăr, înalt și zvelt, îmbrăcat după moda de la Los Angeles; cu niște blugi cam prea mulați, o cămașă neagră cu mânecile suflecate, pantofi de două sute de dolari, fără șosete și păr șaten, decolorat artificial.

Lui Serghei îi deveni antipatic la prima vedere.

– Serghei, ți-l prezint pe Cody de Witt, zise Vanina. Cody... el e doctor Karol!

Cei doi își strânseră mâna, fără cordialitate.

– Serghei l-a operat pe Daniel la mână, după accident, explică Vanina.

– Sunt impresionat, răspunse Cody, dând impresia că nu crede ceea ce spune.

„Aiurea“, se gândi Serghei, simțind cum antipatia pentru individ creștea de la o secundă la alta.

– Așadar, dumneavoastră sunteți impresalul Vaninei, spuse el.

– Ați înțeles foarte bine, spuse Cody trecându-și un braț protector după umerii Vaninei. Această fermercătoare persoană trebuie să facă din mine un om bogat, dacă o să reușesc s-o aduc cu picioarele pe pământ.

– Cody! exclamă Vanina cu un ton de reproș.

În mod evident, nu intenționa să-i dezvăluie lui Serghei noile oportunități profesionale care i se ofereau... Totuși, neținând seama de protestele discrete dar hotărâte ale partenerei sale, Cody continuă să vorbească despre proiectele lor.

– Poate mă ajutați s-o fac să înțeleagă, doctore Karol. Dă impresia că vă iubește.

– Ar trebui să mă intereseze, răspunse Serghei, prea puțin binevoitor. Și nici măcar nu știu despre ce vorbiți.

– Oh, nu-i vorba de nici un secret, interveni Vanina, observând iritarea lui Serghei. Cody tocmai mi-a propus un contract care poate fi interesant.

– Care poate fi interesant! repetă californianul, surprins. Cel mai mare producător de lactate din Statele

Unite îi face o propunere extrem de generoasă și domnișoara face nazuri! Vanina, este un contract în exclusivitate...

– Cody, i-o tăie Vanina, nu cred că Serghei, e interesat de...

– Dimpotrivă, dimpotrivă, sunt nerăbdător să învăț mai multe...

– I se cere să realizeze patru clipuri publicitare pe parcursul a trei ani și câteva apariții publice.

– Ce fel de apariții? se intersă Serghei bănuitor.

– La târgurile comerciale, ca cel de la Chicago peste trei săptămâni și Las Vegas, o lună mai târziu, de exemplu. Trebuie să petreacă niște ore pe podium în fiecare zi, să participe la cocteiluri și recepții, nimic mai mult. Și pentru atâta lucru i se propune...

Vocea lui Cody deveni ezitantă, ca și când ar fi înțeles că pierduse atenția auditoriului. Serghei și Vanina se uitau unul la altul, părând că au uitat de prezența lui.

– ... un milion de dolari, sfârși totuși impresarul.

– Te gândești să accepți? întrebă Serghei.

– Este o ofertă tentantă, dar există și niște puncte negative.

– Fata asta găsește cusururi la un cec în alb.

– Cred că și eu găsesc niște puncte negre în contractul fabulos pe care pretindeți că-l oferiți, declară Serghei privind-o pe Vanina.

Cody se uită de la unul la altul.

– Ce se întâmplă? întrebă el. Vanina, n-ai făcut cumva vreo prostie fără să-mi spui? Ceva care să te împiedice să accepți contractul?

Serghei își reținu răsuflarea așteptând răspunsul Vaninei, dar tânăra se mulțumi doar să surâdă și să declare.

– Mi-e sete. Ce spuneți de un pahar? Cody, apă minerală, presupun. Serghei, apă sau suc de portocale?

– Suc. La fel cu cel de la micul dejun, dacă se poate, răspunse el, apăsând pe ultimele cuvinte.

Era timpul ca domnul Cody să înțeleagă ce fel de prostie făcuse Vanina!

Aceasta rămase un moment surprinsă, apoi se îndreptă spre bucătărie.

– Așadar, sunteți impresarul Vaninei... spuse Serghei rămas singur cu Cody.

„... și mai ce altcceva?“ ar fi vrut să întrebe.

– Cred că asta v-a spus și Vanina când ați sosit. Situația nu s-a schimbat în ultimele cinci minute, îi răspunse Cody, sec și degajat.

Serghei făcu eforturi să-și păstreze calmul. Nu mai încercase până atunci o astfel de antipatie irațională pentru un necunoscut, dar Cody avea cu adevărat talentul de a-i trezi dorințe ucigașe.

– Vanina este o fată formidabilă, zise acesta din urmă. Face pur și simplu să explodeze ecranul, imediat ce apare. Fără îndoială că această combinație între ochii ei

nevinovați și corpul superb ar face și pe un sfânt să-și vândă sufletul diavolului. Ultimul ei clip e o capodoperă, concluzionă el, nu fără o notă de provocare.

Vanina se întoarse la cei doi imediat după ce impresarul făcuse această declarație și instantaneu remarcă lucirile ucigașe din privirea lui Serghei. Cody afișa însă același aer impertinent și destins, ca de obicei.

– V-aș întreba despre ce discutați, spuse ea, dar mi-e frică de răspuns.

– De fundul tău, draga mea, spuse Cody surâzând larg. Îi explicam prietenului tău, chirurgul, ce efect are când ți-l fâțâi pe ecran.

– Cody! exclamă Vanina, aruncând o privire îngrijorată spre chipul din ce în ce mai bănuitor al lui Serghei. Măsoară-ți cuvintele, nu toată lumea e la curent cu limbajul familiar din show-bussiness.

O întrebare îl frământa pe Serghei: ce fel de lume era aceea în care se permitea să se vorbească de femei și de fundul lor ca de o marfă? Dar, încă o dată, se hotărî să nu zică nimic. Își bău fiecare paharul într-o tăcere deplină. În cele din urmă, Serghei spuse:

– Dacă tot aveți un contract de sărbătorit, am putea merge la restaurant. Vă invit eu.

Cody și Vanina schimbară o privire jenată.

– Avem alte planuri pentru seara asta, răspunse în cele din urmă tânăra.

– Vanina trebuie să-mi pregătească o friptură de pui, îi explică impresarul. E deja în frigider.

– E o tradiție. De fiecare dată când mă vizitează Cody, îi pregătesc un pui…

– Puiul Vaninei Vanilla… Iată ceva ce mai înveselește trecerea mea prin colțul ăsta uitat de lume numit Tallahassee. Fără puiul ei la cuptor n-aș fi venit în văgăuna asta, zise Cody.

– Poți să iei masa cu noi. E de-ajuns pentru trei persoane.

Serghei se ridică din fotoliu:

– Mulțumesc, îi răspunse sec. Nu vreau să deranjez. Nu te obosi să mă conduci, cunosc drumul.

Și fără să mai zică nimic ieși din încăpere. Vanina îi adresă un surâs încurcat lui Cody și alergă spre intrare. Serghei era deja în grădină când îl ajunse.

– Serghei!

El se întoarse. Se uitară unul la altul tăcuți, ostili și încurcați. Apoi Vanina își regăsi zâmbetul și zise dulce.

– Ai putea rămâne.

În fața tandreții acestui surâs, Serghei ar fi trebuit să cedeze. Dar își aminti de Cody, de puiul preparat special pentru el…

– Nu-mi place să mănânc la înghesuială, răspunse el. Și de altfel, prezența mea riscă să tulbure intimitatea dintre voi.

Vanina nu răspunse imediat, dar expresia din ochii ei îl făcu pe Serghei să înțeleagă cât de tare o rănise. Profund.

– Nici nu-ți imaginezi cât de mult te înșeli, spuse ea în cele din urmă și se întoarse spre ușă și intră.

Serghei rămase un moment cu ochii fixați pe ușa închisă, ca și cum i-ar fi ascuns toată frumusețea și dragostea din lume. Inima îi spunea să revină asupra hotărârii sale și să-i ceară scuze Vaninei.

Da nu acum. Nu de față cu acest Cody de Witt, cu părul lui decolorat și alură arogantă.

Cody o strânse tandru pe Vanina lângă el, în timp ce în holul aglomerat al aeroportului se auzi vocea suavă a funcționarei care anunța îmbarcarea.

– Ultimul apel. Trebuie să plec.

– Drum bun.

Cody se strâmbă.

– În rabla asta. Mai bine urează-mi baftă.Vanina surâse scurt, apoi redeveni serioasă și declară:

– Îmi pare rău pentru...

– Ești înnebunită după chirurgul ăla, nu-i așa? Știam eu că într-o zi or să apară probleme. Nimic nu dăunează mai mult unei cariere decât o mare dragoste.

– Nu cred că am apucat-o pe drumul ăsta... suspină Vanina. După cele întâmplate în seara asta, sunt puține șanse ca relația noastră să devină o mare dragoste. Seghei este foarte circumspect.

Cody strâmbă din nas neîncrezător și o strânse în brațe pentru ultima oară.

– Te sun cât mai curând poibil, după ce or să răspundă la contrapropunerea noastră.

Imediat după aceasta, Vanina părăsi aeroportul și se duse direct acasă. Pe drum se strădui să-și șteargă orice gând din minte, concentrându-se asupa băii calde și somnului zdravăn pe care și le propusese.

Dar când ajunse aproape de casă recunoscu mașina lui Serghei parcată în față și încetini. Se întrebă în ce stare de spirit se afla. De ce se întorsese, după scena de după-amiază? Să-și ceară scuze ori s-o interogheze asupa relațiilor sale cu Cody?

Despre orice ar fi fost vorba, n-avea nici un chef să-l înfrunte, în seara aceea.

Ocoli cât putu de discret casa, deschise ușa garajului cu telecomanda și intră în casă prin intrarea din garaj. Nici nu apucă să intre bine în salon că se auzi soneria de la intrare. Nu răspunse nici la prima, nici la a doua sonerie, apoi înțelegând că Serghei nu se va lăsa până nu-i deschide, se duse spre ușa de la intrare. O deschise brusc și întorcându-se pe călcâie se duse imediat în salon. Serghei se luă după ea și se așeză față în față cu ea.

– Am sunat la aeroport și am cerut orarul zborurilor pentru Los Angeles. Nu era decât un singur zbor, explică el, după un moment de tăcere penibil.

– Și ce ai fi făcut dacă nu veneam acasă direct de la aeroport? Ai fi așteptat toată noaptea?

– Să zicem.

Vanina ridică din umeri.

– Trebuie să vorbim, reluă Serghei.

– Nu cred că folosește la ceva.

– Vanina, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă port așa cum am făcut-o. Nu știu ce m-a apucat.

– Oricum, ai fost odios.

– Știu, dar a fost din cauza tipului ăla care aducea cu un instructor de înot din mările Sudului. Mi-a vorbit despre tine ca și cum ar fi fost vorba de o bucată de carne.

– Așa e Cody. Suntem prieteni, dar atunci când e vorba de profesie, devine imediat impresar. Și în acest caz nu pot fi altceva decât o marfă care trebuie promovată.

– O marfă care-i gătește friptură de pui seara, după program.

– Și care-i problema? Cody mănâncă în fiecare seară la restaurantele la modă, dar îi place friptura mea de pui cu mirodenii. Asta-i face plăcere, îmi face și mie plăcere și asta-i tot.

– Aha! Mi-am dat seama. Și cam până unde merge plăcerea asta reciprocă?

Vanina scoase un suspin.

– Serghei, dacă te aștepți la mărturisiri complete, ai greșit adresa. N-am nici cea mai mică intenție să răspund insinuărilor tale.

– Nu insinuez nimic, Vanina. De altfel, nu cred nici o secundă, că tu și Cody... Dar pe de altă parte, aș face pariu că dacă i-ai da cea mai mică șansă...

– Nu știi despre ce vorbești, Serghei. Cred că ar fi mai bine să pleci!

– E bărbat, Vanina. Am oarecare competență în ceea ce privește mecanismele din creierul unui bărbat care dorește o femeie. Ca să nu vorbim decât de creier…

Vanina se uită la el, exasperată.

– Se poate, Serghei, să cunoști tot ce spui, dar eu îl cunosc suficient de bine pe Cody pentru a afirma categoric că te înșeli. Trăiește cu aceeași persoană de mai mulți ani și n-ar face nimic care să le pericliteze relația.

– Și ce ar zice prietena lui dacă ar afla că domnul Cody ia masa cu tine în intimitate?

– Ar fi furios, replică ea. Pentru că este vegetarian și-i urmărește foarte atent nivelul colesterolului. De aceea, atunci când mănâncă friptură de pui la mine, pentru el e sărbătoare. Am fost suficient de clară?

Serghei se înfundă mai bine în canapea, simțind că-l apucă amețeala. Vanina se ridică țeapănă, cu o figură hotărâtă.

– Aș vrea să pleci, în clipa asta, zise ea.

– Ascultă, Vanina, îi spuse Serghei, trebuie să mă repet: îmi pare rău. În mod obișnuit nu sunt gelos, dar gândul că toți bărbații care-ți văd clipul simt același lucru ca mine, mă înnebunește. Așa că atunci când Cody a adus vorba de contractul cu prezentările la târguri și cocteiluri ca o…

– Te rog să nu îndrăznești să mai spui o vorbă, i-o tăie Vanina cu glas înghețat. Văd că ai de gând să spui lucruri oribile. Vreau să pleci imediat.

Serghei puse mâna pe umărul ei.

– Nici nu știi cât de greu îmi e, Vanina. N-am avut niciodată un sentiment atât de puternic pentru o femeie. Simt că sunt copleșit. De aceea m-am purtat atât de prostește.

Vanina dădu impresia că ezită, pentru câteva clipe. Apoi trăsăturile i se înăspriră din nou și își eliberă rapid umărul, depărtându-se.

– Ziua asta m-a ucis, declară ea, mă duc să fac o baie și după aceea mă culc. În ceea ce te privește, ar fi mai bine să pleci ca să nu te arăți și mai stupid.

După ce ajunse în cameră, Vanina se porni să tremure de furie și decepție. Patul din fața ei părea a-i râde în față, amintindu-i de bucuria și tandrețea weekendului trecut. Ce-l făcuse pe Serghei să-l țină pe Oscar rățoiul în dulapul din baie? Un alt prinț care se prefăcuse în broscoi...

Zgomotul ușii de la intrare o scoase din gândurile sale. Serghei tocmai plecase. În mai puțin de o secundă se va urca în mașină și poate că nu-l va mai vedea niciodată... O lacrimă i se prelinse pe obraz. Cu pași lenți, Vanina se îndreptă spre sala de baie.

Începuse să se dezbrace, când auzi o ciocănitură în ușă.

– Vanina?

Serghei mai era încă acolo. Cu gâtul uscat, realiză că lucrul ăsta îi produce satisfacție.

– E deschis, spuse abia șoptit, încât nici nu era sigură că fusese auzită.

Ușa se deschise și Serghei făcu un pas înăuntru. Privirile li se întâlniră.

– N-am putut să te ascult și să plec, spuse Serghei în cele din urmă. Iartă-mă.

– Serghei, murmură ea.

Lui nu-i trebui mai mult, ca să treverseze încăperea și s-o cuprindă în brațe. Se cutremură la atingerea corpului tinerei de al său.

– Vanina, te iubesc.

Se cutremură și ea, învinsă și cuprinsă de fiori. Își lipi capul de pieptul lui. Serghei o sărută pe păr și apoi îi ridică bărbia s-o privească în ochi.

– Știi ce se va întâmpla dacă te sărut?

– Desigur... ce mai aștepți?

În secunda următoare, buzele lui se lipiră pătimaș de ale ei. Fără a înceta s-o sărute o ridică în brațe și o duse în dormitor.

– Îmi pare rău Egbert, se scuză ea împingând ursul de pluș ca s-o poată așeza pe Vanina în mijlocul patului. Făcură dragoste cu o pasiune dezlănțuită, înfometați de cele patru zile de despărțire, încântați să regăsească acea senzație nespusă de bine.

– Mai ești furioasă pe mine? o întrebă Seghei când reveniră pe pământ.

– Supărată, îi răspunse Vanina.

– Am scăpat puțin lucrurile de sub control.

– Puțin? repetă Vanina, râzând.

– Bine, mai mult. Totuși cred că am învățat lecția pe care mi-ai ținut-o duminică seara, despre cariera ta și implicațiile ei. Dar mai trebuie să fac progrese.

Serghei se sprijini într-un cot și privi spre Vanina, după care reluă:

– Propunerea de care vorbea Cody, este importantă pentru tine?

Tânăra ezită, căutându-și cu grijă cuvintele.

– Financiar, nu. Dar nu aceasta este adevărata problemă. Reclama pentru aceste produse lactate îmi va permite să mă fac cunoscută în afara Statelor Unite. Este foarte interesant...și măgulitor, de asemenea.

– Cody vorbea de un contract în exclusivitate. Asta înseamnă că o să încetezi să mai lucrezi pentru părinții tăi?

– Nu, e vorba de exclusivitate în ceea ce privește produsele lactate, nu înghețată.

– Până la urmă, ce urmează să faci?

– Patru clipuri publicitare pe an. Este puțin față de suma oferită. Trebuie să fii nebun să respingi o asemenea ofertă.

– Și aparițiile publice?

– Oh, nu știu până acum, în ce vor consta.

– Îți pot spune, dacă vrei.

Vanina încruntă din sprâncene.

– Îmi dau seama Serghei, ai fost foarte clar asupra acestui subiect. Totuși, te asigur că n-or să-mi ceară să mă dezbrac pe scenă. Tot ce vor este să surâd, să strâng mâini și să laud calitățile produselor lor.

– Mmm... mormăi Serghei, sceptic.

– Ce-ți închipui? Că producătorii vor să-mi scot hainele?

– Nu imediat. Dar nu uita că de data asta n-ai de-a face cu copii. Mai degrabă cu tipi cu capul plin de gânduri necinstite.

– Pe moment, tu ești singurul tip pe care-l cunosc cu capul plin de gânduri necinstite, zise Vanina râzând.

Îi trase una cu perna lui Serghei.

– Sunt serios Vanina, îi spuse acesta recuperând perna.

– Știu că nu-ți place meseria mea, Serghei, dar este a mea și n-am de gând s-o schimb. Este tot atât de importantă pentru mine ca microchirurgia pentru tine.

– Doar nu vrei să compari meseriile noastre? Tu îți tragi niște colanți de doi bani și te arunci într-un bazin ca să vinzi înghețată, iar eu repar ființe umane.

Vanina se așeză pe pat.

– Și ce-i cu asta? răspunse ea, rănită. Eu sunt Vanina Vanilla, iar tu un chirurg. Fiecare își face meseria. Asta-i tot. Nu-i nici una mai prejos.

– Hai să fim rezonabili și să nu punem totul pe picior de egalitate. Munca mea este folositoare, ameliorează în mod real viața oamenilor, nu ca a ta.

– Foarte bine, ești folositor. Munca ta e nobilă și frumoasă. Nu văd însă de ce n-aș iubi-o pe a mea.

Serghei se retrase într-o tăcere ostilă.

– Nu toată lumea poate deveni chirurg, reluă Vanina. Așa că fiecare trebuie să-și exploateze talentul.

– Talent?

– Sau norocul, dacă preferi. Ascultă Serghei, ești inteligent...

– Nu mai mult ca...

– Ești totuși un geniu în domeniu, așa cum am auzit. Ai dorit dintotdeauna să devii chirurg și ai avut și mijloacele să realizezi asta. Perfect. Eu dimpotrivă, n-am știut niciodată că vreau să fac. Șansa mea a fost să fiu adorabilă. Adorabilă. Nu strălucitoare, nu artistă, nici frumoasă, doar adorabilă. De ce n-aș fi avut dreptul să profit de asta așa cum tu ai profitat de inteligența ta?

– Eu te găsesc frumoasă.

Vanina surâse tandru.

– Ești drăguț... Dar sunt o fată obișnuită, Serghei. Numai o fată adorabilă. Și n-aș fi crezut că voi putea câștiga într-o zi un milion de dolari, datorită lucrului ăsta. Dar Vanina Vanilla a devenit celebră, iar tu ar trebui să te bucuri pentru mine.

– Există lucruri mai importante decât banii și celebritatea.

– Știu. Dar aș fi proastă dacă n-aș profita ca să câștig o avere. În lumea show-ului lucrurile se petrec foarte repede. Și succesul meu este fragil. S-ar putea ca peste doi ani nimeni să nu mai vorbească despre Vanina Vanilla. Vreau să-mi valorific șansa.

– Nu e vorba să joci în clipuri și să te expui în public la târgurile comerciale, unde bărbații or să te devoreze din ochi.

– Să nu dramatizăm. Nu sunt decât niște spectacole promoționale. Nu văd nimic degradant în așa ceva.

– Atunci, o să accepți?

Vanina se uită la plafon, în semn de răspuns.

– Când eram mică, priveam adesea avioanele, trecând spre locuri unde n-am pus niciodată piciorul. Astăzi, mi se propune să fiu plătită ca să merg acolo.

– Deci, spui da.

– O dată, de două ori, de trei ori, da. Și după aceea o să mă gândesc, răspunse Vanina devenind dintr-o dată foarte serioasă.

Se întoarse spre Serghei și adăugă:

– În orice caz, un lucru e sigur: oricare ar fi, e decizia mea și o iau singură. N-am să las să mă influențeze nimeni. Nici părinții, nici Cody, nici tu.

– Poate că n-o să apreciez decizia ta, îi răspunse Serghei la fel de grav, dar promit să o respect.

Apoi, după un moment de tăcere:

– Rămâne totuși un punct asupra căruia o să mai discut...

Vanina îl privi cu neliniște și teamă, așteptând continuarea.

– Nu ești numai adorabilă, Vanina Antonelli. Ești foarte frumoasă, îi declară el și se apleacă s-o sărute.

Capitolul 10

Trebuia s-o ia de nevastă. Sau, ca să fim mai exacţi, trebuia s-o convingă să-l ia de bărbat.

Serghei ajunse la concluzia asta pe când se întorcea acasă, ca să se schimbe pentru spital. De două săptămâni, el şi Vanina se mutau de la un apartament la celălalt şi toate aceste du-te-vino, începuseră să-l obosească. Singura soluţie era să aibă amândoi aceeaşi adresă.

Căsătoria!

Serghei nu se gândise la asta până acum. Dar reflectând mai atent, i se păru că el şi Vanina se îndreptau spre asta de la începutul idilei lor.

Când se îndrăgostise oare de ea? Când îi surâsese atât de recunoscătoare, în spălătoria spitalului? Sau mai înainte, când îi adusese pizza lui Daniel?

N-avea importanţă. În orice caz, ştiuse din primul moment că nu semăna cu nici o altă femeie şi că orice

relație cu ea se va termina obligatoriu în căsătorie. De altfel, frații Vaninei nu erau oameni care să glumească cu astfel se lucruri.

Pe drumul spre spital, Serghei se gândea la felul în care urma să-și facă cererea în căsătorie. Nu putea vorbi cu Vanina, înainte ca aceasta să se ducă la târgul de la Chicago, pentru ca să nu poată fi acuzat că încerca s-o influențezze. Atunci, poate la întoarcere. După o săptămână de absență și... dar Chicago...

Gândurile îi zburară iar către acele târguri comerciale, unde bărbați libidinoși o dezbrăcau din priviri pe frumoasa lui Vanina... Scutură din cap, ca să-și alunge imaginile acelea dezagreabile din suflet.

Și reluă: cum să-și facă cererea în căsătorie? Punând un inel de logodnă pe fundul unui pahar de șampanie sau ascunzându-l într-o prăjitură a norocului? Surâse, imaginându-și reacția Vaninei...

La sosirea la spital, secretara lui, Ginger, îl anunță că primul pacient din ziua aceea îl aștepta și că doctorul Lipper încercase să-l contacteze.

– Foarte bine, îl sun imediat, răspunse Serghei, surprins de situație.

Îi răspunse secretara lui Lipper.

– Doctorul Lipper este în sala de dializă, dar vă pot spune de ce a vrut să vă contacteze. Căuta numărul de telefon al domnișoarei Vanina Vanilla. Până la urmă l-a găsit sunând la firma Pinocchio. Vă mulțumesc că ați sunat.

Serghei își ținu mâna pe telefon un moment prelung, înainte să închidă. Lui Lipper ăsta nu-i lipsea îndrăzneala! Să îndrăznească să telefoneze chiar el, ca să-i ceară numărul personal al lui Vanina, era culmea îndrăznelii.

Toată ziua, Serghei nu se gândi decât la telefonul doctorului Lipper. Un amestec de furie și gelozie îl cuprindea ori de câte ori și-l imagina pe colegul său insinuându-se în viața Vaninei... Și în patul ei, fără îndoială!

Seara ajunse la Vanina într-o stare de tensiune extremă, dar cu hotărârea fermă să nu deschidă el subiectul. De altfel, dacă Vanina ar fi primit un apel de la doctorul Lipper, i-ar fi spus cu siguranță.

TotușI, în timpul mesei ea nu făcu nici un fel de aluzie.

Și nici mai târziu când se găseau îmbrățișați în pat.

Poate că Lipper renunțase s-o mai sune?

Ori poate că Vanina îi ascundea ceva?

A doua zi seara, pe când se pregăteau să vadă un film la video, unul în brațele celuilalt, Serghei se decise:

– Am înțeles că te-a sunat doctorul Lipper.

Pe chipul Vaninei se citi surpriza. Hotărâse să nu-i spună nimic lui Serghei de propunerea doctorului Lipper, până când nu erau puse la punct toate detaliile.

– Telefonul fără fir de la spital merge mai bine decât îmi închipuiam, îi răspunse ea. Nu știam că ești la curent.

– A sunat la mine la birou ca să ceară numărul tău.

– Oh, așa!

Deci, Serghei nu cunoștea motivul pentru care o sunase doctorul Lipper.

– „Oh“ e tot ce-mi poți răspunde?

„Nu știe nimic. E gelos“, se gândi Vanina, amuzată.

– M-a sunat azi. O să luăm mâine masa împreună, răspunse ea sfidător.

– Iei masa cu Lipper?

– Îmi cunoști programul. Între programul de lucru la părinții mei și timpul afectat perfectării contractului n-am nici un alt moment liber.

– Iei masa cu Lipper? întrebă el încă o dată.

După expresia lui Serghei, Vanina înțelese că mersese prea departe. Era pur și simplu livid. Îl privi cum se ridică brusc și își pune farfuria pe masă cu un gest nervos. Înainte să poată pune punct la ceea ce considera doar o glumă, îl văzu cum se întoarce spre ea furios.

– Pentru o fată inteligentă, îmi pari îngrozitor de naivă, Vanina, îi spuse el. Lipper se servește de tine. Desigur, se servește cu plăcere pentru că un arivist ca el, să se arate în societate cu Vanina Vanilla, este visul suprem.

– Așteaptă, Serghei, i-o tăie Vanina în intenția de a-l calma. Nu înțelegi.

– Dimpotrivă. Înțeleg prea bine, îi răspunse interlocutorul ei pe un ton sec. Înțeleg și că ești singura persoană naivă din încăpere.

– Serghei.

– Încetează să mă mai privești cu ochii ăia nevinovați! Ce nu e în regulă cu tine Vanina? Nu sunt suficienți tipi în Chicago? Mai vrei să faci și o altă cucerire în Tallahessee? Îmi cauți deja un înlocuitor?

Înmărmurită de reacția violentă a lui Serghei, Vanina rămase mută un moment. Apoi se ridică să-l înfrunte pe bărbatul înfuriat.

– Nu-mi place ce încerci să insinuezi, spuse ea. Ar trebui să-ți măsori cuvintele, înainte să vorbești. Altfel s-ar putea să regreți, Serghei.

– Nu îmi dau seama ce fel de joc încerci să faci. Credeam că... tot ce a fost între noi...

Serghei făcu o pauză ca să-și recapete suflul și a-și pune gândurile în ordine. Ar fi vrut să raționeze, să fie mai calm, dar era peste puterile lui.

„Serghei, revino-ți, îl imploră Vanina în gând. Nu învenina lucrurile." Bineînțeles că ar fi trebuit să clarifice lucrurile, să-i explice motivul nevinovat pentru care o sunase doctorul Lipper. Dar la ce bun?

Tot ce-și dorea în acel moment era ca Serghei să-i acorde încredere și să n-o mai suspecteze cu orice ocazie.

– Lasă-mă puțin să te lămuresc asupra personalității dragului doctor Lipper, continuă Serghei. La spital, știe toată lumea cine e. Vrei detalii?

– Nu cred că sunt necesare.

– Ba da! Nu poate vedea o femeie fără ca să nu se țină după ea, să se culce cu ea și s-o părăsească a doua zi. Asta vrei? Să fii trecută pe lista lungă a cuceririlor lui?

– N-am intenția să devin amanta lui Lipper. Dacă am acceptat să luăm masa împreună este pentru că...

– Cum? Și după tot ce ți-am spus tot mai vrei să iei masa cu el? În cazul ăsta, poți să-ți iei carnetul de membră a clubului amantelor lui Lipper. Dar prețul de intrare este exorbitant.

Vanina se simți deodată cuprinsă de furie, de neîncredere și decepție. Cu strângere de inimă, întrebă:

– Crezi cu adevărat că aș putea... cu doctorul Lipper?

– Dacă m-ai fi întrebat ieri dimineață aș fi răspuns fără ezitare: nu. Când am aflat că doctorul Lipper a telefonat, m-am gândit imediat: Vanina o să-l trimită la plimbare! Nu e atât de naivă încât să cadă în capcană. Dar se pare că m-am înșelat. Te duci la întâlnire, nu-i așa?

– Da. Și nu-mi place că-mi pui la îndoială puterea de discernământ. Sau inteligența. Sau loialitatea față de tine.

– Am crezut că ai fi putut să cedezi farmecului lui Lipper, dacă rămâi singură cu el. Dar acum știi ce urmărește!

– Am știut întotdeauna ce urmărește. Dar tu...

– Ai știut ce urmărește și ai acceptat să te întâlnești cu el?

– Exact! îi aruncă Vanina. Ai înțeles exact!

– Chiar și dacă asta ar distruge relația dintre noi?

– Iartă-mă, dar nu văd cum o masă cu doctorul Lipper ar putea distruge ceva, indiferent ce.

Serghei strânse din fălci și declară pe un ton amenințător:

– Du-te la întâlnirea cu Lipper și povestea noastră s-a sfârșit.

Tânăra simți cuvintele acestea ca pe o palmă.

– Trebuie s-o iau ca pe un ultimatum? întrebă ea simțindu-și gâtul strâns ca de o gheară.

– Spune-i cum vrei. Îți interzic să te duci la întâlnire.

– Îmi interzici să mă întâlnesc cu doctorul Lipper?

– Nu, până la urmă nu ți-am interzis nimic. Ți-am spus doar că dacă iei masa cu...

– Da? Ei bine, ce se va întâmpla?

– ... după tot ce ți-am spus despre el...

– Aștept. Ce ai să faci?

– Tu alegi, Vanina. Evident, dacă socotești că relația noastră nu valorează nici cât un dejun cu Lipper...

– Nici nu mă gândesc.

– Atunci, anulezi?

Vanina se ridică, plină de mândrie.

– În nici un caz..

Serghei se înroși sub impresia șocului.

–Tu ai decis să distrugi totul…

– N-am distrus nimic. Tu ai distrus totul cu îndoielile și gelozia ta.

– O să te duci la întâlnire? reluă Serghei, neîncrezător. Chiar dacă...

– Ascultă-mă bine, îl întrerupse Vanina. Da, o să mă văd mâine cu doctorul Lipper. Și nu-ți permit să-mi dai ultimatumuri ori să-mi vorbești ca unei fetițe neascultătoare. Sunt o persoană adultă și știu ce fac.

– Vrei să spui că o să mă înșeli deliberat?

– Vreau să discut cu Lipper, nimic mai mult. Așadar, nu poți să ai încredere în mine?

– O să te duci, orice aș spune.

– Da.

– În cazul ăsta, ar fi mai bine să plec.

– Cred că da.

Serghei închise o clipă ochii și apoi se îndreptă spre ușă. Înainte să iasă din încăpere, se întoarse și întrebă:

– Mă lași să plec, așa?

– Da.

– Relația noastră nu reprezintă nimic pentru tine?

– Mi-am dat seama că nu-i decât o iluzie, răspunse Vanina, cu vocea înecată de plâns. M-am înșelat în privința ta... te admiram atât, credeam că ești Făt-Frumos! Și mâinile tale erau atât de blânde...

– Vanina, exclamă Serghei, repezindu-se spre ea.

Dar Vanina se dădu înapoi un pas.

– Nu. Dacă mă atingi o s-o luăm de la început. O să facem dragoste și totul o să fie iar frumos... până când ai să devii din nou bănuitor. Mie nu-mi dă nimeni ordine,

continuă ea ștergându-și lacrimile care-i curgeau pe obraz. I-am suportat prea mult pe frații mei ca să mai las și alt bărbat să-mi dicteze ce să fac. Mă descurcam foarte bine, înainte să te întâlnesc și o voi face și în continuare.

– Atunci, să sperăm că prețioasa ta independență te va consola atunci când Lipper n-o să mai aibă nevoie de celebritatea ta! îi spuse Serghei îndreptându-se spre ușă.

Ezită înainte să iasă.

– Nu credeam că o să am o asemenea decepție, spuse el. Vanina...

– Ieși afară, strigă dintr-o dată tânăra, incapabilă să mai suporte! Uită-mă și să se sfârșească o dată. Nu mai pot să te suport.

– Facem o greșeală, Vanina. Ceea ce simțim...

– Nu mai simțim nimic. Ai distrus totul. Așa că, te implor, dispari.

Serghei încetă să mai insiste, dar privirea pe care i-o aruncă Vanina îl făcu să se lase păgubaș. Exprima clar mesajul că nu mai exista nici o speranță că relația lor ar mai putea fi salvată. Se hotărî să plece, nu fiindcă ar fi vrut, ci fiindcă nu avea de ales. Era deznodământul trist al unei povești de dragoste atât de promițătoare...

Capitolul 11

– Ce se întâmplă aici? întrebă Serghei intrând în salonul surorii sale.

Ghirlande atârnau de tavan, baloane multicolore zburau prin încăperea în centrul căreia era ridicat un fel de mare totem multicolor.

– Nu mai întreba, îi răspunse Dory. A fost ideea mea să organizăm aniversarea fiului unei prietene. Sărmana, a trebuit să se mute săptămâna trecută în casă nouă, dar o problemă de ultim moment a întârziat totul. Și cum toate lucrurile erau închise în cutii, aniversarea ar fi trebuit să fie amânată, și...

– Dând glas inimii tale generoase, ai pus casa la dispoziția tribului de mici drăcușori ca să-și facă de cap. Recunosc stilul. Ce vârstă are puștiul?

– Christopher? Trei ani... Suficient ca să i se facă o bucurie de ziua...

Dory se opri brusc în mijlocul frazei, auzind soneria de la intrare.

– Trebuie să fie vânzătorul de înghețată, reluă ea aruncând o privire pe ceas. Vrei să deschizi? Eu am de prins o ghirlandă.

– Vânzătorul de înghețată?

– Înghețata Pinocchio. Livrări la domiciliu și organizări de mese. Mi se pare că știi despre ce e vorba.

Serghei avut un moment de ezitare.

– Vrei să spui că ei sunt cei care fac livrarea?

– Doar dacă n-au trimis un concurent, ceea ce m-ar mira. Ce ar fi să le deschizi înainte să plece, Serghei?

Cu gura uscată de emoție, Serghei se execută și de ce se temea, se întâmplă: în spatele ușii, cu brațele încărcate de pachete de înghețată, cu gura până la urechi se aflau Giorgio și Tony. Surâsurile însă li se ofiliră în clipa în care-l recunoscură pe Serghei.

– E... bucătăria e acolo, spuse Serghei, invitându-i să intre, după un lung moment de tăcere.

Timp de o clipă, avu impresia că frații Antonelli au intenția să-i arunce pachetele în cap. Dar aceștia se mărginiră doar să-l privească ostil, înainte de a-l urma în tăcere.

Tocmai puneau pachetele lângă frigider când intră și Dory în bucătărie, cu carnetul de cecuri în mână.

– Asta-i factura? se informă ea luând hârtia pusă pe masă.

Tony o aprobă dând din cap.

Ca în vis, Serghei o văzu pe Dory cum scrie cecul și apoi îl întinde celor doi frați. Totul mergea repede... În câteva secunde, frații lui Vanina vor pleca la fel de întunecați ca atunci când intraseră, iar el rămânea acolo, ca un idiot, cu capul plin de întrebări pe care n-avusese curajul să le pună.

Avea oare dreptul să lase să-i scape singura șansă de a obține vești despre Vanina, după mai mult de o lună de tăcere?

Făcând un efort de voință, întrebă cu vocea răgușită:

– Toată familia e bine?

Timp de câteva secunde penibile, avu impresia că nici Giorgio și nici Tony n-o să-i răspundă. În cele din urmă, Tony zise:

– Toată lumea e bine.

– Am înțeles că Daniel face recuperarea.

– Da. Și-a recăpătat aproape complet dexteritatea.

– Foarte bine.

Pe urmă, neîndrăznind mai mult, adăugă:

– Și sora voastră?

Frații schimbară o privire scurtă între ei.

– E bine, doctore Karol, răspunse în cele din urmă Tony. Foarte bine.

– Salutați-o din partea mea.

Tony se mulțumi să lase privirea în jos, arătându-i astfel că auzise, dar că nu-i promitea nimic. Era de altfel evident că mai degrabă i-ar fi tras un pumn în figură decât să-i ducă Vaninei vești de la el.

După ce-i conduse pe frații Antonelli până la ușă, Dory se întoarse la Serghei, rămas singur în bucătărie.

– Poți să-mi explici ce se întâmplă? întrebă ea. Păreați gata să vă încăierați.

– N-am chef de discuții, răspunse Serghei fără s-o privească.

Suferea ca un câine... Această întâlnire neașteptată cu Giorgio și Tony făcuse ca toate eforturile lui de o lună de a uita, să se ducă pe apa sâmbetei.

– Bine, vorbim mai târziu, răspunse Dory, autoritară. Acum trebuie să închei pregătirile pentru sărbătoarea de mâine. Mi-ar plăcea ca totul să fie gata când se întoarce Scott.

– Vrei să-l iau pe Gator la plimbare?

– E o idee bună.

După mai bine de o oră, Gator și Serghei erau înapoi, după ce făcuseră o plimbare în parc. Dory terminase decorarea, iar Scott adusese pizza pentru patru persoane. Toată lumea se așeză în jurul mesei din bucătărie.

– Ce ai zice de o băiță bună, Gator? întrebă Serghei, după ce terminară și desertul. O să ne jucăm cu vaporașul.

– Scott poate să-i facă și el baie lui Gator, interveni Dory.

– N-ați prefera...

– Scott poate și el să-i facă baie lui Gator, repetă Dory aruncând o privire elocventă spre soțul ei. Nu-i așa, Scott?

– Desigur, răspunse acesta, întinzând brațele spre fiul său. Hai, fiule! E vremea să-i povestești lui tati aventurile din ziua de azi.

Imediat ce ieșiră din încăpere Dory se întoarse spre Serghei.

– Acum, între noi doi, anunță ea. Ce ar fi să-mi spui ce s-a întâmplat între tine și Vanina.

Serghei ridică din umeri.

– Nu-i nimic de spus. Am ieșit împreună de două trei ori, asta e tot.

– Și după aceea?

– Nici un după aceea, răspunse Serghei agasat. Nu ne-am mai văzut deloc, punct. Dar nu văd ce te privește pe tine.

Parcă nu fusese de-ajuns întâlnirea cu Giorgio și Tony, ca să-i strice ziua! Mai trebuia ca și soralui să-i răscolească rănile!

– Mă privește mai mult decât îți închipui, Serghei, zise Dory, calmă. N-ai observat că de o lună îți petreci la noi cam patru seri pe săptămână? Fără să mai punem la socoteală și duminica, bineînțeles.

– Vă deranjez?

– Desigur că nu. Scott și cu mine suntem bucuroși să te vedem și ești și unchiul preferat al lui Gator...

– Din cauză că sunt singurul, i-o reteză Serghei.

– Nu începe să te joci cu vorbele, Serghei. Suntem familia ta, dar nu putem fi căminul tău. Chiar dacă te adorăm, eu nu sunt soția ta și nici Gator copilul tău. Dacă vrei să umpli golul din viața ta, trebuie să-ți întemeieze o familie.

– Nu vin la voi decât ca să ...

– Ca să te iluzionezi că ai ce-ți lipsește: o familie proprie, încheie Dory.

Atinsese un punct sensibil. Serghei plecă privirea, fără să răspundă.

– Nu știu ce s-a întâmplat între tine și Vanina, reluă sora lui pe un ton mai înțelegător. Nu știu nici dacă ce s-a întâmplat este sau nu ireversibil. Dar ceea ce este sigur este că suferi și asta trebuie să înceteze. Dacă nu mai este nimic de făcut în ceea ce o privește pe Vanina, întoarce pagina și caută pe altcineva.

– Nu vreau pe altcineva.

Forța și spontaneitatea acestei declarații îl surprinse chiar și pe Serghei. Își ridică privirea spre sora sa și aceasta îi surâse tandru înainte de a-l întreba:

– Acum că ai aflat ce vrei, ce ai de gând să faci?

– Nimic. Nu e nimic de făcut.

– Cum poți fi atât de categoric? Trebuie să găsești o soluție când ai dat de necaz. Ai văzut ce mutre fioroase aveau frații ei? În mod evident, Vanina a fost afectată de ce s-a întâmplat și nu poți fi rănit decât de cei pe care-i iubești! Pe scurt, sunteți amândoi nefericiți.

Cu privirea țintuită pe masă, Serghei nu zicea nimic.

– Hai, dă-i drumul: spune ce s-a întâmplat, insistă Dory.

– Eu am greșit, asta-i tot. Am stricat totul din cauza prostiei și geloziei.

– E vorba de un alt bărbat?

Serghei râse cu amărăciune.

– Numai vreo câteva milioane de telespectatori... Plus un alt doctor.

– Vanina ieșea cu un alt doctor?

– Așa am crezut atunci. De fapt, așa cum am aflat mai târziu, urmau să se întâlnească pentru a discuta realiarea unui film video, în care Vanina urma să le explice copiilor în ce constă boala lor. Mi-a cerut să am încredere în ea și eu, tâmpit ce sunt, am refuzat.

– Ai crezut că te înșală?

– Mai rău, am pus condiții. Am făcut tot ce a fost necesar ca să distrug cea mai minunată poveste de dragoste din viața mea.

– I-ai cerut iertare? I-ai spus că-ți pare rău că te-ai purtat urât?

– M-am gândit că n-o să vrea să mă asculte.

– Încearcă măcar.

– I-am lăsat două-trei mesaje pe robot. Nu mi-a răspuns.

Dory scutură din cap.

– Pe cinstea mea, dacă povestea asta merită doar două-trei telefoane, atunci îmi pierd vremea de poamnă, suspină ea.

– În sfârșit, Dory, ce ai vrea să fac? Ce așteaptă femeile de la bărbați? Pot să-i spun bineînțeles că sunt dezolat, că regret, că nu pot trăi fără ea. Crezi că asta va schimba lucrurile?

– O iubești, nu-i așa?

– Ca un nebun, cred că e evident.

– Știi ce cred? Ești mai dur tu cu tine decât ar fi Vanina.

Serghei scoase un suspin adânc.

– Totul este atât de complicat...

– Trebuie să cunoști prețul lucrurilor Serghei...

Apoi, după o scurtă pauză, întrebă:

– Cum ai reacționa acum, dacă ai fi pus iar în fața unei situații ca cea care te-a bulversat acum o lună? Ai avea încredere în Vanina?

– Nu m-aș îndoi de ea nici o secundă.

– În cazul acesta, trebuie să i-o spui.

– Nu știu, Dory. Nu sunt sigur că...

– Ce ți se poate întâmpla mai rău decât să suferi așa cum suferi acum?

– Ca ea să refuze să mă asculte sau să mă creadă.

– E mai insuportabil decât să trăiești toată viața cu regretul că n-ai făcut-o?

– Nimic nu poate fi mai rău decât ce trăiesc acum. Doar că... Nu știu dacă o să am curajul...

– Aha! Începe să devină o problemă de mândrie. Te simți umilit!

– Faci psihologie ieftină, Dory.

– Ieftină, poate, dar teribil de exactă, nu crezi?

Serghei se uită din nou mohorât la tăblia mesei, fără să răspundă.

Dory se ridică.

– E timpul să te duci acasă, Serghei. Un pic de singurătate te va ajuta să te gândești mai bine și să iei o decizie.

– Așa repede? Nu e nici ora opt. Mă dai afară?

– Ora opt? repetă Dory, ignorând întrebarea fratelui ei. perfect! Nu e niciodată târziu să te simți bine... Nu-ți face probleme cu Gator, îl sărut eu din partea ta... Și cu riscul de a te șoca, am să-ți mărturisesc că eu și Scott dorim uneori să rămânem singuri.

– Așa cum am zis: mă dai afară.

– E o chestiune de supraviețuire, Serghei. A trecut un secol de când nu m-am mai ocupat nici de mine, nici de soțul meu. Am de gând să-l culc pe Gator, să fac o baie parfumată și să mă îmbrac cu cea mai sexy pijama. Și eu am o ființă pe care nu vreau s-o pierd. Am făcut ce am putut pentru tine, dragul meu frate. Ce va urma depinde de tine... și de calitatea sentimentelor tale.

Capitolul 12

Vanina deschise un ochi și se întoarse spre radioul deșteptător care arăta ora opt dimineața.

Blestemându-l pe cel care îndrăznea s-o trezească atât de devreme sâmbăta dimineața, își puse un halat și se îndreptă spre ușa de la intrare. Cu ochii măriți de uimire, descoperi prin vizor că la ușă nu era un singur vizitator, ci mai mult de o duzină, i se păru ei. Cel mai apropiat de ușă purta o uniformă verde. Nici nu apucă să deschidă bine ușa că un mic grup de muzicanți atacă o arie de muzică folk.

– Domnișoara Vanina Vanilli? se interesă bărbatul în costum verde.

Prea surprinsă ca să poată vorbi, Vanina confirmă din cap.

– Micul dejun vă este oferit din partea unui admirator, reluă bărbatul, întinzându-i un platou.

Vanina luă platoul cu un gest automat și rămase nemișcată o bună bucată de vreme, cu privirea pe micul grup care lălăia ultimele note din cântec și se îndepărta. Își reveni în fire numai după ce cei cinci bărbați se urcară în camionetă și plecară. După ce intră în casă, se uită la platoul pe care se aflau alături de un mic buchet de flori de câmp, un coș cu cornuri, pachețele de unt, un bol cu dulceață, un pahar cu suc de portocale și ziarul din acea zi, deschis la pagina de mică publicitate.

Atenția îi fu imediat atrasă de un anunț încadrat într-o inimă, încercuită cu un marcher roșu. Acesta spunea:

„Chirurg pocăit, dorește cu disperare să se împace cu o fată adorabilă și celebră. Iubire și încredere asigurate. A fi anunțat dacă sunt posibile negocieri. Aștept cu nerăbdare un semn“.

Inima Vaninei o luă razna. Un singur om putea să-i trimită un asemenea mesaj... Fără ezitare, alergă în bucătărie, luă o foarfecă și decupă inima cu anunțul din ziar. Împături ziarul și-l puse la vedere în cutia de scrisori de afară.

Acum nu-i mai rămânea decât să guste din micul dejun și să aștepte.

Era aproape de amiază când se auzi din nou soneria de la intrare.

De data asta era vorba de un comisionar încărcat cu un buchet imens de trandafiri roșii și un urs de pluș roșu. „Pentru ca Egbert să nu se mai simtă niciodată singur, așa

cum se simt alții“, scria pe un carton agățat cu șnur de gâtul ursulețului. Pe un alt carton, ascuns în mijlocul trandafirilor, scria: „Te iubesc. Ne întâlnim la ora nouă, în seara asta. Ținuta elegantă obligatorie. Pardon, de dorit“.

Vanina își petrecu toată după-amiaza în baie, spălându-se, parfumându-se, machiindu-se și încercând mai multe toalete.

În cele din urmă se hotărî pentru o rochie lungă de muselină galbenă, care contrasta splendid cu pielea ei bronzată și părul negru ca smoala. Își completă ținuta cu niște cercei lungi și o brățară.

La ora nouă fix, Serghei sună la ușă. Era îmbrăcat într-un costum elegant, negru, și cămașă albă. Vanina se simți copleșită de surâsul pe care i-l adresa. Nu puse nici o întrebare când o invită în mașină și nici nu încercă să afle unde mergeau.

Serghei privea calm și decontractat, iar Vanina se întrebă dacă nu cumva în realitate nu era la fel de nervos și surescitat ca ea.

Când Serghei opri mașina, Vanina constată că se aflau în fața casei lui. Câteva minute mai târziu, toate candelabrele din casă se aprinseră și luminau apartamentul cu o lumină caldă și intimă.

Serghei se îndreptă direct spre combina stereo din salon și în curând o muzică lentă și senzuală se revărsă în cameră.

– Binevoiești să-mi acorzi dansul acesta? murmură Serghei întinzând brațele desfăcute.

După o scurtă ezitare de jenă reținută, tânăra se duse-n brațele partenerului său. Nu trecu multă vreme până când magia simțurilor dintre ei reînvie. Miracolul se repeta.

Vanina suspină de fericire și își lăsă capul pe umărul lui Serghei.

– Dacă ai ști cât am visat la clipa aceasta, îi șopti el la ureche.

Ea își ridică doar privirea spe el, prea emoționată ca să poată spune o vorbă.

– Vorbește-mi, Vanina, o imploră Serghei. Am atâta nevoie să aud sunetul vocii tale.

– Nu știu ce să spun.

– Povestește-mi despre Chicago.

Vanina ezită o clipă, apoi începu.

– A fost perfect. În primul rând, am călătorit la clasa întâi, iar la sosire m-a așteptat o limuzină. Mi-au arătat orașul, apoi am început probele foto, interviurile...

– Nu mai purtai tunica și colanții?

– Ba da, dar în game de culori diferite.

– Și târgul?

– A fost un eveniment.

– Desigur, dacă ai fost și tu acolo, comentă blând Serghei.

Vanina închise ochii și se abandonă plăcerii de a dansa cu bărbatul pe care-l iubea.

– M-am purtat ca un idiot, zise Serghei după un timp. Mă refer la discuția despre Lipper.

– Nici eu n-ar fi trebuit să întind gluma atât. Mai ales când ai început s-o iei în serios. Cred că am greșit amândoi.

– Am aflat de filmul video, să știi. Ce idee grozavă... În nici un caz nu era un motiv să-ți fac o scenă.

– Sunt fericită că ideea ți-a plăcut atât de mult. Aș vrea să reiau experiența. Dar te asigur că n-am să mai stau niciodată singură într-o încăpere cu doctorul Lipper.

Vanina simți cum Serghei se încordează.

– Vrei să spui că a încercat...

– A trebuit să-i administrez o lovitură serioasă de genunchi undeva, ca să mă lase în pace... Dacă ai fi văzut ce mutră a făcut...

Spre surprinderea Vaninei, Serghei se destinse și izbucni într-un hotot de râs.

– Ești extraordinară! exclamă el strângând-o mai tare lângă el. Îmi dau seama cât de prost am fost să mă îndoiesc de tine, fie și o clipă. Și dacă o să mai reîncep vreodată să dau cel mai mic semn de suspiciune, nu ezita să mă bruschezi și pe mine, aș merita-o.

– De acord, aprobă Vanina, am să țin cont de recomandările tale, domnule doctor.

Atunci, Serghei îi atinse buzele, sărutând-o prelung și dulce, doar pentru a trezi dorința, fără a răscoli surprizele... seara putea să înceapă...

Când muzica se stinse în ambianța agreabilă din salon, Serghei o conduse pe Vanina la masa pregătită pentru o cină de amanți amețiți de iubire.

Pe tânăra femeie o aștepta pe masă un pachet pe un șervet alb.

– O altă minune de cristal? întrebă ea.

Dar ușurimea cadoului îi spunea că se înșela. Rămase o clipă uimită, descoperind în interiorul pachetului un pachet de cărți.

– Un joc de cărți „Căsătorii“?

– Da, dar ăsta e un pic special. Așază-te. Tu o să amesteci cărțile, în timp ce eu o să torn șampania.

Fără să înțeleagă unde vrea să aducă lucrurile, Vanina se conformă. Ciocniră paharele, luară o sorbitură și începură partida.

Câteva minute mai târziu, Vanina trase din cărțile lui Serghei perechea lui Pete, pompierul, lăsându-i-o lui pe miss Julie. Dar contrar așteptărilor, Serghei mai avea în mână două cărți.

– Ne-am înșelat pe undeva, remarcă ea.

– E rândul tău, îi răspunse Serghei, ignorând remarca ei.

Vanina se pricopsi cu doctorul Smock și ursul său bolnav.

– Au uitat să pună perechea doctorului Smock? se miră ea.

– Nu, răspunse Serghei punând cartea cu miss Julie, fata bătrână, pe masă. Aceasta este cartea care e perechea doctorului Smock. Sunt totuși potriviți. Cred chiar că își aparțin unul altuia.

Întinse mâinile pe deasupra mesei pentru a lua mâna ei.

– Ca și ei, noi ne aparținem unul altuia... Vanina, vrei să te căsătorești cu mine?

Seghei surâse văzând-o atât de buimăcită și se ridică, venind să se așeze în genunchi în fața ei.

– Acceptă să fii soția mea, Vanina. Să-ți împarți viața cu mine, să-mi crești copiii, să îmbătrânești lângă mine.

– Serghei...

El o sărută pe buze, apoi se uită în ochii ei, continuând.

– Te iubesc, Vanina. Vrei să mă iei de bărbat?

– Eu... Oh...

– De câte ori trebuie să ți-o cer? Nu contează timpul. Dacă e nevoie, o pot face și toată noaptea.

– Nu trebuie. Da, te iau de bărbat. Dar...

– Dar? repetă Serghei simțind cum i se strânge stomacul.

– Copiii...

– Nu vrei copii?

– Ba da, sigur că da. Dar lasă-mi un an sau doi. Numai doi ani.

Serghei râse, ușurat.

– Nici o altă condiție? Pe cinstea mea, e un lucru de nimic! O să aranjez să fiu ocupat, o să fiu foarte răbdător doi ani, până o să avem copii.

– N-o să mai fii preocupat de târguri.

– Ce vrei să spui?

– Contractul nu mai prevede aparițiile publice în cadrul târgurilor. Numai cocteiluri de prezentare. Am renunțat la târguri chiar înainte să încerc.

– Ah...

– Nu mă întrebi de ce?

– Nu vreau să par...

– Indiscret? De loc... Ținând cont de toate, n-am vrut să fiu punctul de atracție al unei mulțimi de necunoscuți.

– Credeam că târgul de la Chicago a fost un eveniment!

– Comercial, da. Cody a fost în al nouălea cer. Și societatea de produse lactate. Dar eu m-am simțit ca o marfă, umilită, în colanții aceia de balerină. Nu m-am putut abține să-mi amintesc: „Serghei m-a prevenit. Ar fi trebuit să-l ascult“.

– Nu mai vrei să participi la târguri, spuse Serghei nevenindu-i să creadă.

Apoi, pe un ton mult mai entuziast, repetă:

– Nu mai vrea să participe la târguri!

– Atenție! dacă îndrăznești să spui ceva de genul: „Eu ți-am spus...“.

– Am alte preocupări. Pune-ți vechiul tău tricou și hai la mine în cameră.

– Un tricou?

– Nu poți rămâne în rochia asta toată noaptea! Nu ți se potrivește deloc.

– Este mult prea sexy, nu-i așa?

– Mă face să înnebunesc, răspunse Serghei desenând decolteul, cu degetul. Dar tu mă faci să înnebunesc și mai tare! Hai, vino...

– Am o idee mai bună.

– M-ar mira. Spune, totuși...

– Vino cu mine...

– Am recepționat mesajul.

– Alt mesaj: sunt o femeie remarcabilă.

– Tot ce vrei, Vanina, ca să mă conduci acolo...

Și-i arătă ușa întredeschisă a dormitorului prin care se vedea patul atâtor delicii, care nu-i aștepta decât pe ei.

Sfârșit